VƯƠNG VĂN KIỆT

Đỗ Quyên dịch

THẦN BÍ XÃ

MÀN THÔI MIÊN CỦA NHÀ ẢO THUẬT

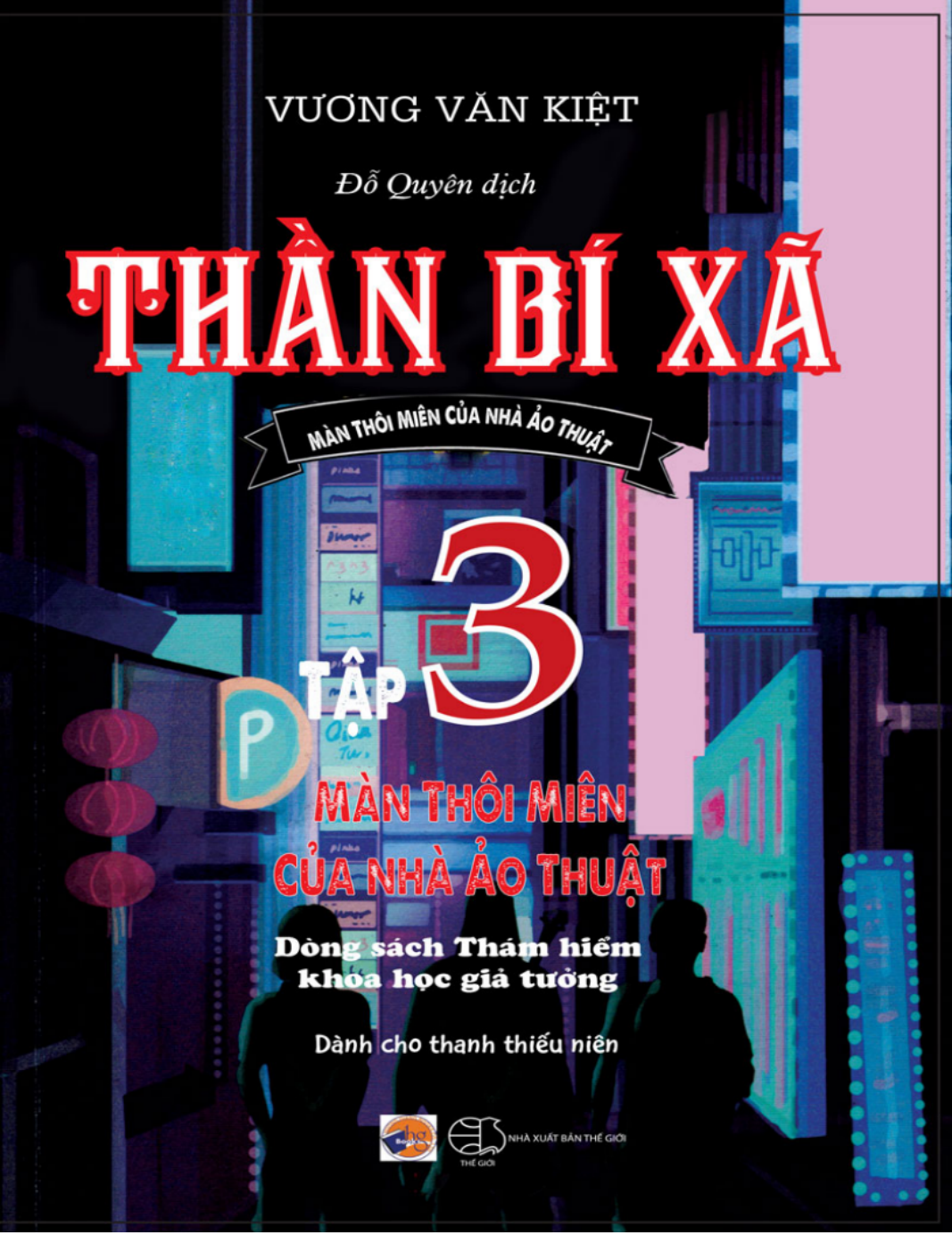

TẬP 3

MÀN THÔI MIÊN CỦA NHÀ ẢO THUẬT

Dòng sách Thám hiểm khoa học giả tưởng

Dành cho thanh thiếu niên

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI

Trụ sở chính:

Số 46. Trần Hưng Đạo, Hoàn Kiếm, Hà Nội

Tel: 0084.24.38253841

Chi nhánh:

Số 7. Nguyễn Thị Minh Khai, Quận I, TP. Hồ Chí Minh

Tel: 0084.28.38220102

Email: thegioi@ thegioipublishers.vn

marketing@ thegioipublishers.vn

Website: www.thegioipublishers.vn

THẦN BÍ XÃ

TẬP 3: MÀN THÔI MIÊN CỦA NHÀ ẢO THUẬT

Chịu trách nhiệm xuất bản

GIÁM ĐỐC – TỔNG BIÊN TẬP

PHẠM TRẦN LONG

Biên tập: Trịnh Hồng Hạnh

Vẽ bìa: Thìn Nguyễn

Trình bày: Thìn Nguyễn

Sửa bản in: Hương giang Books

LIÊN KẾT XUẤT BẢN

Công ty TNHH sách Hương Giang

Địa chỉ: Số 7, tổ 21, quận Long Biên, Hà Nội

In 2.000 bản, khổ 13 cm x 19 cm tại Công ty TNHH In - Thương mại Thuận Phát

Địa chỉ: Tổ dân phố Vân Trì, phường Minh Khai, quận Bắc Từ Liêm, TP. Hà Nội.

Số xác nhận ĐKXB: 3790-2021/CXBIPH/08-234/ThG.

Quyết định xuất bản số: 1234/QĐ-ThG cấp ngày 14 tháng 12 năm 2021.

In xong và nộp lưu chiểu Quý I năm 2022. Mã ISBN: 978-604-345-090-3

Giới thiệu vắn tắt

Có phải bạn vẫn luôn mang một lòng háo hức trước những tiết mục ảo thuật chứ?

Cứ ba năm một lần, thành phố Nam Minh lại chào đón tiết mục ảo thuật, ngài Thị trưởng đã bỏ ra một khoản tiền lớn để mời đoàn xiếc Carl vô cùng thần bí đến biểu diễn. Carl là ảo thuật gia rất được săn đón, tiết mục mà nhà ảo thuật biểu diễn lần này chính là màn thôi miên hàng trăm người mới nhất. Theo những thông tin mà "Thần Bí Xã" đã nhận được trong lá thư được gửi đến thì những thành viên của đội sẽ đến đó nghe ngóng, nhưng khi họ vừa đến nơi biểu diễn thì Đại Liễm Đồ - vật ký sinh trên cơ thể của Lạc Viễn đã biết rõ về những mưu đồ đáng sợ của vị ảo thuật gia đó thông qua một số hình ảnh và văn tự đặc biệt.

Nhiếp Phi Phàm lén vào hậu trường của đoàn xiếc, trong lúc vô tình đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa vị ảo thuật gia đó và một người đàn ông mặc bộ hắc y nhân thần bí. Bằng sự nhanh trí của mình, cậu ấy ghi âm lại cuộc nói chuyện đó. Sau này, cả nhóm biết được, Carl vốn là một thầy phù thủy, tiết mục mà hắn biểu diễn cũng không phải là màn ảo thuật thôi miên, mà chính là một thứ tà thuật hiểm ác để bắt cóc những người thường, với mục đích ngầm tiến hành một vụ giao dịch hắc ám với gã hắc y nhân đó.

Đằng sau vụ giao dịch đó ẩn chứa âm mưu gì? Là một số người bị biến mất hay bị bắt đi để làm vật hy sinh?

Khi bạn còn đang hết sức hưng phấn, thần trí đang tập trung dõi theo màn biểu diễn, thì phía sau lớp mặt nạ của nhà ảo thuật là một nụ cười tà ác rợn người...

Màn biểu diễn rúng động lòng người đã bắt đầu rồi, bạn dám xem không nào?

Lời dẫn

Ánh đèn ngũ sắc đều đang tụ lại trên cái lỗ tròn nhỏ ở giữa sân khấu, bên tai vang lên khúc nhạc khiến người ta dựng cả tóc gáy, rồi dần dần, trong phòng tĩnh lặng như tờ, màn chào đón tung hô của đám đông ban nãy như từng diễn ra. Mọi người dõi theo làn khói đỏ được phun ra từ những thiết bị được đặt bên cạnh khán đài. Bầu không khí quái lạ bao trùm khắp khán phòng.

Một lát sau, người đàn ông đeo mặt nạ hình con cáo bay lên từ chính cái lỗ nhỏ đó. Người đó khoác trên mình bộ quần áo màu đen với những viên đá được nạm lóng lánh cùng với đôi giày da cao cổ, một nụ cười hờ nơi khóe miệng, anh ta tháo chiếc mũ hiệp sỹ màu đen xuống và kính cẩn cúi chào khán giả.

“Xin kính chào toàn bộ khán giả, Ta là nhà ảo thuật Carl. Vô cùng cảm ơn quý vị đã đến đây đón xem màn biểu diễn của chúng tôi tối nay, xin khán giả hãy thỏa sức tận hưởng màn biểu diễn ảo thuật thôi miên kế tiếp, và nhớ tuyệt đối không bịt tai bằng bất cứ thứ gì. Sau khi mọi người tỉnh dậy, quá trình ảo thuật thôi miên sẽ được tái hiện trên màn hình lớn này.”

Vừa dứt thì đám đông khán giả đã được Carl gửi đến một nụ hôn gió.

Bất thình lình, một tiếng “pha” vang lên, ánh đèn sân khấu vụt tắt, chỉ còn ánh đèn duy nhất chiếu xuống thân hình Carl, một tiếng đánh tay vang lên và một chiếc đồng hồ quả quýt không ngừng lắc lư trên màn hình lớn, bên tai vang lên một khúc nhạc róc rách tựa như dòng suối tuôn chảy.

“Bây giờ, bên tay trái của các bạn có một hàng dừa cao thẳng tắp, còn bên tay phải là hải dương xanh thẳm, nước biển trong vắt đến độ có thể nhìn rõ cát sỏi dưới đáy. Lúc này, bạn sẽ quay người nhìn vào hải dương vô tận, nhìn thấy cò trắng trên mặt biển đang tự do bay lượn, thế là, bạn cũng tưởng tượng ra mình cũng có thể bay...

Trong bóng tối, khán giả đều đã nhắm mắt. Màn hình hiển thị Carl đang bước tới khu vực bên cạnh chỗ ngồi của khán giả là nơi có màu xanh rêu. Anh ta khẽ giơ tay lên, người mặc bộ đồ màu vàng giống như cò trắng bay lượn trên không trung, rồi quay tròn một vòng kỳ quái. Nhưng điều càng khiến người ta kinh ngạc đó là, sau khi trở lại chỗ ngồi, người ấy dường như vẫn chưa tỉnh lại.

Lúc này, Carl đã trở lại khu vực VIP, cũng là nơi gần sân khấu nhất. Lạc Viễn nhắm nghiền hai mắt như cảm thấy điều gì đó, rồi bất giác nghe lén sóng não của Carl, nhưng lần này đã bị một luồng năng lượng cực mạnh chặn lại, cậu không nghe được bất kỳ suy nghĩ nào từ phía Carl!

Một nỗi lo sợ phập phồng dấy lên trong lòng Lạc Viễn. Ắt hẳn là lần đầu tiên cậu gặp phải đối thủ mạnh như này. Một lần nữa, những thanh âm của Carl lại vang lên bên tai cậu, một thứ mùi vị mê hoặc đượm đầy trong thanh âm đó.

“Sau khi bay lên và quay một vòng, rồi lại ngồi vững chãi trên bãi biển trắng xóa, có phải bạn đã bắt đầu tưởng tượng ra khi mình biến thành một quả dừa xanh có phải sẽ có người mang về nhà hay không? Và rồi bạn nóng lòng biến thành một quả dừa, hai mắt cứ chớp liên hồi, và cuối cùng, một mỹ nữ với vóc dáng kiều diễm đi về phía bạn...”

Carl đến góc của khu vực VIP, và dùng vải đen phủ kín một người, năm phút sau, tấm vải được mở ra, trên màn hình lớn hiển lên trái dừa xanh đang ở trên ghế!

Carl mặt đang đeo nạ cáo, nở một nụ cười về phía đám đông, lộ ra những chiếc răng trắng vô cùng sắc bén, dường như, tiếng cười lạnh lùng ấy đang phát ra từ tận thâm tâm của con người ấy! Một lúc trôi qua, anh ta lại để tấm vải màu đen trên quả dừa, nhưng thứ xuất hiện trên chiếc ghế trắng lần này lại là người đàn ông với y phục đen mang hình vẽ đầu lâu, nhưng trước đó người đàn ông ở vị trí đó rõ ràng là bộ đồ thể thao màu đen, và trên quần áo cũng không có hình vẽ đầu lâu nào cả!

Sau khi người xem tỉnh lại theo dõi lại quá trình thôi miên trên màn hình, ai nấy đều kinh ngạc không thể tin được – Nhà ảo thuật Carl thực sự vô cùng lợi hại! Trong tiếng vỗ tay rền vang như sấm, chỉ có Lạc Viễn đang hướng mắt về bốn phía nhìn đám đông người xem, tầm nhìn của cậu vẫn có chút mơ hồ, không biết vì lý do gì mà cậu luôn cảm thấy đám đông xung quanh dường như đều đã thay đổi!

Cứ tưởng mắt mình có vấn đề nên cậu nhìn chằm chằm sang phía Đậu Đồ Đồ đang ngồi ở cạnh bên. Một lúc sau, cậu biết rõ mắt mình vẫn rất bình thường, rồi lại đưa mắt nhìn ra xung quanh, kỳ lạ thật! Dường như trong từng góc ở mỗi khu vực đều có người mặc y phục đen với hình đầu lâu, nhưng phía bên tổ chức rõ ràng không bán đồng phục ở lối ra vào, mọi người mặc trang phục của mình để vào xem biểu diễn, điều này rốt cuộc là như thế nào? Những người đó đã đi đâu rồi chứ?

Chương 1
Tiết mục ảo thuật kỳ bí của đoàn xiếc Carl

(1)

"Haizzz! Các cậu cũng đã đến rồi đấy!" Lạc Viễn giống như một hướng dẫn viên du lịch, đứng trước đài phun nước ở trung tâm thương mại của thành phố Nam Minh, vừa vẫy tay vừa hô hoán gọi ba người bạn đang tiến về phía mình.

"Nghỉ hè cậu không ngủ nướng ở nhà luôn đi, mới sớm đã đánh thức bọn tôi dậy làm gì?" Đậu Đồ Đồ làm ra vẻ mếu máo, tóc trên đỉnh đầu cũng dựng đứng lên, dường như vẫn còn đang ngái ngủ.

"Lạc Viễn, tôi nói với cậu này, tốt nhất cậu tìm ra lý do nào hợp lý một chút, nếu không, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu." Nhiếp Phi Phàm cũng làm ra bộ dạng nửa tỉnh nửa không.

Thẩm Tiểu Lệ ngáp một cái, rồi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, trời ơi mới 7 giờ 30 phút! Cô hướng ánh mắt ra xung quanh, ngoài những ông bà già đang tập thái cực quyền ra thì chỉ có bốn nhóc bọn họ. Ngọn lửa trong lòng cũng theo đó mà nóng dần lên, quẳng cho Lạc Viễn một cái nhìn đầy hậm hực, rồi cất giọng hỏi như chất vấn: Đồ quỷ nhà cậu rốt cuộc đang muốn làm gì đây?!

Nhìn thấy bầu không khí có phần căng thẳng, cậu bèn vội chỉ vào cửa hàng ăn sáng đối diện ở mé chếch đó, nhanh chóng chuyển chủ đề: "Nhất định là các cậu vẫn chưa ăn sáng đúng không? Đi thôi, hôm nay, tôi sẽ mời các cậu!"

Đám người Thẩm Tiểu Lệ bất ngờ, hôm nay mặt trời mọc từ đằng Tây à, hay là Lạc Viễn mắc bệnh, sốt quá hóa lú rồi?"

Đậu Đồ Đồ sờ lên trán của Lạc Viễn, rồi hua tay: “Không sốt đâu! Lạc Viễn, sao hôm nay lại hào phóng thế này, có phải đã uống nhầm thuốc gì không hả?”

Lạc Viễn trợn trừng mắt nhìn cậu bạn mập của mình, rồi hầm hè cất lời: “Đồ Đồ, đợi lát nữa chỉ cho cậu ăn chay, đừng có mà van xin tôi, không thương lượng gì đâu đấy!”

Vừa nghe thấy hai chữ “ăn chay” thì thần sắc không vui hiện rõ trên khuôn mặt Đồ Đồ, “Được thôi, nếu cậu đã không cho tôi ăn thịt thì tôi sẽ tự sinh tự diệt thôi.” Nói xong, cậu ta suýt chút nữa lại rơi vào cơn mếu máo.

Quả thực, Nhiếp Phi Phàm và Thẩm Tiểu Lệ đã không chịu nổi trò nũng nịu quá trớn này của Đậu Đồ Đồ, nên càng hối thúc Lạc Viễn nhanh chóng đi ăn.

Cả đám bạn vừa bước vào cửa hàng ăn đã gọi luôn bốn phần mỳ bò và nước đậu ướp lạnh. Trong lúc chờ đợi, vì quá đói lại không thể kiên nhẫn chờ thêm nên Đậu Đồ Đồ đã vớ lấy hai cái bánh bao, nhai ngấu ng- hiến đến bóng nhẵy cả miệng.

“Lạc Viễn, cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của chúng tôi đấy.”

Câu nói vừa rồi của Đậu Đồ Đồ như móc câu gắn Lạc Viễn về vài giây trước, cậu bỏ đũa xuống rồi chỉ vào trung tâm thương mại ở thành phố Nam Minh rồi nói: “Các cậu nhìn qua bên đó đi.”

Cả đám bạn nhìn theo hướng chỉ tay của Lạc Viễn nhưng chỉ thấy những tấm áp phích lớn treo bên ngoài trung tâm thương mại Nam Minh, bao gồm cả màn hình lớn trên cổng của trung tâm mua sắm. Trên áp phích có một người đàn ông đeo mặt nạ hình con cáo, còn có một hàng chữ màu đỏ vô cùng bắt mắt - Lễ hội ma thuật ba năm một lần ở thành phố Nam Minh sắp bắt đầu, kính mời rạp xiếc Carl thần bí đến biểu diễn, còn có màn ảo thuật thôi miên hàng trăm người vô cùng kỳ ảo, trân trọng được đón tiếp quý khán giả!

“Các cậu đã nghe nói hay chưa? Chính ngài thị trưởng đã bỏ tiền túi ra mời đoàn xiếc Carl đó về biểu diễn ảo thuật đấy! Lạc Viễn cười hả hê, vui mừng khó gì tả nổi.

“Là đoàn xiếc ư? Chính là mấy con vật được huấn luyện để biểu diễn hả? Chẳng hạn như là đoàn sư tử nhảy qua lửa, chim hồng hạc nhảy múa trong lửa, voi cũng nhảy múa, rồi sư tử làm xiếc.” Thẩm Tiểu Lệ nói hờ hững, dường như không mấy hứng thú.

“No – no - no, Thẩm đại nhân, mấy năm nay, đoàn xiếc Carl hót lắm đấy, không chỉ có những tay chuyên nghiệp biểu diễn, mà còn có một nhà ảo thuật nữa đấy!” Vừa nghe đến ảo thuật thì Đậu Đồ Đồ đã tỏ ra vô cùng hưng phấn.

“Ảo thuật ư? Đó đều là giả thôi!” Nhiếp Phi Phàm nói với vẻ hà khắc.

“Cậu không biết sao? Mấy năm nay, ảo thuật gia đã tham gia rất nhiều lễ hội mùa xuân trên đài truyền hình đấy, không chỉ biểu diễn những trò ảo thuật mà còn biểu diễn cả thuật thôi miên nữa, nghe nói, anh ta còn thành công thôi miên tất cả những người có ở đó, gồm cả nhân viên làm việc ở đài truyền hình. hơn nữa, tỉ lệ xem chương trình của anh ấy rất cao, luôn có đến hàng chục nghìn người theo dõi trước màn hình ti vi đúng giờ chờ xem đấy.” Khi Lạc Viễn kể lại, ánh mắt như phát ra ánh sáng, cậu nóng lòng muốn xem những màn biểu diễn ảo thuật đó.

“Có nói quá không vậy? Không phải những người theo dõi đều đã được cài cắm đấy chứ?” Nhiếp Phi Phàm nói với vẻ không tin.

“Hay là, chúng ta cũng đi xem thử nhé.” Thẩm Tiểu Lệ có chút hứng thú, nhưng mấy giây sau, cô lại chau mày, “nhưng mà, người ta nổi tiếng như thế, e là chúng ta không mua nổi vé đâu! Để tôi xem giá vé đã.”

“Đắt quá đi mà!” Đậu Đồ Đồ nói với vẻ tiếc nuối.

Lạc Viễn nhìn Thẩm Tiểu Lệ lấy điện thoại ra rồi lên mạng mua vé, và vội nói: “Không cần phải tra đâu.”

Cả đám bạn nhìn cậu với ánh mắt ngỡ ngàng, chỉ nhìn thấy cậu lấy ra bốn tấm vé từ trong túi áo, phía trên còn in cả hoa văn vô cùng tinh xảo của đoàn biểu diễn Carl, còn viết mấy chữ thô kệch “Vé vào xem tiết mục ảo thuật”, địa chỉ chính là cung thể thao ở trung tâm thành phố.

“Chà chà chà!” Lạc Viễn đắc ý khua khoắng tấm vé vào cửa, khiến cả đám Thẩm Tiểu Lệ đều nhất thời phản ứng lại, hóa ra, vừa sáng sớm đã hối thúc bọn họ đến đây chính là nhằm khoe khoang chiến tích đã có được mấy tấm vé này.

“Lạc Viễn, cậu lấy đâu ra lắm tiền mà mua vé thế này hả? Không phải lại là bố cậu tặng cho cậu coi như là quà đấy chứ?” Thẩm Tiểu Lệ hỏi với giọng hiếu kỳ. Đám bạn đều biết bố của Lạc Viễn làm việc ở nước ngoài, thường xuyên gửi quà đắt giá về cho cậu,

nhưng trước đây quà tặng đều là những đồ công nghệ cao như máy tính bảng hay chiếc kính râm chuyện dụng.

Lạc Viễn cố tình không trả lời, rồi lấy ra bốn chiếc đồng hồ với hình các con thú khác nhau, cười rồi nói: "Các cậu đeo đi thì sẽ biết được câu trả lời!"

Cả đám Thẩm Tiểu Lệ để lộ ánh mắt nghi hoặc, đưa mắt nhìn nhau, mãi đến khi Lạc Viễn giúp họ đeo đồng hồ lên tay, và ấn nút bắt đầu trên đồng hồ. Bỗng nhiên, màn hình tối om và một chú búp bê bọt biển tinh nghịch mặc chiếc váy nhảy ra, nó đang nhảy múa vô cùng vui vẻ.

"Người Thần Bí!"

Cả đám bạn reo lên mừng rỡ, giây sau búp bê bọt biển ngừng nhảy múa trên màn hình, nó cúi mình trước nhóm bạn rồi nói với giọng của trẻ con:

"Ừm! Chào các bạn trong nhóm Thần Bí Xã, 'Người thần bí' phái tôi đến thông báo cho các bạn biết, để khen thưởng cho việc các bạn đã phá giải thành công câu đố về bí mật dấu chân quái vật tuyết vào lần trước, ngài ấy đã đặc biệt mua tặng bốn tấm vé vào xem ảo thuật này. Hơn nữa, còn có một nhiệm vụ yêu cầu các bạn phá giải câu đố thôi miên trăm người của đoàn xiếc Carl trong đêm biểu diễn ảo thuật vào 8 giờ tối nay. Nhiệm vụ lần này có thời gian là nửa tháng, 'Người thần bí đã giúp các bạn xin phép cha mẹ rồi, khoảng thời gian này, các bạn có thể yên tâm thực hiện nhiệm vụ."

Búp bê bọt biển chớp mắt rồi tiếp tục nói:

"Nhiệm vụ lần này liên quan đến kiến thức về tâm lý, hy vọng là các bạn sẽ chuẩn bị tâm lý thật kỹ và nhớ là phải tuyệt đối cẩn thận. Quan trọng hơn hết là các bạn phải đeo huy hiệu trong suốt thời gian làm nhiệm vụ, sau khi vào rạp, đồng hồ động vật sẽ có chức năng theo dõi. Ta biết, các bạn là những người có năng lực rất cơ trí và dũng cảm, tin rằng các bạn sẽ thành công trong lần hành động lần này! Mong chờ tin tốt của các bạn!"

Không lâu trước đây, "Người thần bí" đã thông qua lời thoại của mèo máy gửi lời mời "Thần Bí Xã" phá giải câu đố về những bước chân lớn ở núi tuyết. Vì nhóm bạn trẻ có dũng khí lớn, lòng hiếu kỳ, và kiến thức phong phú, háo hức với những sự kiện thần bí, cùng với trực thăng chuyên dụng mà Người thần bí cung cấp, họ đã ở núi tuyết nơi có độ cao khá so với mực nước biển chiến đấu

với sói Tây Tạng và báo tuyết, gặp được con tinh tinh lông đỏ kỳ quái, đặc biệt là xuyên không gặp được chính mình và cha mẹ trong tương lai, cuối cùng phá giải được toàn bộ câu đố, và giải cứu La Dương một người dân của thành phố Nam Minh.

Tuy hiện giờ vẫn chưa biết "Người thần bí" là cá nhân hay tập thể, nhưng đối phương vô cùng giữ lời hứa, phàm là những thứ mà "Thần Bí Xã" yêu cầu phục vụ cho việc điều tra thì người này đều có thể cung cấp, gồm cả trực thăng chuyên dụng dành cho Thần Bí Xã, và phi thuyền xa hoa, với những công nghệ và thiết bị khoa học tiên tiến, cùng với toàn bộ chi phí...v.v

Búp bê bọt biển giao xong nhiệm vụ thì hai tay kéo váy sang hai bên, làm động tác tạ lễ.

15 phút sau, màn hình về trạng thái bình thường, kim giờ và kim phút đều hướng về số 8, cả đám bạn cẩn thận nhìn, hình ảnh trên đồng hồ treo tường không phải là một màu trắng bình thường mà là vẽ chân dung phiên bản hoạt hình của họ. Cả đám ngẩng đầu lên nhìn rồi cùng cười, 'Người thần bí' luôn khiến người ta phải kinh ngạc như thế, những tặng vật được đưa đến cũng là những món đồ vô cùng chuyên dụng, gồm cả huy chương chòm sao độc nhất vô nhị được tặng trong lần đầu tiên.

"Là búp bê đáng yêu quá, tạm biệt!" Đậu Đồ Đồ vẫy tay rồi nói lời chào với búp bê bọt biển.

"Đoàn xiếc Carl không phải đến để biểu diễn hay sao?" Lạc Viễn hỏi với vẻ nghi ngờ.

"Đồ ngốc, đoàn xiếc Carl nhất định có bí mật gì đó không thể nói cho người khác! Nếu không 'Người thần bí' cũng sẽ không thông báo cho chúng ta!" Nhiếp Phi Phàm nói như công kích.

"Đừng tự cho mình là thiên hạ đệ nhất thông minh thì coi người khác đều là kẻ ngốc nghếch, như vậy mới là đồ ngốc nghếch nhất đấy!" Lạc Viễn trừng mắt không phục.

"Đừng làm loạn nữa, tôi cảm thấy nhiệm vụ lần này không đơn giản đâu, búp bê bọt biển nói sẽ liên quan đến những kiến thức về tâm lý học, tôi hiểu một chút là trong đó thôi miên chính là một phương thức được dùng để trị liệu cho người bệnh từ bác sĩ tâm lý. Nhưng kiến thức trong đó thì quá uyên thân, chúng ta cần phải nhanh chóng hiểu được kiến thức về lĩnh vực này." Não của Thẩm Tiểu Lệ nhanh chóng hoạt động, cả ba chàng trai ngây ra mấy giây mới tiêu hóa những lời mà cô vừa nói, trên mặt lần lượt viết - Lớp

trưởng kiến thức uyên thâm quả nhiên là thông suốt mọi sự!

"Lớp trưởng đại nhân nói không sai, tôi cảm thấy chúng ta vẫn cần phải hiểu biết một chút về gốc gác của đoàn xiếc Carl này mới được. Còn khoảng 11 tiếng nữa bắt đầu tiết mục ảo thuật, thời gian gấp gáp quá, chúng ta phải nhanh chóng hành động thôi!" Nhiếp Phi Phàm cảm thấy vô cùng hào hứng với sự kiện vừa thần bí lại vừa mới lạ này, rồi cậu hứng chí đẩy đám người Lạc Viễn đến bến xe bus, dự định đến chung cư của Thẩm Tiểu Lệ tra cứu tài liệu.

"Ừm, sao lại có mùi thối này vậy?" Lạc Viễn nhìn thấy từng chiếc xe bus bất giác bịt miệng như muốn nôn. Còn đám người Thẩm Tiểu Lệ thì liếc xéo, ánh mắt dừng lại ở bụng của cậu.

"Đại Liễm Đồ, chúng ta phải đi xe bus!" Nhiếp Phi Phàm cố ý kích thích người ngoài hành tinh đang ký sinh trên bụng của Lạc Viễn.

Không lâu trước đây, trong khoảng thời gian đầu khi "Thần Bí Xã" bí mật điều tra điều tra kẻ ăn thịt người ở biệt thự Thời Không, Đại Liễm Đồ đã mượn dùng sức mạnh của sấm sét ký sinh trên bụng của Lạc Viễn. Nó chính là nhà thám hiểm kiêm nhà khoa học của kỷ nguyên Tu-la, cũng là người ngoài hành tinh sau khi được lãnh đạo tinh cầu chọn lựa phái đến trái đất thăm dò tin tức. Nhưng vì quá trình xuyên không đã tiêu hao lượng lớn năng lượng, cơ thể bị thu nhỏ, chỉ có thể ký sinh trên cơ thể người và hấp thụ chất dinh dưỡng để duy trì sinh mệnh. Nó không quen với các loại phương tiện giao thông và không khí ở trên trái đất, dễ bị say xe, điều này cũng ảnh hưởng trực tiếp đến Lạc Viễn. Nó vô cùng thích ngủ, thường thông qua giấc ngủ đông để sắp xếp thời gian trên trái đất. Dường như chẳng việc gì có thể làm khó được nó, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, sở hữu siêu năng lực biết phát mình ra nhiều dụng cụ, biết bắt chước tiếng người, và biết nhiều ngôn ngữ. Nhưng nó mang trong mình một bí mật tàn ác: Kỷ nguyên Tu-la đang nghĩ đủ mọi cách xâm chiếm địa cầu.

Tất cả những thông tin này đều được đám bạn trẻ gặng hỏi mới biết được.

Trên đường đi, Đại Liễm Đồ trốn trong chiếc áo sơ mi trắng không hé miệng nửa lời, Lạc Viễn chau mày trước giờ im lặng không nói, cậu sợ rằng khi mình lên tiếng thì nôn hết đống bột mỳ lên. Cả đám bạn đến nhà Thẩm Tiểu Lệ, căn chung cư lạnh lẽo bông dưng náo nhiệt hẳn lên, Đậu Đồ Đồ không chút khách sáo mở tủ lạnh rồi lấy ra một đĩa hoa quả đặt trên chiếc bàn trà hình chữ nhật;

Lạc Viễn cố ý ngồi trên thảm, và lấy chiếc máy tính bảng luôn mang theo mình; còn Nhiếp Phi Phàm lại đi rửa tay trong phòng vệ sinh.

(2)

Thẩm Tiểu Lệ lấy ra một chiếc máy tính bảng từ trong phòng, rồi lại nhìn đồng hồ, lúc này mới là 9 giờ 15 phút, mặt trời đã treo trên cao, hơi nóng hầm hập chiếu khắp căn phòng. Cô bước đến bên ban công ở phía sau Lạc Viễn, rồi kéo chiếc mành cỏ xuống phía dưới, nhiệt độ trong phòng dần hạ xuống.

"Lạc Viễn, các cậu lại có kế hoạch gì làm hả?" Đại Liễm Đồ vén chiếc áo sơ mi lên, nhìn chằm chằm vào chiếc máy tính trên tay của Lạc Viễn.

"Tụi này phải đi xem biểu diễn ảo thuật của đoàn xiếc vào buổi tối, Đại Liễm Đồ, ở tinh cầu của ngươi có ảo thuật không?" Lạc Viễn hỏi với vẻ hiếu kỳ.

"Ảo thuật? Có thể ăn được không? Hay là chơi được chứ?" Đại Liễm Đồ nói với vẻ mặt háo hức.

"Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn thôi, thật là." Nhiếp Phi Phàm lắc đầu không biết nói gì, "Ảo thuật không phải dùng để ăn, là một dạng xiếc có thể sinh ra những ảo ảnh kỳ diệu, là nghệ thuật tạo ra những thứ diệu kỳ. Nhưng mà, nói như thế thì chắc là ngươi vẫn không hiểu được, hãy xem vài video thì sẽ hiểu ngay thôi.

Rồi Lạc Viễn mở vài video ảo thuật quy mô lớn trên máy tính bảng, bật từng cái một cho Đại Liễm Đồ xem, trong lúc đó còn nghe thấy những âm thanh kinh hãi của người ngoài hành tinh.

Đậu Đồ Đồ vừa cười vừa nói: "Ái chà, thật là hiếm thấy, cuối cùng cũng thấy được thứ mà Đại Liễm Đồ cái gì cũng biết, lại không biết chuyện này."

Đại Liễm Đồ xem rất nhập tâm, không để tâm đến những lời gây cấn của Đậu Đồ Đồ kế bên, lúc này, Nhiếp Phi Phàm lại hỏi: "Lớp trưởng đại nhân, cậu kiểm tra thế nào rồi?"

Hai mắt của Thẩm Tiểu Lệ dán chặt vào màn hình không rời, rồi

lẩm bẩm: "Thôi miên là một trạng thái tâm lý xuất thần đặc biệt giống như giấc ngủ nhưng cũng không giống như giấc ngủ để dẫn dụ ý thức của con người như thư thái, kích thích đơn điệu, tập trung chú ý, tưởng tượng...v.v."

Đậu Đồ Đồ ăn một miếng hoa quả, rồi nói: "Là ý gì chứ? Cảm giác thần bí quá, chẳng hiểu gì cả."

"Tôi biết! Thuật thôi miên được sử dụng rộng rãi trong tâm lý học. Nói một cách dễ hiểu thì, giả dụ bạn là một nhà thôi miên, trong điều kiện được Lạc Viễn chấp thuận, tôi sẽ sử dụng ngôn ngữ để dẫn dụ Lạc Viễn khai mở tiềm thức, khiến cậu ấy thay đổi quan điểm, sau đó xâm nhập vào tiềm thức của cậu ta, bởi thế đạt được mục đích giúp đỡ Lạc Viễn thay đổi thói quen hành vi, và giải quyết các vấn đề về tâm lý." Đại Liễm Đồ đắc chí nhìn lướt qua ba chàng trai, nhưng lại thấy cả nhóm đang trong bộ dạng trầm tư, bèn hỏi với vẻ hiếu kỳ, "Các ngươi ai có bệnh tâm lý hả? Có cần ta dùng thuật thôi miên để trị bệnh không hả?"

Nhiếp Phi Phàm không dám tin, bèn hướng ánh mắt hoài nghi nhìn Đại Liễm Đồ, người ngoài hành tinh này còn biết cả thuật thôi miên hay sao? Bốc phét quả là một tấc đến giời!

Trong phòng bỗng nhiên lặng ngắt như tờ. Hai phút trôi qua, Thẩm Tiểu Lệ là người đầu tiên tiêu hóa đống kiến thức đó, rồi hỏi: "Chúng tôi đều không có bệnh về tâm lý, chỉ là theo như cậu vừa nói thì, thuật thôi miên hàng trăm người của Carl chỉ là trò thuộc về tâm lý thôi hay sao, nhưng vì sao lại phải dùng thôi miên chứ? Nó có tác dụng gì với ảo thuật chứ?"

Thẩm Tiểu Lệ hướng về ba chàng trai, chỉ nhìn thấy Đậu Đồ Đồ đang ngồi ở phía trước Lạc Viễn, tập trung chú ý hết sức vào chiếc đồng hồ trên tay của Lạc Viễn, cùng với giọng nói nhỏ dần của Lạc Viễn, Đậu Đồ Đồ dần nhắm mắt.

Nhiếp Phi Phàm ở bên cạnh nhìn đến không dứt ra được, bèn hỏi: "Đại Liễm Đồ, ngươi thật sự biết thôi miên ư? Không phải là ngươi thôi miên Đậu Đồ Đồ đấy chứ hả?"

Hóa ra là Đại Liễm Đồ đang luyện tập biểu diễn thôi miên, khuôn mặt mèo mập mạp trắng nõn chui ra từ áo sơ mi trắng, rồi nó đặt móng vuốt vào giữa miệng ra hiệu đừng lên tiếng, rồi nói nhỏ: "Ừm, nếu ngươi không tin thì tự mình đi véo hắn đi!"

Vừa nhìn thấy Đậu Đồ Đồ toàn thân béo núp thì Nhiếp Phi Phàm đã lắc đầu từ chối. Cậu ta hướng về phía Thẩm Tiểu Lệ, rồi nói:

“Tôi đã từng nghe nói về ảo thuật tâm linh, chính là thuật đọc tâm, nhìn thấu siêu năng lực. Nếu thực sự Carl có thể thôi miên cả trăm người, vậy thì thực lựa của hắn cũng quá lợi hại rồi đó, trước tiên cứ lên mạng tìm kiếm thông tin đã, trước giờ vẫn chưa từng xuất hiện người như hắn trên đời này.”

“Có thực lực như thế cũng có thể là một chuyện đáng sợ.” Bất thình lình, Đại Liễm Đồ nói ra câu này như đánh thức cả đám bạn trẻ. Quả thực là như thế, nhiều loại bản lĩnh trên đời này lại chính là con dao hai lưỡi. Nếu Carl có thể dùng thuật thôi miên này để trị liệu cho con người thì nhất định có thể tạo phúc cho loài người, nhưng như hiện giờ, hắn lại dùng trò ảo thuật này để biểu diễn, e rằng chính là một thủ đoạn có âm mưu gì đó, nói chưa biết chừng còn có thể dùng nó để gây hại cho loài người.

“Cho dù thuật thôi miên của Carl có hại người hay không thì chúng ta cũng cần ngăn chặn hắn!” Thẩm Tiểu Lệ duỗi tay, cả ba chàng trai đều tỏ ý tán thưởng.

“Đúng vậy!” Ba chàng trai lớn tiếng, rồi vỗ tay hoan nghênh, tỏ ý tán đồng với ý kiến này.

Cả đám cùng cười vui: ‘Bởi vì chúng ta là những người giải đố dũng cảm nhất, cơ trí nhất và chân chính nhất - Thần Bí Xã!”

Thẩm Tiểu Lệ lấy ra một chiếc đồng hồ cát từ tủ bàn trà, bắt đầu đếm thời gian: “Đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa, tranh thủ trước lúc hoàng hôn, chúng ta thảo luận một chút về kế hoạch nhé?”

Nói xong, cả đám bạn cầm lấy giấy và bút chì, xem bản đồ của cung thể thao và bắt đầu thảo luận.

7 giờ tối, bầu trời chưa sầm hẳn, thấp thoáng có thể nhìn thấy một vạt sáng chiều tuyệt đẹp, cả đám bạn ngồi trên xe bus xuyên qua các con ngõ nhỏ, làn gió ấm áp thổi vào mặt, bên ngoài khung cửa, người đi lại ở các ngã tư đông như mắc cửi. Thành phố Nam Minh vào tối nay dường như có chút khác lạ, màn hình lớn ở từng gian hàng đang treo tấm áp phích lớn Carl đeo mặt nạ, ngay đến tấm kính ở tòa nhà cao nhất ở trung tâm thành phố trên tường đều viết “Bắt đầu chương trình thôi miên hàng trăm người”, khắp nơi đều như nhắc nhở người dân thành phố kịp đến cung thể thao.

Đã đến được cung thể thao, người đứng đầy trước cửa, khắp nơi đều thấy dán những tấm bảng gỗ áp phích của đoàn xiếc Carl. Trong số đó, rất đông những đứa trẻ đang bao quanh búp bê bọt biển, hươu cổ dài, thằng hề, người gỗ chân dài nô đùa và chụp

hình.

Cả đám bạn ngẩng đầu nhìn về phía xa, bỗng nhiên kinh ngạc, chỉ nhìn thấy ở bên ngoài cung thể thao đã được cải tạo thành một pháo đài nhỏ cô bé lọ lem rất lớn, được ghép lại thành tháp cao từ những cột trụ hình tròn màu hồng nhat, những toà thành theo phong cách Gothic màu vàng nhạt, cửa thành màu xanh tro, cùng với chiếc đồng hồ Big ben theo phong cách châu Âu cổ điển, còn có rất nhiều hình vẽ động vật graffiti trên bức tường của đoàn xiếc, có rất nhiều gia đình đang đứng trước toà thành để chụp ảnh.

Trên tay của cả đám bạn đang cầm bốn vé vào cửa vỗ vào người người đội trưởng, nghe thấy phía trước có một cô bé chừng 6 tuổi đang hét lên: "Papa ơi, chúng ta đi vào tòa lâu đài xem cô bé lọ lem khiêu vũ trên giày thủy tinh được không?"

Người cha nghe thấy thế thì cười hả hê: "Không được đâu, chúng ta sẽ đi xem biểu diễn ảo thuật thần kỳ nhé!"

Vừa dứt lời thì đứa bé gái và cha mình đã kiểm tra xong vé, họ bước vào phòng biểu diễn số 2 vừa sửa xong, cả đám bạn cũng đi theo sau.

Cả nhóm nhìn khắp một lượt căn phòng biểu diễn số 2 cực lớn, xung quanh sân khấu có hai bức tượng điêu khắc với bộ mặt hung tợn, người xem ngồi theo hình vòng cung xung quanh khán đài, và phân thành ba khu cực lớn theo màu sắc của khán phòng, lần lượt khu vực màu xanh da trời, màu mây trắng và xanh rêu, còn khu vực VIP gần khán đài và khu vực bình thường cách nhau một đường xi măng rộng. Để cho mọi khán giả đều có thể chứng kiến điều diệu kỳ của thuật thôi miên, ban tổ chức đã cố ý sắp xếp rất nhiều đèn chiếu, đèn máy tính và màn hình lớn...

"Wow, nhiều người quá vậy." Lạc Viễn kinh ngạc reo lên.

Cả đám bạn đang ngồi ở khu vực VIP màu xanh rêu, vừa đúng mặt hướng về trung tâm của khán đài, có thể nói đây là vị trí tốt nhất trong toàn bộ. Một lát sau, người xem lần lượt ngồi xuống, và 500 chỗ ngồi trong này nhanh chóng được lấp đầy.

Từ trên đỉnh đầu của mọi người vang lên một âm thanh của tiếng chuông lớn, cả đám bạn nhìn vào đồng hồ đeo tay, vừa giờ vừa đúng chỉ 8 giờ, bỗng nhiên, một tiếng "pha" vang lên và toàn bộ đèn vụt tắt. Bỗng nhiên, tiếng người nói huyên náo và có người đã mở điện thoại và bật đèn pin lên, có người thì đứng dậy, có người lại đang trêu đùa những đứa trẻ, một đống hỗn độn đang nháo

nhác.

Một lát sau, sân khấu hình tròn cực lớn bắt đầu phun ra những làn khói trắng, mịt mù bao phủ, che đi tầm nhìn của mọi người. Cả đám bạn như thắt lại, theo như kinh nghiệm trước đây, kẻ địch muốn che phủ tầm nhìn chính là một dạng thức muốn đạt được mục tiêu, cả đám bạn bất giác cảnh giác cao độ rồi âm thầm quan sát sự thay đổi xung quanh.

“Kính chào quý vị khán giả, cảm ơn quý vị đã dành chút thời gian trong vô số công việc bận rộn để đến xem chương trình biểu diễn của đoàn xiếc Carl hôm nay, phần sau đây sắp bắt đầu, hãy cho chúng tôi một tràng pháo tay để tiếp thêm lửa cho đoàn xiếc Carl chúng tôi!”

Khi giọng nói kiều diễm của nữ chính vừa dứt thì ánh đèn ngũ sắc chiếu khắp sân khấu, màn hình lớn “tách” một tiếng rồi chuyển sang thành một cánh rừng bạt ngàn sắc xanh. Trong tiếng vỗ tay nhiệt thành, hai bên khán đài lại xuất hiện hai cô gái mặc váy đỏ đang đeo mặt nạ động vật, họ đang dẫn theo một đàn chim với sắc đỏ rực toàn thân, khiến không ít khán giả phải nghển cổ ra nhìn. Từ xa nhìn lại trông tựa như một ngọn lửa cháy rừng rực, kiều diễm vô cùng.

Cả đám bạn đang ngồi ở khu vực VIP cũng không chịu nổi, Lạc Viễn và Thẩm Tiểu Lệ nhân cơ hội này nhanh chóng lấy điện thoại di động và máy tính bảng ra chụp hình bầy hồng hạc đỏ rực ấy.

“Trời ơi, chúng đẹp quá đi! Nhìn bộ lông của chúng kìa, đỏ đến bóng loáng thế kia, còn có những chiếc cổ và chiếc chân dài thế này, nếu bầy hồng hạc có thể biến thành người thì nhất định sẽ là những mỹ nữ tuyệt sắc với thân mình vô cùng mảnh mai.” Thẩm Tiểu Lệ không giấu nổi cảm xúc.

“Lạc Viễn, cậu mau giúp tôi chụp một bức hình với hồng hạc đi.” Đậu Đồ Đồ hưng phấn đứng hẳn dậy, một tiếng “ka cha”, cậu ra cướp lấy điện thoại từ tay của Lạc Viễn, nhìn thấy nụ cười để lộ những chiếc răng trắng trên bức ảnh, còn có động tác xin chào kinh điển, và đằng sau chính là bầy hồng hạc

“Đậu Đồ Đồ, cậu mau ngồi xuống đi, sắp bắt đầu rồi kìa.” Nhiếp Phi Phàm nhắc nhở.

Chim hồng hạc đã ở phần giữa của khán đài, trông chúng thật vô cùng uyển chuyển, tựa như những thiếu nữ đang mặc bộ đồ màu

đỏ đang tung tăng trong vũ điệu ba lê nhịp nhàng theo các động tác tay và lời nhắc nhở của người huấn luyện đang đeo mặt nạ động vật, lại cộng thêm ánh đèn xanh lam và khói trắng phủ khắp mọi nơi, cảnh tượng trên khán đài tựa chốn thần tiên, như nhập cõi mộng.

Khúc nhạc vừa dừng lại thì đàn chim hồng hạc đã làm động tác cảm ơn, trong tiếng vỗ tay như pháo rang lần lượt rời khỏi khán đài vô cùng trật tự.

"Là tiết mục gì tiếp theo thế?" Đậu Đồ Đồ quay người hỏi người bên cạnh.

"Là tiết mục xiếc voi nhảy dây." Lạc Viễn nhìn tờ tiết mục biểu diễn.

"Voi con nặng như thế, nhảy dây như thế chắc nhắc sẽ nhọc lắm." Đại Liễm Đồ bất giác than thở. Nó hồi tưởng lại cuộc sống lao động khổ sai trong kỷ nguyên Tu-la, năm đó, vì mưu sinh mà nó cũng phải làm rất nhiều công việc nặng nhọc, vất vả.

Ánh đèn lại sáng lên, cả đám bạn bất giác nhắm nghiền mắt, hai mắt dán chặt vào ánh đèn tỏa ra từ sân khấu, trên khán đài tỏa ra luồng khói màu đỏ, khung cảnh hiện lên như một tòa lâu đài tráng lệ. Làn khói trắng tụ lại chiếu khắp trên thân hình mấy chú voi con, chúng bước qua con đường bùn đất rộng rãi, khán giả đứng cả dậy vỗ tay nhiệt thành, và đến được phần giữa của khán đài. Huấn luyện viên đeo mặt nạ động vật dùng một mảnh vải trắng dài buộc hai vòi voi lại, trong tiếng nhạc nhẹ nhàng từ từ chuyển động, đám voi con cùng với người huấn luyện viên đẹo mặt nạ đó chơi đùa vui vẻ trò nhảy dây.

Bỗng nhiên, một con voi con "bùm" một tiếng rồi ngã nhào trên mặt đất, như có cơn trấn động nhẹ trên nền đất, người xem nhốn nháo, nhiều đứa trẻ không kìm lòng nổi phát ra những tiếng kinh hãi, rồi cả đám người xem đứng lên, nghển cổ nhìn hướng lên khán đài. Nhân viên làm việc cùng với huấn luyện viên lo lắng kiểm tra cơ thể của chú voi con, trong khi những con voi khác cũng có chút hoảng loạn, lần lượt kêu rống lên.

Trong khán phòng hơn trăm người, cả đám bạn nghe rõ mồn một những tiếng tiếc thương chú voi con của mọi người, có người còn trách móc huấn luyện viên của đoàn xiếc, còn có những đứa trẻ tỏ lòng xót thương:

"Con voi đó sao rồi?"

“Họ ngược đãi động vật như thế thật không đúng chút nào, chúng ta có thể nói cho họ biết!”

“Mau đem chú voi con đó đến bệnh viện khám xem!”

“Mẹ ơi, con voi nhỏ đáng thương quá!”

Cả hội trường được một phen náo loạn, ánh đèn trên khán đài bỗng nhiên vụt tắt, Lạc Viễn nhanh chóng đem kính râm chuyên dụng, nhìn thấy cả người và động vật đang rời khỏi khán đài trong màn đêm.

(3)

“Kính thưa các quý khán giả, thật sự vô cùng xin lỗi. Sự cố ngoài ý muốn vừa rồi, chú voi con bị ngã xuống đấy ban nãy đã được đưa đến bệnh viện để kiểm tra, đoàn xiếc Carl chúng tôi xin đảm bảo, sẽ không xảy ra sự cố như này nữa. Theo chúng tôi được biết, họ đều rất yêu quý động vật chứ không hề ngược đãi động vật, vì vậy kính mong các vị khán giả lượng thứ.”

Nói xong, trên khán đài lại xuất hiện mấy vị huấn luyện viên đeo mặt nạ, họ là những đại diện của đoàn xiếc, cúi mình trước khán giả, bày tỏ sự xin lỗi chân thành của toàn thể đoàn xiếc.

“Các quý vị khán giả, các bạn nhỏ thân mến, tiếp theo sẽ gửi đến quý khán giả một tiết mục biểu diễn vô cùng gay cần. Có điều cần nhắc nhở mọi người đó là, mong khán giả ngồi trước màn ảnh nhỏ tuyệt đối không được làm theo những động tác có độ khó chuyên nghiệp như này.” Giọng nói vui tươi của người nữ dẫn chương trình giống như làn nước mát xoa dịu bên tai mỗi người, họ chăm chú nhìn theo, dán chặt hai mắt sáng lấp lánh vào khán đài.

Nhân viên làm việc tại hiện trường di chuyển năm hình tròn cao 5 mét thành một giá chữ thập lên khán đài, tuy có sắt thép kết nối năm vòng tròn đó lại với nhau nhưng thật không dễ khi phải nhào lộn trong vòng tròn này. Kế dó, năm người mặc trang phục màu cam và diễn viên đeo mặt nạ lên sân khấu, cúi mình chào khán giả. Trong phút chốc, màn hình lớn bỗng biến thành một dải ngân hà tỏa sáng chọi rọi, kế đó là những tiếng nhạc nhẹ nhàng có tiết tấu mạo hiểm.

Cả đám bạn chăm chú nhìn năm diễn viên đang gắng sức leo lên, đứng trên ô tròn cao của mình. Ngay sau đó, ngoại trừ diễn viên

đứng giữa vẫn đứng thì bốn diễn viên còn lại bắt đầu nghĩ cách đứng lên đỉnh của vòng tròn, khán giả nhìn theo thót tim, nhưng diễn viên đang đứng ở trên cao đó không hề run rẩy, anh ta rất bình tĩnh leo lên đỉnh của vòng tròn.

Kế đó, hàng loạt những màn khiến người ta phải kinh hồn bạt vía: Tất cả các vòng tròn đều đang chuyển động về phía bên phải, các diễn viên bắt đầu chuyển động theo bánh xe. Nếu không cẩn thận thì họ có thể ngã xuống đất bất kỳ lúc nào.

Cả khán đài im bặt không một tiếng người, mọi người dường như đều đang ngừng thở dõi theo, dồn hết sự chú ý vào những diễn viên, nhưng trên khuôn mặt họ là sự pha trộn của vô số cảm giác phức tạp, có người thì chau mày, có người thì há hốc miệng, có người lại kinh hãi khôn cùng...

Bỗng nhiên, không khí tĩnh mịch cô liêu khắp căn phòng bỗng thay thế bằng tiếng vỗ tay như sấm. Cả đám bạn định thần lại, hóa ra diễn viên đã thuận lợi trở về vòng tròn cao đó, và với sự trợ giúp lẫn nhau, họ đã đáp đất thành công.

“Thật vô cùng nguy hiểm, nữ diễn viên ban nãy suýt chút nữa đã rơi xuống, vẫn may người nam diễn viên ở giữa đã giữ ổn định trên vòng tròn cao đó! Lạc Viễn vỗ tay vào ngực để trấn tĩnh lại, dường như người sắp rơi xuống ban nãy chính là mình vậy.

‘Tôi cũng cảm thấy, tim mình như ngừng đập vậy.” Đậu Đồ Đồ cũng cảm khái nói.

“Đồ ngốc! Trên người họ đã thắt sợi thép vô hình rồi, căn bản là không thể rơi xuống đất được!” Nhiếp Phi Phàm như tát một gáo nước lạnh.

Bỗng nhiên, Thẩm Tiểu Lệ quay đầu nhìn vào góc tối có phần hơi tối, luôn có cảm giác có thứ gì đó đang nhìn phía sau bọn họ, nhưng cô nhìn thấy khắp lượt khán giả đều đang vỗ tay không ngớt, không hề thấy có chút gì bất thường.

“Thẩm đại nhân, cậu đang nhìn cái gì thế?” Lạc Viễn cũng hiếu kỳ nhìn vào góc tối phía sau họ, rồi hỏi.

“Không có gì, tiết mục này là người bay trên không trung, tiết mục tiếp theo sẽ là màn biểu diễn thôi miên của Carl.” Thẩm Tiểu Lệ lắc đầu, nhìn vào tờ giấy ghi các tiết mục biểu diễn trong lòng bàn tay.

“Ái chà, cũng đến tiết mục ảo thuật rồi, đợi đến mức hoa của tôi cũng sắp tàn rồi đây! Phải biết là tôi mong ngóng thế nào với tiết mục ảo thuật này đấy!” Đậu Đồ Đồ cười rạng rỡ.

Sân khấu đang treo năm chiếc chuông gió, trên màn hình lớn lại hiển thị quang cảnh rừng sâu núi thẳm với những cột khói tỏa ra dưới tấm màn đen, từng cặp bóng đen hình mặt người xuất hiện trong rừng nhưng vẫn không thể nhìn rõ khuôn mặt của họ. Lúc này, gió đêm thổi đến nhè nhẹ, những âm thanh canh cách đuổi nhau phát ra từ những chiếc chuông gió, không biết vì sao chỗ ngồi của khán giả cũng bắt đầu tỏa khói trắng, dường như mỗi khán giả đều là một bóng đen trong trên màn hình lớn vậy, toàn bộ khán phòng biến thành một khu rừng âm u.

Bất thình lình, Lạc Viễn cảm thấy có một luồng sức mạnh nào đó hướng về phía mình, nghiêng đầu lại nhìn thì thấy tên nhát gan Đậu Đồ Đồ không chỉ đang túm chặt lấy cánh tay cậu bằng hai tay mà còn sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

Một tiếng “phạ” vang lên, mọi thứ trước mặt đều đã tan biến, dường như tất cả những thứ vừa nghe thấy, vừa cảm nhận được đều là một màn ảo giác. Thời khắc này, một giọng hát du dương vang đến bên tai người nghe, một cặp nam nữ đeo mặt nạ từ trên không trung giáng xuống, thắt lưng họ buộc một dải lụa màu đỏ. Trên sân khấu thổi bong bóng nhiều màu sắc, trong chớp mắt cả hai tay của nam diễn viên đã bị dây thừng trói chặt, anh ta bị treo lên không trung, trong khi hai tay nắm chặt lấy mắt cá chân của nữ diễn viên, từng động tác thách thức với độ cao cực khó.

Chỉ có Lạc Viễn đang đeo kính râm chuyên dụng mới nhìn được, cánh tay lực sỹ của người nam diễn viên đó đang không ngừng run lên.

“Tiết mục này sao mà quái lạ vậy, kết thúc nhanh đến thế ư?” Đậu Đồ Đồ hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Ái chà Đồ Đồ, sao mà cậu lo nhiều chuyện thế hả? Tiết mục sau mới là trò chính, Carl sắp biểu diễn ảo thuật đấy!” Lạc Viễn đánh mạnh vào cánh tay của Đậu Đồ Đồ, có thể nhận thấy hứng thú của cậu ta quá rõ ràng.

“Mọi người hãy cẩn thận, thuật thôi miên có thể không phải là một trò đơn giản!” Đại Liễm Đồ bỗng dưng thốt lên một câu, dọa cả đám bạn đều như trầm mặc.

Thẩm Tiểu Lệ hướng về ba chàng trai chỉ vào đồng hồ đeo tay, tỏ ý

cả nhóm không được quên nhiệm vụ mà "Người Thần Bí" đã giao.

Thời khắc ấy, trên đỉnh đầu vừa có tiếng của người nữ dẫn chương trình cất lên:

"Các quý vị khán giả thân mến, chắc chắn quý vị cũng đều đã biết về nhà ảo thuật, anh ấy đã từng biểu diễn thôi miên được đón nhận nhất trên chương trình ti vi, và đã thôi miên thành công tất cả những người ở chính sân khấu, ngay đến những chú kiến cũng thể thoát được! Tối này, anh ấy đã đến đây, và biểu diễn một số loại ảo thuật, trong đó có tiết mục ảo thuật thôi miên hàng trăm người, tin rằng, các bạn cũng đã vô cùng nóng lòng rồi, hãy để chúng ta mời vị ảo thuật gia ấy bằng tràng pháo tay ròn rã này - Carl!"

Vừa dứt lời thì cả khán phòng đã chìm trong màn huyên náo, nửa số khán giả trong khán phòng đều đứng bật dậy, có người thổi người huýt, người thì lớn tiếng gọi tên "Carl! Carl!"

Ánh đèn đủ màu tụ lại trên một cái lỗ tròn ở chính giữa sân khấu, bên tai họ vang lên điệu nhạc khiến người ta phải sởn tóc gáy, dần dần, một màn tịch mịch bao trùm khắp căn phòng, dường như chưa từng nghe thấy những tiếng hò reo của đám đông kích động ban nãy, cảm đám nhìn theo đống thiết bị ở ngay rìa của khán đài, nó đang phun ra một luồng khói màu đỏ. Bỗng nhiên, không khí của cả khán đài trở nên kỳ dị khác thường.

Một lúc sau, một người đàn ông đeo mặt nạ con cáo bay lên từ chiếc lỗ. Người đó mặc bộ y phục màu đen khảm nạm bắt mắt cùng với đôi giày cao cổ, trên mặt là nụ cười lúc ẩn lúc hiện, anh ta tháo chiếc mũ tước hiệu hiệp sỹ màu đen ra rồi cúi chào khán giả.

"Kính chào toàn thể quí vị khán giả, Ta là thầy phép thuật Carl, vô cùng cảm ơn quý vị đã đến đây theo dõi tiết mục của tôi, thay mặt cho đoàn xiếc Carl, tôi gửi đến quý vị khán giả lời xin lỗi chân thành vì sự việc chú voi con bị ngã ban nãy, tôi đảm bảo sau sẽ không bao giờ xảy ra những chuyện như này nữa." Carl cúi đầu cung kính, "Tiếp theo đây, Ta sẽ biểu diễn ba tiết mục ảo thuật. Trước tiên, tiết mục mà ta biểu diễn đầu tiên đó là 'Ảo thuật quân bài'."

Giọng nói của Carl trầm ổn mà hùng hồn. Vừa dứt lại đã nghe thấy một tiếng "bốp" vang lên, ánh đèn tụ lại ở tấm kính hình tròn phía sau anh ta. Rồi anh ta cầm mic và hỏi:

"Có quý vị khán giả nào giúp tôi trên này không? Hãy giơ tay để

tôi nhìn thấy các bạn nhé, được không?"

"Tôi! Tôi!" Ngay lập tức đã có mấy cô gái ở ghế ngồi khu vực VIP giơ tay vô cùng nhiệt tình.

"Chọn tôi đi! Chọn tôi đi!" Sau đó là vài cánh tay của những bạn nhỏ ở khu ghế ngồi phổ thông.

"Lạc Viễn, cậu lên đi! Như vậy có thể đứng sát gần Carl, nói chưa biết chừng, cậu có thể đọc hiểu những sóng tư duy đấy!" Đậu Đồ Đồ thúc giục.

"Không được! Vạn nhất Carl hiểu rõ được mình, vậy thì kế hoạch của chúng ta chẳng phải là xôi hỏng bỏng không hay sao?" Lạc Viễn dứt khoát từ chối tức thì.

"Lạc Viễn nói đúng đấy, không thể dễ dàng xâm nhập vào trong não bộ của Carl như thế, trước tiên chúng ta cứ quan sát trước đã, xem xem rốt cuộc trong thuật thôi miên của hắn đã tuyên truyền ẩn chứa điều gì." Thẩm Tiểu Lệ gật đầu.

"Carl không phải là một nhà tâm lý đấy chứ, để khoe khoang năng lực của mình nên mới cố ý tạo ra màn biểu diễn phép thuật thôi miên gì mà cả trăm người chứ?" Nhiếp Phi Phàm hỏi.

Bỗng nhiên, ở giữa đó vang lên một giọng nói Đài loan: "Lẽ nào các người không cảm thấy, đoàn xiếc Carl này đều có điểm gì đó rất kỳ quái hay sao?"

"Đại Liễm Đồ, mày có ý kiến gì?" Nhiếp Phi Phàm hỏi.

"Ừm, sao các người biết là ta hả? Lẽ nào, ta bắt chước tiếng nói của Thẩm Tiểu Lệ không giống ư? Hừm, thật là chẳng vui gì cả!" Đại Liễm Đồ trong chiếc áo sơ mi màu trắng khẽ rầm rì.

"Nói như thế thì, tôi nghĩ ra rồi!" Thẩm Tiểu Lệ như bừng tỉnh ngộ, "Hình như mỗi thành viên trong đoàn xiếc Carl đều đeo mặt nạ! Thường thì diễn viên hóa trang là được rồi, lại chẳng phải là diễn kinh kịch, không cần thiết phải đeo mặt nạ như thế!"

Cả đám bạn cố gắng nhớ lại, phát hiện ra những điều Thẩm Tiểu Lệ nói quả không sai, bất giác cùng nghi ngờ:

Diễn viên trong đoàn xiếc Carl đeo mặt nạ để che đi bộ mặt thực sự của họ ư? Nếu họ đã thần bí như thế thì họ đang che giấu điều gì?

Cả đám bạn lần lượt hướng ánh nhìn lên sân khấu, lúc này, Carl đã tìm được một bạn trẻ ngồi cạnh bên anh ta, quang cảnh trên máy quay quay được ở cự ly gần thông qua trên màn hình lớn hiển thị: Carl hướng bàn tay sạch sẽ của mình trước khán giả, anh ta bắt đầu xóc các quân bài. Sau khi đã tráo các quân bài, anh ta để bộ bài lên bàn, và mời người thiếu niên ở bên cạnh tùy ý rút ra một quân bài.

"Được rồi, cảm ơn vì đã làm điều này cho tôi. Tiếp theo chính là thời khắc thần kỳ." Carl mỉm cười, đưa quân bài cho mọi khán giả có mặt ở đó xem, sau đó, anh ta cất lời, "Quân bài là quân K cơ màu đỏ, nhưng kỳ diệu ở mặt sau, quý vị khán giả tuyệt đối đừng nhắm mắt!"

Cả đám bạn bị Carl làm cho căng thẳng, đều dụi nhẹ lên mắt, mở căng mắt nhìn vào màn hình lớn.

Chỉ nhìn thấy tay của Carl theo quân bài K cơ thổi một luồng khí vào quân bài, dần dần, quân bài đó hòa tan vào mặt bàn kính! Cả đám bạn nhìn theo há hốc miệng, sao có thể xảy ra chuyện này chứ?

"Đến đây, cho chúng tôi xem tay của anh." Carl nói với mấy người trẻ tuổi, yêu cầu mấy cô cậu đó đặt tay phía dưới của bàn kính, và Carl lại thổi một lần nữa. Giây phút sau, anh ta bỏ tay ra, hóa ra quân bài tan vào trong bàn kính kia đã rơi trên tay của người thanh niên đó.

Cả sân khấu ồ lên trong sự thán phục, tiếng vỗ tay không ngớt, và Carl đã làm động tác hôn gió ba lần liên tiếp.

Một lát sau, đèn trên sân khấu đều tụ lại trên quả cầu trong suốt với hình vẽ các vì sao. Tiếp theo, một cô gái mặc váy đỏ với vóc dáng uyển chuyển nhẹ nhàng bước lên sân khấu, Carl nở một nụ cười về phía cô, hai người cùng dắt tay nhau cúi chào khán giả.

Cô gái trẻ bước vào bên trong quả cầu trong suốt và nằm nửa người ở đó, Carl dùng một tấm vải màu trắng che lên nửa quả cầu, chỉ để lộ ra cô gái màu đỏ. Kế đó chuyện thần kỳ đã xảy ra: Anh ta quay quả cầu quay một vòng, sau đó gỡ tấm vải trắng ra, và trước con mắt mở to của tất cả mọi người, cô gái mặc váy đỏ bên trong quả cầu đã biến mất.

"Chà! Thật là lợi hại! Đây là ảo thuật gì vậy? Thần tiên tỷ tỷ mặc váy đỏ đâu rồi?" Đậu Đồ Đồ hưng phấn vỗ một cái lên vai của Lạc Viễn.

Tiếng “cộc, cộc” vang lên, Lạc Viễn đang chụp hình bằng máy tính bảng thì bị đụng trúng rơi trên sàn. Đậu Đồ Đồ để lộ nét mặt sửng sốt và thần chí lo lắng, hai mắt trợn lên, nhìn theo Lạc Viễn đang tức giận đến mức nhe răng trợn mắt, trong nháy mắt, cậu ta ngồi ngoan ngoãn trên ghế, không dám húng hắng tiếng nào.

“Sao tôi biết được?! Đồ Đồ mập ú kia, thói mê gái của cậu hại cả nhóm rồi đấy, máy tính của tôi mà có chuyện gì thì cậu phải mua đền cho tôi một cái y chang đấy!” Lạc Viễn tức giận đến mức như muốn xé xác cậu bạn Đồ Đồ mập ú, rồi xoay người nhặt máy tính bảng nhưng lại phát hiện đám đông khán giả ở phía góc có gì đó không đúng.

Chương 2
Màn thôi miên hàng trăm người kỳ ảo

(1)

Lạc Viễn đang muốn mở miệng nói cho Thẩm Tiểu Lệ biết thì đã bị Đậu Đỗ Đỗ kéo lại hỏi: "Máy tính bảng của cậu không sao chứ hả? Là tôi không cẩn thận, tha lỗi cho tôi đi mà."

Lạc Viễn lắc đầu, tỏ ý sẽ không cho qua dễ dàng như thế. Đúng vào lúc cậu muốn mở miệng một lần nữa thì lại nghe thấy tiếng của Thẩm Tiểu Lệ: "Cái này gọi là Ảo thuật ảo giác, cũng chính là ảo thuật, chính là biểu diễn những sự việc mà người ta cho là không thể xảy ra được."

"Thần tiên tỷ tủ sẽ quay lại, Carl không dám cướp nàng ấy trước mắt mọi người thế đâu." Nhiếp Phi Phàm bất giác khẽ hừ nhẹ một tiếng, cậu ấy đại khái có thể đoán ra cách thức của Carl.

Quả nhiên, lại một lần nữa Carl đã phủ tấm vải trắng lên quả cầu trong suốt, rồi hạ giọng nói một câu thần chú gì đó mới vén tấm vải trắng lên, giây sau đó, khán giả đều bật người dậy, chính mắt mình nhìn thấy cô gái mặc váy đỏ lại xuất hiện trong quả cầu trong suốt kia.

Kế đó, thân sỹ Carl lại đưa tay ra, nắm chặt cô bước lên trên chiếc bàn, chỉ nhìn thấy cô gái mặc váy đỏ đang nằm ở bàn, Carl dùng tấm vải màu trắng thay đổi hình dáng của cô ta vuông góc với mặt đất, sau đó nhẹ nhàng nâng tay lên, tấm vải trắng và cô gái mặc váy đỏ đều bay lơ lửng trên không, Carl đánh một tiếng kêu và cô gái đã biến mất, chỉ còn lại tấm vải trắng rơi trên nền đất.

Cả đám đông kích động nhất thời vỗ tay rầm rầm, rồi lớn tiếng reo hò, khúc nhạc vang lên và từ từ hạ xuống, mọi người cũng bắt đầu yên tĩnh trở lại, trên mặt lộ rõ vẻ chờ đợi, dường như đang đoán rằng, Carl sẽ biến ra cô gái mặc váy đỏ bằng cách nào.

Chỉ nhìn thấy ngón tay của Carl hướng thẳng đứng, thứ gì đó tựa như kim cương lấp lánh đang rơi xuống từ trên không trung. Ai nấy cũng chăm chú dõi theo, đã thấy cô gái mặc váy đỏ đó đang đứng ở hàng ghế cuối cùng trong khán phòng.

"Unbelievable (Không thể tin nổi), thực sự không thể nào tin được!" Thẩm Tiểu Lệ cũng cảm khái reo lên.

"Tiếp theo đây sẽ là màn pháp thuật thôi miên, mong mọi người có thể được thoải mái tận hưởng, tuyệt đối không bịt tai bằng bất cứ thứ gì nhé. Sau khi đợi mọi người tỉnh lại, màn hình lớn sẽ hiển thị lại quá trình thôi miên."

Nói xong, Carl liền gửi đến khán giả hai cái hôn gió.

Bỗng nhiên, một tiếng "pha" vang lên, mọi ánh đèn trên sân khấu đều vụt tắt, chỉ còn duy nhất một chiếc đèn chiếu trên thân người của Carl, anh ta lại giơ thẳng ngón tay và màn hình lớn xuất hiện chiếc đồng hồ quả quýt lắc qua lắc lại không ngừng, bên tai còn vang lên một khúc nhạc róc rách tựa tiếng suối chảy, thứ mát rượi đang phả vào mặt họ không phải là làn gió đêm mà là thứ hương thơm dị biệt như ẩn như hiện.

Dần dần, khán giả nhìn lên sân khấu ngày càng mơ hồ hơn, ngay đến Lạc Viễn đang đeo kính râm chuyên dụng cũng không thể nhìn rõ người ở trên sân khấu nữa, là thứ gì mà ngay đến ánh đèn chiếu cũng bị trở nên mơ mơ hồ hồ thế kia. Những người có mặt ở đó chỉ có thể nghe thấy thứ âm thanh trầm trầm mà nồng hậu của Carl:

"Bây giờ, bên tay trái của các bạn có một hàng dừa cao thẳng tắp, còn bên tay phải là hải dương xanh thẳm, nước biển trong vắt đến độ có thể nhìn rõ cát sỏi dưới đáy. Lúc này, bạn sẽ quay người nhìn vào hải dương vô tận, nhìn thấy cò trắng trên mặt biển đang tự do bay lượn, thế là, bạn cũng tưởng tượng ra mình cũng có thể bay"
...

Trong bóng tối, khán giả đều đã nhắm mắt. Màn hình hiển thị Carl đang bước tới khu vực bên cạnh chỗ ngồi của khán giả là nơi có màu xanh rêu. Anh ta khẽ giơ tay lên, người mặc bộ đồ màu vàng giống như cò trắng bay lượn trên không trung, rồi quay tròn

một vòng kỳ quái. Nhưng điều càng khiến người ta kinh ngạc đó là, sau khi trở lại chỗ ngồi, người ấy dường như vẫn chưa tỉnh lại.

Lúc này, Carl đã trở lại khu vực VIP, cũng là nơi gần sân khấu nhất. Lạc Viễn nhắm nghiền hai mắt như cảm thấy điều gì đó, rồi bất giác nghe lén sóng não của Carl, nhưng lần này đã bị một luồng năng lượng cực mạnh chặn lại, cậu không nghe được bất kỳ suy nghĩ nào từ phía Carl!

Một nỗi lo sợ phập phồng dấy lên trong lòng Lạc Viễn. Ắt hẳn là lần đầu tiên cậu gặp phải đối thủ mạnh như này. Một lần nữa, những thanh âm của Carl lại vang lên bên tai cậu, một thứ mùi vị mê hoặc đượm đầy trong thanh âm đó.

“Sau khi bay lên và quay một vòng, rồi lại ngồi vững chãi trên bãi biển trắng xóa, có phải bạn đã bắt đầu tưởng tượng ra khi mình biến thành một quả dừa xanh có phải sẽ có người mang về nhà hay không? Và rồi bạn nóng lòng biến thành một quả dừa, hai mắt cứ chớp liên hồi, và cuối cùng, một mỹ nữ với vóc dáng kiều diễm đi về phía bạn...”

Carl đến góc của khu vực VIP, và dùng vải đen phủ kín một người, năm phút sau, tấm vải được mở ra, trên màn hình lớn hiển lên trái dừa xanh đang ở trên ghế!

Carl mặt đang đeo nạ cáo, nở một nụ cười về phía đám đông, lộ ra những chiếc răng trắng vô cùng sắc bén, dường như, tiếng cười lạnh lùng ấy đang phát ra từ tận thâm tâm của con người ấy! Một lúc trôi qua, anh ta lại để tấm vải màu đen trên quả dừa, nhưng thứ xuất hiện trên chiếc ghế trắng lần này lại là người đàn ông với y phục đen mang hình vẽ đầu lâu, nhưng trước đó người đàn ông ở vị trí đó rõ ràng là bộ đồ thể thao màu đen, và trên quần áo cũng không có hình vẽ đầu lâu nào cả!

Sau khi người xem tỉnh lại theo dõi lại quá trình thôi miên trên màn hình, ai nấy đều kinh ngạc không thể tin được – Nhà ảo thuật Carl thực sự vô cùng lợi hại!

Trong tiếng vỗ tay rền vang như sấm, chỉ có Lạc Viễn đang hướng mắt về bốn phía nhìn đám đông người xem, tầm nhìn của cậu vẫn có chút mơ hồ, không biết vì lý do gì mà cậu luôn cảm thấy đám đông xung quanh dường như đều đã thay đổi!

Cứ tưởng mắt mình có vấn đề nên cậu nhìn chằm chằm sang phía Đậu Đỗ Đỗ đang ngồi ở cạnh bên. Một lúc sau, cậu biết rõ mắt mình vẫn rất bình thường, rồi lại đưa mắt nhìn ra xung quanh, kỳ

lạ thật! Dường như trong từng góc ở mỗi khu vực đều có người mặc y phục đen với hình đầu lâu, nhưng phía bên tổ chức rõ ràng không bán đồng phục ở lối ra vào, mọi người mặc trang phục của mình để vào xem biểu diễn, điều này rốt cuộc là như thế nào? Những người đó đã đi đâu rồi chứ?

Lạc Viễn lo lắng tai vách mạch rừng, dự định sẽ nói cho đám bạn của mình biết từng chuyện một sau khi màn biểu diễn kết thúc, nhưng đúng vào lúc màn biểu diễn ảo thuật của Carl kết thúc, có một chàng trai trẻ chừng khoảng 25 tuổi mặc quần bò hét lớn lên: "Carl, anh hãy để chúng tôi tận mắt chứng kiến quá trình anh thôi miên mới được, nếu không làm sao chúng tôi biết được anh đang dùng cách thức nào chứ?"

Carl có phần sửng sốt, kế đó, anh ta chỉnh lại chiếc mũ, trong khi Lạc Viễn nhìn thấy một nụ cười gian xảo hiện trên khuôn mặt của anh ta qua lớp kính râm chuyên dụng. Sau đó, vị ảo thuật gia đáp lời: "Anh bạn này đưa ra ý kiến khá hay đấy, vậy thì, kế đây, tôi có thể làm hài lòng sự nghi hoặc này của mọi người, nhớ kỹ nhé, tuyệt đối không được nhắm mắt đâu!"

Carl vỗ nhẹ hai tiếng và nhân viên làm việc đẩy ra một bộ đạo cụ ở phía sau cánh gà, đó là một phi thuyền vũ trụ hình bầu dục, căn cứ theo kích cỡ không gian thì có thể đoán rằng, nó chỉ có thể chứa nổi một thiếu niên 10 tuổi.

Lạc Viễn quay đầu nhìn về chàng trai mặc chiếc quần bò đó, chỉ thấy thần sắc trên mặt của anh ta lộ rõ vẻ căng thẳng, hai tay đan vào nhau, còn làm điệu bộ giống như một người đang có chút mắc cỡ cứ nhìn trước ngó sau, dường như muốn tìm cơ hội để chuồn đi.

"Bây giờ tôi muốn mời một vị khán giả ngồi trong chiếc phi thuyền vũ trụ này và giao du, có ai muốn lên đây không?" Carl chỉ vào chiếc phi thuyền hình bầu dục và hỏi.

Một lúc trôi qua nhưng vẫn không có cánh tay nào, chỉ thấy những tiếng hỗn tạp vang lên từ phía khán đài, người xem bắt đầu nói nhỏ với nhau những lời như:

"Con tàu vũ trụ này nhỏ như thế, xem ra chỉ có một đứa nhóc cực gầy mới có thể ngồi trong đó, sao chúng ta có thể ngồi được?"

"Đúng đấy, đừng nói đến những người mập chứ!"

"Đậu Đồ Đồ, bọn họ đang nói đến đồ mập kìa!"

“Đại Liễm Đồ, trước tiên mày hãy nhìn vào cái mặt béo của nhà ngươi đi rồi hẵng mở lời, được không vậy?”

“Ừm, vốn dĩ chính là thế mà, không thì chúng ta cứ thử đọ xem ai là quán quân béo ú!”

“Được lắm, đến đây! Cùng nhau thi thố! Ta còn sợ mi không dám đấy, ta tập thể dục lại còn không gầy hơn nhà ngươi đấy!”

Cả đám bạn không nhịn nổi bèn cười phá lên, “Lưỡng Đồ lại bắt đầu trở lại màn đấu khẩu, nhưng khi cảm đám nhìn theo bụng của Lạc Viễn đều đang suy nghĩ về tuổi thực sự của Đại Liễm Đồ, theo như nó nói thì giờ nó đã sống được mấy trăm năm rồi, nhưng hành vi và những lời lẽ của nó nhiều lần đã chứng minh - nó thực sự còn rất trẻ!

Vì nó có thể bắt chước tiếng người nói, cùng với khuôn mặt mèo đáng yêu mũm mĩm khiến cả đám bạn đều không ít lần tưởng rằng nó là nữ. Tóm lại, theo như những gì mà họ nhìn thấy trước mắt thì tuổi tác lẫn giới tính của Đại Liễm Đồ trước giờ vẫn luôn là câu đố chưa có lời giải với cả nhóm.

Dường như, Đại Liễm Đồ đã đoán ra được sóng tư duy của cả đám bạn bằng siêu năng lực, nó trong chiếc áo sơ mi trắng giống như một lão hài đồng, suốt ngày khuyên nhủ đạo lý này nọ: “Mấy người đừng đoán nữa, ta thực sự đã sống mấy trăm năm rồi, ta đây gọi là tuy tuổi đã cao nhưng vẫn giữ được một trái tim trẻ thơ. Loài người ý à, dù là sống đến bao nhiêu tuổi thì vẫn cần phải có một trái tìm trẻ thơ mới có thể đáng yêu được, các người hiểu không nào?”

Nói xong, cả đám bạn không lên tiếng nhưng nghe thấy Đại Liễm Đồ bất giác thở dài một tiếng, cả đám có nghĩ đến Đại Liễm Đồ trong chiếc sơ mi trắng nhất định là lắc đầu trong vô vọng.

Lúc này, Carl nghe thấy những lời nghi ngờ từ phía khán giả, anh ta bèn giải thích: “Mong mọi người hãy yên tâm, tôi sẽ có cách để một người cao một mét tám dù là béo hay gầy cũng có thể ngồi được trong con tàu vũ trụ này. Đây chính là điều diệu kỳ của ảo thuật.

Đám đông khán giả nghe thấy thế thì sục sạo khắp khán phòng, lần lượt giơ tay muốn tham gia. Cả đám bạn lặng lẽ ngồi đó, trên mặt lộ rõ vẻ bất an, lần này Carl lại có trò gì nữa chứ?

Cuối cùng, Carl đã lựa chọn người thanh niên mặc quần bò đưa ra

yêu cầu ban nãy. Nhưng dường như người đó vẫn có chút lưỡng lự, nét mặt chau lại bước lên sân khấu, rồi nói ra tên của mình khi được Carl hỏi - Đường Tiểu Tân.

Đường Tiểu Tân ngồi trên chiếc ghế màu trắng, sau đó được phủ lên một lớp vải đỏ, Carl khẽ niệm câu thần chú nào đó, bỗng nhiên cả người trong lớp vải đỏ và phi thuyền nhỏ trước mặt đều không cánh mà bay, đã biến mất trước mắt hơn 500 người. Điều càng kỳ diệu sau đó đã xảy ra: Màn hình lớn đã hiển thị, Đường Tiểu Tân đã ngồi trong phi thuyền vũ trụ hình bầu dục, bên ngoài phi thuyền chính là dải ngân hà xán lạn, quang cảnh đẹp vô cùng. Nhưng nét mặt của Đường Tiểu Tân lại không được tốt, anh ta chau mày căng thẳng, hai mắt đỏ, xem ra đang lo lắng, thậm chí còn có chút đau khổ và vô lực.

Dường như tất cả mọi người ở hiện trường đều đang tung hô, chỉ mong sao người ngồi trong phi thuyền đó là chính mình, nhưng cả đám bạn lại không nghĩ như thế, Thẩm Tiểu Lệ với thị lực cực tốt đưa ra câu hỏi đầu tiên: "Các cậu có nhìn thấy không? Đường Tiểu Tân chẳng mấy vui vẻ, có vẻ như anh ấy sắp sửa khóc rồi, sao lại như thế?"

"Thật vậy không? Để mình xem nào." Lạc Viễn ấn nút trên chiếc kính râm chuyên dụng, cự ly được điều chỉnh đến mức có thể nhìn rõ bức tranh trên màn hình, "Đúng thế, xem ra không hào hứng một chút nào, nhưng chúng ta đã rất vui khi được mời lên phi thuyền trong lần đầu tiên mà! Bởi vì có thể nhìn thấy những vì tinh tú, dải ngân hà cũng như những hằng tinh rất rõ nét."

"Không phải là anh ta vui sướng đến mức sắp phát khóc ra thế chứ? Câu thành ngữ gì ý nhỉ?" Đậu Đồ Đồ gãi nhẹ lên đầu, nhưng vẫn không nói ra được thành ngữ đó.

"Lạc cực sinh bi! Đồ ngốc, nếu anh ta thực sự vui vẻ thì sẽ không căng thẳng như thế đâu." Nhiếp Phi Phàm dùng tay đỡ cằm, nét mặt bỗng như bừng tỉnh ngộ, "Tôi biết rồi! Rõ ràng lúc anh ta lên sân khấu là từ chối, chứng minh rằng anh ta không muốn lên con tàu vũ trụ đó! Có phải là bị Carl uy hiếp hay không?"

Nhưng vấn đề lại đến ngay lập tức, nếu thực sự Carl đe dọa Đường Tiểu Tân thì mục đích của Carl là gì?

Cả đám bạn hướng ánh nhìn lên sân khấu, nhà ảo thuật giờ này đang tiến hành nghi thức chào hỏi, rồi chào tạm biệt khán giả bằng những lời tiếc nuối, sau đó, gửi đến họ ba lần nụ hôn gió.

Ánh đèn trên sân khấu vụt tắt, Carl cũng rời đi không một tiếng động. Xung quanh đám bạn trẻ giờ chỉ còn là những tiếng tán dương nhà ảo thuật, mọi người đều quên luôn rằng Đường Tiểu La vẫn ở trong phi thuyền đó!

Lạc Viễn không nhẫn nại thêm nữa bèn kéo chặt người phụ nữ với mái tóc dài phía trước, và hỏi: "Cô đã nhìn thấy Đường Tiểu Tân ra khỏi phi thuyền vũ trụ chưa?"

Người phụ nữ với mái tóc dài đó nhìn cậu bằng ánh mắt khó hiểu, lắc đầu rồi nói: "Cái gì mà Đường Tiểu Tân? Các bạn học sinh, các cậu không sao đấy chứ? Đâu có phi thuyền vũ trụ và ngoài không gian gì đâu chứ?"

Nói xong, người phụ nữ với mái tóc dài nâng chiếc túi màu đen lên và rời khỏi chỗ, những khán giả khác cũng lần lượt rời đi.

(2)

Sau khi nghe được câu trả lời, đám người Thẩm Tiểu Lệ đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, họ không thể tin vào những điều vừa nghe, rồi vội vàng hỏi mấy người khác về chuyện của Đường Tiểu Tân, nhưng đáp án mà họ nhận được vẫn không có gì khác biệt. Thẩm Tiểu Lệ sửng sốt hỏi: "Kỳ lạ quá mà! Vừa rồi, chúng ta hỏi ba người khác nhau, nhưng tất cả đều nói không có người tên là Đường Tiểu Tân ở hội trường, chứ đừng nói đến con tàu vũ trụ kia, họ đều cho là chúng ta đã vào nhầm phòng."

Đậu Đồ Đồ hỏi tiếp: "Nhưng mà vì sao chỉ có bốn người chúng ta nhớ, còn những người khác lại chẳng nhớ gì cả?"

"Trừ phi có ai đó đã bảo vệ chúng ta, nếu không chúng ta sẽ không thể tránh được..." Hai mắt của Nhiếp Phi Phàm đảo liên tục, rồi nhìn thẳng về phía chiếc áo sơ mi trắng, và cất giọng hỏi, "Đại Liễm Đồ, là mày có phải không hả?"

Hai mong vuốt mèo của Đại Liễm Đồ vén chiếc áo sơ mi trắng lên, rồi cẩn thận ló đầu ra ngoài, không chút do dự gật đầu, bày tỏ ý chính mình đã bảo vệ họ bằng siêu năng lực của mình. Nó ra hiệu bằng mắt cho cả đám bạn, biểu thị họ hãy ra phía đằng sâu sân khấu, theo dõi gánh xiếc của Carl đến nơi mà họ tụ họp.

“Điều này có hơi nguy hiểm? Theo tình hình trước mắt, trí nhớ của khán giả đã bị xóa sạch rồi, vậy thì Carl có thể cũng có siêu năng lực phải không?” Lạc Viễn lo lắng cất giọng hỏi.

“Nếu không đi sâu điều tra thì chúng ta chỉ có thể đoán già đoán non vậy thôi, các cậu chọn cái nào?” Thẩm Tiểu Lệ đứng dậy và hỏi.

“Đương nhiên là điều tra sâu hơn rồi! Sợ gì chứ, chúng ta còn có người ngoài hành tinh thần thông quảng đại như Đại Liễm Đồ ở đây mà!” Đậu Đồ Đồ hướng nụ cười đầy vẻ nịnh hót về phía Đại Liễm Đồ.

Đại Liễm Đồ quay đầu, hai móng vuốt mèo ngắn ngủn của nó lại đan chéo vào nhau, rồi cố ý làm ra vẻ khách sáo bĩu môi, khiến Đậu Đồ Đồ cảm thấy khí khái của nó vẫn không chút tiêu tan, nhưng trong lòng ngầm sửng sốt sự quyết đoán và dũng khí của Đậu Đồ Đồ.

Nhiếp Phi Phàm nghe thấy những lời này của Đậu Đồ Đồ thì không khỏi lộ ra chút kinh ngạc, tên tiểu quỷ nhát gan này rốt cuộc đã dũng cảm lên một chút rồi! Rồi cậu ta nhún vai, và nói: “Tôi không có ý kiến gì.”

Thẩm Tiểu Lệ nghe được ý kiến của cả nhóm thì mừng vui nở một nụ cười: “Lạc Viễn, cậu lấy bản đồ ra đây trước đã, chúng ta xem đến phòng nghỉ như thế nào? Phòng biểu diễn số 2 lớn như thế, đoàn xiếc Carl có lẽ là sẽ đi đến phòng nghỉ từ cửa sau ở phòng biểu diễn này.

Lạc Viễn gật đầu rồi lấy ra một tờ giấy cỡ đại từ trong túi ra, cả đám bạn tìm vị trí của phòng biểu diễn số 2, sau đó, cả nhóm đã phát hiện ra trên bản đồ vẽ rất nhiều gian phòng biểu diễn, trong đó, phòng số 2 là nhỏ nhất, còn mỗi cửa phía sau của phòng biểu diễn đều có rất nhiều phòng nghỉ, nghe nói là nó đã được xây dựng cho cuộc biểu diễn của minh tinh và những cuộc biểu diễn lớn nhỏ khác.

Cả đám bạn ghi nhớ lối đi, rồi Lạc Viễn thu bản đồ lại, Nhiếp Phi Phàm nhẹ nhàng mở cánh cửa phía sau, trước mặt họ là một hành lang dài, hai bên là cửa sổ sát đất với cánh cửa lớn, những gian phòng ở tận cuối. Thẩm Tiểu Lệ nhìn một lúc, lúc này đã là 11 giờ 10 phút, rồi lại nhìn ra xung quanh, không có căn phòng nào sáng đèn, anh sáng ở phía hành lang cũng âm u, ở góc còn phát ra những âm thanh xột xoạt, giống như có thứ gì đó đang theo dõi

họ.

“Lạc, Lạc Viễn, đây là nơi quỷ quái nào thế? Sao nhìn hắc ám thế hả!” Đậu Đồ Đồ nói với vẻ mặt đau khổ, hai tay kéo chặt lấy áo sơ mi trắng của Lạc Viễn. Giọng cậu ta rất nhỏ nhưng có thể nghe thấy rõ mồn một.

Nơi này giống như một nơi ao tù nước đọng vô cùng tĩnh mịch, sự tĩnh mịch của nó đủ khiến người ta phải cảm thấy rợn người.

Từ trong túi, Lạc Viễn lấy ra chiếc máy tính bảng chỉ đường, Thẩm Tiểu Lệ cũng mở đèn pin trên điện thoại, nhưng họ không dám bật đèn sáng hẳn bởi vì sợ rằng sẽ bị người của đoàn xiếc Carl phát hiện. Nhưng chỉ giây sau đó, Thẩm Tiểu Lệ bằng ánh sáng của điện thoại đã chiếu vào một nhóm chuột mắt đỏ ở góc tối, mỗi bước họ đi thì lũ chuột lại theo một bước, quả thật là vô cùng dị thường!

“Mẹ ơi! Tôi chỉ nghe thấy chó mèo có linh tính, lẽ nào lũ chuột này cũng có linh tính hay sao? Sao chúng lại theo dõi chúng ta chứ?” Lạc Viễn trừng mắt nhìn, trên mặt lộ rõ thần sắc kinh ngạc, hoảng hốt, vội ôm chầm lấy Đậu Đồ Đồ nhát gan.

“Tôi phát hiện trên người chúng có thứ mùi hương gì đó rất lạ.” Nhiếp Phi Phàm tiến lại gần phía ba người rồi ngửi.

“Hình như là lúc Carl biểu diễn ảo thuật, đã thổi ra thứ mùi hương kỳ lạ này!” Thẩm Tiểu Lệ nhớ lại, lúc khán giả bị bao trùm trong làn khói trắng thì thứ hương thơm này có khả năng chính là đã lưu lại trên quần áo của mọi người từ lúc đó.

“Vậy thì làm sao để chúng mình thoát khỏi lũ chuột này đây?” Đậu Đồ Đồ hướng về phía Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm, với hy vọng hai người bạn thông minh này có thể giúp mình đưa ra lời giải.

Cả đám bạn trầm ngâm một lúc rồi Nhiếp Phi Phàm nhìn ba người còn lại, rồi lại nhìn mình, sau đó cất lời: “Các cậu nhỏ tiếng chút đi ra ngoài hành lang kia, tôi sẽ ở lại ném chiếc mũ nồi sang bên kia xa một chút để dụ lũ chuột, sau đó sẽ chạy ra ngoài cùng các cậu.”

Thẩm Tiểu Lệ do dự một chút, rồi vỗ nhẹ lên vai của Nhiếp Phi Phàm, và nói: “Được rồi! Cậu cẩn thận đấy!” Nói xong, cô kéo theo Đậu Đồ Đồ và Lạc Viễn đi về phía xa, quay đầu nhìn lại, những con chuột mắt đỏ quả nhiên không đuổi theo, toàn bộ đang đứng ở chỗ của Nhiếp Phi Phàm.

Nhìn thấy các bạn đã đi được một đoạn khá xa, Nhiếp Phi Phàm mới nở nụ cười về phía lũ chuột: "Không phải lũ mi thích thứ mùi này hay sao? Đừng tưởng rằng có thể lừa được bọn này nhé! Đi nhanh đi, tai mắt của Carl!"

Vừa dứt lời thì Nhiếp Phi Phàm đã tháo chiếc mũ xuống rồi quẳng ra xa về hướng của phòng nghỉ, thứ mùi nồng ấy tỏa ra khắp nơi, và lũ chuột ngu ngốc đã bu lấy cả đàn, nhân cơ hội đấy, Nhiếp Phi Phàm chạy ra tụ hội với đám bạn.

Theo như chỉ dẫn trên bản đồ thì cả nhóm đã đến đến phòng nghỉ, và phát hiện ra mỗi phòng nghỉ đều là những cánh cửa gỗ mục nát, ở giữa cánh cửa là cửa sổ trong suốt, phía trên dán những chỉ dẫn - Phòng nghỉ của đoàn xiếc Carl, phòng hóa trang, phòng phục trang, phòng họp.

Cả đám bạn khom người lần lượt đến bên ngoài bốn cánh cửa, cẩn thận đưa mắt nhìn trộm, chỉ nhìn thấy ánh đèn sáng ở bên trong, trên bàn là rất nhiều túi và vật phẩm, nhưng không có bóng người nào.

Cả nhóm cảm thấy kỳ lạ, theo lý mà nói, người của đoàn xiếc Carl vẫn phải biểu diễn vào tối ngày mai, vậy thì lúc này sẽ là thời điểm thảo luận về những tiết mục sẽ biểu diễn chứ, sao lại biến mất trong nửa tiếng này chứ?

Đúng vào lúc này, những âm thanh huyên náo vang ra từ phòng phục trang, cả đám bạn bèn tụ lại bên ngoài phòng họp, Lạc Viễn đeo kính râm chuyên dụng và Thẩm Tiểu Lệ với thị lực cực tốt quan sát căn phòng, Nhiếp Phi Phàm và Đậu Đồ Đồ lại đảm nhiệm việc tuần tra. Một lúc sau, cùng với tiếng những hòn đá cọ sát trên mặt đất, phía sau từng dãy quần áo trong phòng bỗng xuất hiện một lối vào.

Đoàn xiếc Carl gồm sáu người đeo mặt nạ đi tới từ cánh cửa đá, trong đó nữ nhân đeo mặt nạ mèo trắng đẩy giá treo quần áo ra, rồi áp sát vào tường và nói: "Thưa ngài Carl, nếu họ phát hiện ra những người này biến mất thì chúng ta làm sao bây giờ?"

"Không cần quá lo lắng, có người đã xóa sạch ký ức của toàn bộ khán giả rồi, đợi đến tối ngày mai khi tiết mục kết thúc, họ sẽ đến dẫn những người này. Đến lúc đó cứ xem như có người đến báo cảnh sát thì phía cảnh sát cũng không có chứng cứ, dựa vào gì mà bắt chúng ta chứ?" Carl đang đeo mặt nạ con cáo nói với vẻ đắc ý.

"Ngài Carl của chúng ta thật là cao minh!" Một tên đeo mặt nạ hổ

trong số đó vội vàng tán dương Carl.

Bỗng nhiên, tiếng "cạch cạch" vang lên, điện thoại của Thẩm Tiểu Lệ rơi xuống đất, đám người Carl vội vã nhìn ra phía cửa sổ trên cánh cửa, rồi quát lớn: "Là ai?!"

Cả đám bạn nhanh chóng chạy vào chỗ quẹo khác, nghe thấy Đậu Đồ Đồ chạy thì Lạc Viễn ngay tức khắc bịt kín miệng cậu ta, cả đám dường như ôm chặt miệng mà chạy, không dám thở lớn, nghe thấy những tiếng bước chân càng ngày càng gần hơn.

"Sao không thấy bóng ai nhỉ?" Một tên với vóc dáng khôi ngô khom lưng, không ngừng thở, bóng của hắn chiếu trên bức tường đối diện cả đám bạn trẻ.

"Không phải là con mèo đấy chứ?" Một tên đeo mặt nạ hổ khác tiến lên phía trước vài bước, rồi nhìn về phía hành lang ở phía góc, nhưng rồi lại như không có việc gì kéo đồng bọn của hắn trở lại phòng phục trang.

Cả đám bạn căng thẳng đến mức tim sắp nhảy cả ra ngoài, sau khi thấy cả hai gã đó đều đã bước vào phòng phục trang thì cả nhóm mới thở phào một hơi, rồi lần lượt ngồi rạp trên sàn, Thẩm Tiểu Lệ bắt đầu gợi mở vấn đề:

"Sao gã đeo mặt nạ hổ kia lại không nhìn thấy chúng ta thế? Rõ ràng chúng ta ở trước mặt chúng lúc này thôi mà, hắn lại đã đi rồi?"

"Lo cho hắn làm gì, cũng may là đi rồi, nếu không đã bị bắt thì xong rồi." Đậu Đồ Đồ nhanh chóng vỗ ngực tự trấn an bản thân.

"Không đúng, không đúng, chúng ta có thể nhìn thấy hắn nhưng hắn lại không thấy chúng ta, là bởi vì chúng ta...tàng hình rồi!" Nhiếp Phi Phàm phân tích.

"Đại Liễm Đồ, cảm ơn mày nhé!" Lạc Viễn cười rồi xoa nhẹ lên đầu với bộ lông dựng đứng lên.

"Không cần khách sáo, mấy người nhanh đi ăn khuya đi, tối nay bảo vệ mấy người hai lần đã tiêu hao của ta không ít năng lượng rồi, bây giờ ta đói sắp chết rồi!" Đại Liễm Đồ giống như một cô bé đang nũng nịu.

Cả đám bạn nghe thấy thế thì nổi da gà, và đành bó tay với thói háo ăn của Đại Liễm Đồ, chỉ đành lấy bản đồ ra rồi theo đường số 2

đi ra cung thể thao của thành phố Nam Minh.

Vừa đến cung thể thao thì cả đám bạn đã nhìn thấy một người đàn ông đi giày da mặc bộ âu phục, đeo kính đen, đằng sau người đó là một chiếc xe taxi.

Người đàn ông đó nhìn thấy đám bạn trẻ thì bước đến, vội vã đứng chắn trước họ rồi cất lời: "Xin chào các bạn, là Thần Bí Xã, có phải không?"

Cả đám bạn dừng lại cách người đàn ông đó chừng hơn một mét, gật đầu, nhưng ánh mắt không ngừng dò xét, dường như đã từng gặp người này ở đâu rồi? Nhưng tầm nhìn lại tối quá, họ không nhìn rõ mặt của người đàn ông đó. Bốn bạn trẻ nhìn nhau, với ánh mắt trao đổi im lặng: Người này không phải là những người đằng sau Carl đấy chứ? Trong xe có còn người nữa không? Nếu bị họ bắt thì phải làm thế nào? Hay là nhanh chóng chạy trốn bây giờ đi?

"Tôi được 'Người Thần Bí' phái đến đây để đưa các bạn về nhà." Người đàn ông mặc đồ đen mở cửa xe ở chỗ ngồi phía sau, rồi tỏ ý mời các bạn trẻ lên xe.

Đám người Thẩm Tiểu Lệ bất giác thở phào một hơi, trong xe không có người theo cùng, nhưng họ vẫn có chút nghi ngờ, bèn đứng nguyên chỗ cũ suy nghĩ có nên bước lên xe không.

Người đàn ông giống như đã nhìn ra được nỗi bận tâm của cả đám bạn, bèn lôi ra chứng cứ từ trong ngực mình một cách dứt khoát và nói: "Ừm, không tin thì các cô cậu cứ nhìn cái này!"

Nhiếp Phi Phàm đón lấy rồi lùi lại hơn một mét cho cả đám bạn cùng xem. Nhưng còn chưa kịp nhìn rõ thì người đàn ông đã gỡ cặp kính đen xuống, rồi cười lớn: "Thực ra, ta chính là chú Chung đây, đám nhóc mấy cháu đều bị ta hóa trang lừa rồi!"

Cả đám bạn nghe thấy tiếng cười hào sảng đó thì mới hạ màn phòng bị, kinh ngạc nhìn chú Chung, không phải chú bảo vệ ở tòa nhà Thời Không hay sao? Sao lại biến thành tài xế của Thần Bí Xã thế này chứ?

Chú Chung không để đám bạn trẻ nói nhiều hơn nữa bèn đẩy họ bước lên xe. Chiếc xe chạy vun vun trên đường, thành phố Nam Minh về khuya không còn huyên náo như thế, người và xe đi lại trên phố cũng dần thưa thớt, nhưng ánh đèn thì vẫn sáng tỏ. Cả đám bạn nhìn ra xung quanh, lúc này mới nhìn ra thùng xe phía sau có bốn chiếc gối ôm, mỗi chiếc đều có hình của họ.

Lúc này, Lạc Viễn không thể nhẫn nại thêm nữa, bèn hỏi: “Chú Chung, sao chú biết bọn cháu ở cung thể thao vậy?”

“Cũng là vừa rồi chú nhận được điện thoại thôi, trên đó nói là chú đến đón các bốn người bọn cháu ở cung này, vừa nhìn chiếc gối ôm ở trên xe là chú biết ngay. Nhưng mà...” Chú Chung dừng lại một chút, rồi cười, “Người này thật là thú vị, lại còn để lại tên là ‘Người Thần Bí’, còn nói chúng cháu là Thần Bí Xã nữa, có phải là các cháu đang chơi trò gì không hả?”

Cả đám bạn còn tưởng rằng chú Chung sẽ hỏi kỹ về Thần Bí Xã, từ đó dẫn đến các bậc phụ huynh sẽ biết hết, sau này sẽ không thể tiếp tục phá giải câu đố nữa. Nhưng vừa nghe những lời ban nãy của chú Chung thì cả đám bạn mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Tiểu Lệ cười giòn tan: “Vâng, đúng ạ, anh ấy là bạn tốt của chúng cháu! Chú Chung, chú để chúng cháu ở cái cây lớn trước mặt là được rồi ạ, buổi tối bọn cháu còn chưa kịp ăn gì, bây giờ muốn đi ăn đêm một chút, tối nay họ sẽ ở nhà cháu ạ.”

“Ừm! Đậu Đồ Đồ làm động tác lặng thinh, “Chú Chung, chú đừng nói cho cha mẹ bọn cháu biết đấy nhé, để tránh lúc trở về, họ không cho bọn cháu ăn thịt nữa!”

Chú Chung bị Đậu Đồ Đồ chọc cười, bỗng chốc quên luôn câu chuyện về “Người Thần Bí”, gật đầu cười rồi vui vẻ đáp: “Được, được rồi! Chú đảm bảo là không nói đâu!”

Lần đầu tiên Đậu Đồ Đồ lại cơ trí như thế, thế là, bất giác cả ba người bạn đều hướng ngón tay cái về phía cậu.

Chú Chung dừng chiếc xe ở phía trước cái cây lớn, cả đám bạn lần lượt xuống xe, nét mặt cười vui vẫy tay chào tạm biệt.

Cách đó không xa chính là nhà của Thẩm Tiểu Lệ, ở phía ngoài tiểu khu có hai ba quầy ăn và một tiệm tôm hùm kiểu Hồ Nam, sau khi thương lượng, cả đám bạn trẻ quyết định đi ăn tôm hùm baby. Bốn bạn trẻ vừa đúng ngồi trên chiếc bàn hình vuông ở ngoài cửa hàng, và gọi 6 cân tôm hồm, một đĩa súp lơ và một đĩa cơm rang thịt bò. Trong thời gian đợi thức ăn, cả đám bạn nói đến tiết mục mà tối ngày mai đoàn xiếc Carl sẽ biểu diễn:

“Nghe nói màn ảo thuật đêm tiếp theo của Carl sẽ có thêm những tiết mục khác, chẳng hạn như đi trên dây thép, múa bát, xiếc xe..., có vẻ rất đáng chờ mong đấy.”

“Đồ Đồ, những cái này đều không phải là trọng điểm.Vốn dĩ, tôi sớm đã nói cho cách cậu biết rồi, nhưng khi biểu diễn, các cậu cứ cắt ngang tôi.”

“Lạc Viễn, cậu phát hiện ra gì vậy?”

“Thẩm đại nhân à, lúc mình cúi xuống nhặt máy tính bảng đã phát hiện những người ngồi ở góc đều đi giày có hình đầu lâu màu đen, hơn nữa, lúc Carl biểu diễn xong màn thôi miên thì tôi đã nhìn thấy Carl dùng thứ pháp thuật gì đó biến những khán giả ngồi ở góc thành những người mặc đồ hình đầu lâu!”

Cả đám bạn không khỏi kinh ngạc, Carl đã có thể bắt cóc những khán giả lặng yên không một tiếng động, và khiến cho những khán giả khác không thể phân biệt được, thậm chí là mất đi trí nhớ phân biệt, điều này tuyệt đối không thể là việc mà một nhà ảo thuật có thể làm được! Cả đám bạn nhớ lên “những người đó” mà Carl đã nhắc đến trong phòng phục trang, e rằng Carl đã có thỏa thuận gì đó rất đáng sợ với những người mặc bộ đồ đen hình đầu lâu đó?

“Đáng sợ quá! Không được, cần phải nói cho anh họ mình biết ngay mới được, để anh ấy phái cảnh sát đến bắt giữ đoàn xiếc Carl!” Thẩm Tiểu Lệ nói với vẻ kích động, nhanh chóng từ trong túi lấy ra điện thoại gọi điện cho anh họ cô là Phi Long.

“Khoan đã!” Nhiếp Phi Phàm kéo tay Thẩm Tiểu Lệ, “Lớp trưởng đại nhân, bây giờ là 11 giờ 50 phút, anh họ cậu nhất định đã ngủ rồi đấy, hơn nữa, chúng ta cũng không có bằng chứng gì cả, dựa vào gì mà đi báo án chứ?”

Thẩm Tiểu Lệ dần bình tĩnh trở lại, đút điện thoại vào trong túi, rồi thở dài: “Đúng vậy, chúng ta không có bằng chứng, dù có đi báo án thì họ cũng sẽ không tin!”

“Vậy thì chúng ta đi thu thập bằng chứng đi! Ít nhất thì chúng ta sẽ không còn cách quá xa nhiệm vụ mà ‘Thần Bí Xã’ cần hoàn thành, bí mật của đoàn xiếc Carl cũng sẽ bị vạch trần!” Lạc Viễn nói với vẻ tràn đầy tự tin.

Giây sau đó, hai giọng nói non nớt đồng thời vang lên: “Chà! Thơm quá đi!”

Đám người Thẩm Tiểu Lệ cùng hướng ánh mắt vào Đậu Đồ Đồ và Đại Liễm Đồ, lắc đầu không biết nói gì thêm, những quý ông háo ăn đúng là dĩ thực vi thiên mà! Trong chớp mắt, nữ phục vụ đã

bưng ra hai đĩa tôm hùm nóng hổi, hương thơm xộc thẳng vào mũi, Đậu Đồ Đồ ngay lập tức đeo gang tay trong suốt, kẹp hai con cua và bắt đầu ăn ngấu nghiến, những tiếng "ka ka ka" phát ra, ăn xong hai con tôm hùm thì trên mặt cậu ta lộ rõ vẻ ngất ngây.

"Lạc Viễn, nhanh ăn đi! Nếu không thì tôm hùm sẽ bị Đậu Đồ Đồ ăn hết đấy, cậu ăn nhanh lên!" Lạc Viễn nhìn Đậu Đồ Đồ với bản tính ăn thùng uống vại, không khỏi ngây người. Vừa nghe thấy tiếng thúc giục của Đại Liễm Đồ, cậu đã biết người ngoài hành tinh này sắp khóc rồi, rốt cuộc Đại Liễm Đồ cần đến đồ ăn của cậu để bổ sung năng lượng.

Thế là, một màn hỗn chiến nhỏ tranh giành món tôm hùm đã xảy ra ngay trên bàn, Đậu Đồ Đồ và Lạc Viễn ăn xong một đĩa cay đến mức chảy hết nước mắt, vừa uống nước vừa gặm tôm hùm. Nhiếp Phi Phàm và Thẩm Tiểu Lệ ăn xong mấy con thì cũng cay đến mức phải uống nước, chỉ đành chiến đấu trên cơm rang xào bò và súp lơ.

Cuối cùng, Lạc Viễn đã chiến thắng Đậu Đồ Đồ khi đã ăn nhiều hơn hai con tôm hùm, Thẩm Tiểu Lệ cầm lấy thẻ ngân hàng đi đến trước quầy để thanh toán, bà chủ còn đặc biệt tặng một lọ nước hoa quả miễn phí cho hai cậu vừa tham gia màn hỗn chiến tôm hùm.

Trở về chung cư của Thẩm Tiểu Lệ cũng đã là 12 rưỡi, khi Thẩm Tiểu Lệ tắm cả ba chàng trai cùng ngủ trên ghế sofa.

Đêm hè thật ngắn, khoảng 5 rưỡi sáng, mặt trời rực lửa đã treo trên cao, ánh sáng vàng rực rỡ xuyên qua các kẽ hở chiếu lên người các chàng trai, từ trong phòng, Thẩm Tiểu Lệ hô lên mấy cái tên nhưng những người nằm trên ghế cứ như bền lòng vững chí. Thế là cô bèn nhanh trí đi đến bên cạnh chiếc ti vi, cắm đường dây ti vi vào điện thoại di động, bật to nhạc rock & roll, âm thanh làm rung cả tường nhà đều như đang chuyển động.

"Ui cha, ui cha, động đất à?" Đại Liễm Đồ vốn có chứng sợ những cơn địa chấn như này bèn vội ngóc đầu bò dậy từ áo sơ mi trắng, trợn tròn mắt nhìn trước ngó sau.

"Động đất ở đâu vậy? Nhanh, nhanh trốn vào góc nhà đi!" Cả ba chàng trai cuối cùng cũng tỉnh dậy, mắt nheo nheo nhìn ngó xung quanh, tiếng nhạc đã im bặt, họ cũng dừng bước chân, trợn mắt nhìn ra xung quanh nhưng Thẩm Tiểu Lệ lại cười vui khoái trí.

"Hóa ra là Thẩm Tiểu Lệ, cậu dọa chết bọn tôi đấy!" Đậu Đồ Đồ

trừng mắt, trở về tiếp tục ngủ gục trên ghế sofa.

Thẩm Tiểu Lệ véo nhẹ, cậu ta kêu một tiếng "á" ngồi bật dậy. Thẩm Tiểu Lệ đưa mắt nhìn ba chàng trai vẫn còn đang ngái ngủ kia rồi nói: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta phải nhanh chóng ăn sáng đi, sau đó thương lượng kế sách đối phó với Carl."

Nói xong, cả đám bạn ngồi ngay ngắn trước chiếc bàn bằng đá cẩm thạch màu trắng, mỗi người trước mặt đều có một chiếc bánh sandwich và một cốc sữa.

Nhiếp Phi Phàm hỏi: "Lớp trưởng đại nhân, chúng ta vẫn phải đến xem màn biểu diễn ảo thuật của Carl hay sao chứ?"

Lạc Viễn cướp lời: "Lại đi xem ảo thuật nữa không phải tốn tiền của chúng ta ư? Tôi có ý kiến này", rồi cậu nở nụ cười, từ tốn cất lời.

Sau khi nghe xong, Đậu Đồ Đồ ngay lập tức lắc đầu: "Không được, tôi thấy làm như thế không ổn thỏa lắm, luận về tướng tá hay ngoại hình thì chúng ta cũng không thể trà trộn được."

"Tôi cảm thấy cách này cũng được đấy, đến lúc đó, chúng ta sẽ theo sát là có thể thành công rồi." Thẩm Tiểu Lệ cũng rất tự tin.

Trên mặt Đậu Đồ Đồ viết rõ năm chữ "các - cậu – điên - hết – rồi", nhưng khi đến khi biểu quyết thì vẫn là ba thắng một, Đậu Đồ Đồ chỉ còn cách phải thỏa hiệp.

Bầu trời lúc bảy giờ nhanh chóng sầm lại, vầng trăng sáng trên cao với vô số vì sao đều đã treo đầy trời, cả đám ăn xong bữa tối thì đem theo đèn pin và "thiết bị chuyên dụng" của mình, sau đó theo làn gió nóng nực len vào dòng người đi lại tấp nập trên phố.

Bên ngoài cung thể thao vẫn cứ náo nhiệt như thường, đã có hàng dài người đang xếp hàng ở ngoài cánh cửa phòng biểu diễn, cả đám bạn xếp hàng sau một gia đình, một lúc trôi qua, một nhà ba người đã bước vào.

Đến lượt đám bạn, thì nhân viên soát vé thấy họ không có vé vào trong rạp, bèn hỏi: "Vé của các cậu đâu?"

Bỗng nhiên, Lạc Viễn chỉ vào gia đình ba người kia, rồi lớn tiếng: "Chú Dương ơi, sao chú lại quên chúng cháu thế? Chúng cháu cũng xem biểu diễn ảo thuật mà!"

Nói xong, cả ba chàng trai bắt đầu đùa giỡn, đám đông xếp hàng phía sau giục giã, thế là nhân viên soát vé bèn qua cản gia đình ba người đó lại. Nhưng không ngờ cả đám bạn đã lao vào phòng vé vào lúc này, nhân viên soát vé ngây người, khi phản ứng lại đuổi theo cùng với một nhân viên bảo vệ nhưng đám bạn trẻ đã chạy như bay, chớp mắt cái đã không còn thấy bóng người.

"Không sao rồi, họ đi rồi." Thẩm Tiểu Lệ nheo mắt, tận mắt nhìn thấy nhân viên soát vé và nhân viên bảo vệ trở về chỗ cũ.

"Lần đầu làm những việc không đúng như thế này, thật có chút chột dạ và kích thích!" Đậu Đồ Đồ căng thẳng đến mức tay chân đều run lên, trên mặt còn đang nhe nhởn cười.

"Đồ Đồ, trò hay vẫn còn ở phía sau kìa!" Nhiếp Phi Phàm cười và nói.

Thẩm Tiểu Lệ đưa mắt nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 8 giờ, biểu diễn của đoàn xiếc Carl bắt đầu rồi, nhưng Carl có phải đã rời khỏi khu vực phòng nghỉ hay không, thì họ vẫn chưa thể xác định được.

Để không kinh động đến đội nhân viên làm việc và người của Carl, cả đám bạn chỉ đành ở phòng nghỉ gần đó tìm một nơi có thể cắm sào chờ nước quan sát toàn cục. Theo như tuyến đường trên bản đồ chỉ dẫn thì họ chỉ có thể đi đến phòng họp. Bận rộn biểu diễn hàng trăm tiết mục, người của đoàn xiếc Carl nhất định sẽ dùng phòng phục trang và phòng hóa trang, cùng với phòng nghỉ, còn phòng họp ở phía đối diện với ba căn phòng này, vừa đúng phù hợp với yêu cầu của cả đám bạn.

Mọi người từ tuyến đường số 2 đi đến hành lang gần phòng họp, nhìn thấy diễn viên đang trang điểm đậm và mặc phục trang ra ra vào vào, nhưng chẳng một ai nhìn vào hành lang tối om đó. Thời gian trôi qua, diễn viên đã đi quá nửa, phòng nghỉ nhanh chóng trở lại yên tĩnh.

Nhiếp Phi Phàm dùng đèn pin chiếu vào phòng họp, xác nhận trong phòng không có ai thì cả đám mới bò vào từ cửa sổ.

Khoảng 9 rưỡi, cửa phòng hóa trang lại một lần nữa được mở ra, Carl mặc một bộ đồ màu bạc bước ra, hắn vẫn đeo mặt nạ cáo, với mái tóc rối, lộ ra vầng trán cao.

"Ta có khả năng cần phải đi một tiếng, sau khi biểu diễn kết thúc họ sẽ đến đưa những người này, trước khi họ đến, phải trông chừng thật chặt." Carl dặn dò.

“Thưa ngài Carl, ngài cứ yên tâm, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu ạ!” Kẻ đeo mặt nạ hổ vỗ lên ngực đảm bảo.

“Carl đi rồi, phòng phục trang có khả năng chỉ còn gã ngốc đó. Đồ Đồ nhanh chóng nhắc nhở, chúng ta phải hành động thôi!” Lạc Viễn đẩy mạnh tay về phía Đậu Đồ Đồ đang ngủ gà ngủ gật.

Theo như kế sách mà cả nhóm đã thảo luận từ trước, Đậu Đồ Đồ và Lạc Viễn phụ trách đánh lạc hướng gã đeo mặt nạ hổ, còn Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm tiến vào trong phòng phục trang cứu người.

“Meo---meo---“ Từng tiếng mèo vang lên, cửa phòng phục trang được mở ra, gã đó bước ra và nhìn ngó, Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ giả tiếng mèo kêu xuyên qua hành lang tối, gã đó bị tiếng mèo kêu làm đinh tai nhức óc, vừa la vừa chửi thề đuổi theo ‘hai con mèo’ đó.

Nhiếp Phi Phàm và Thẩm Tiểu Lệ nhìn thấy gã đó càng chạy càng xa thì bèn ngap lập tức tiến đến phòng phục trang, nhìn thấy ở bên trong chỉ có một dãy phục trang, dễ dàng đẩy cánh cửa ra. Hai người nhìn cánh cửa đá một lúc, phát hiện không động đậy gì, chỉ đành nhìn ra bốn phía tìm công tắc. Nhưng nơi này ngoài một dãy y phục, hai bình hoa bằng gốm sứ vẽ hình hoa ra cùng với mấy cái hộp trang điểm và những đạo cụ côn rối ra thì chẳng thấy những thứ khác.

Rốt cuộc nút ấn nằm ở đâu chứ? Đường hầm bí mật có phải có người của Carl không, câu hỏi này cứ bám riết lấy tâm trí Thẩm Tiểu Lệ, cô gọi Nhiếp Phi Phàm cùng đến ẩn quần áo ở bức tường gần đó, muốn tìm kiếm nút ấn thuận theo bức tường, không ngờ vừa đẩy thì cánh cửa đã từ từ mở ra.

Chương 3
Ký tự ngôn ngữ của kỷ nguyên Tu-la

(1)

"Thẩm đại nhân, tôi đã đánh ngất gã ngốc đó rồi trói lại rồi, miệng cũng bị bịt lại luôn rồi, tạm thời hắn sẽ không trở lại nữa đâu." Lạc Viễn vỗ một tiếng, cánh cửa mở ra, vui vẻ như khoe khoang với Thẩm Tiểu Lệ.

"Lạc Viễn, đừng có cướp công của tôi chứ, nếu không phải là tôi giả làm tiếng mèo kêu thì cậu có thể đánh ngất hắn không chứ! Đậu Đồ Đồ không vui bĩu môi.

Đúng! Đúng vậy! Đồ Đồ của chúng ta là lợi hại nhất!" Lạc Viễn cũng không so đo với cậu ta, hai mắt nhìn hướng về phía Thẩm Tiểu Lệ, chỉ nhìn thấy cánh cửa đá mở ra, Nhiếp Phi Phàm đang dùng đèn pin chiếu sáng đường hầm bí mật.

Cả đám bạn cẩn trọng bước vào bên trong đường hầm bí mật, nhưng phát hiện thấy bên trong còn có một cửa sắt đóng chặt, cửa sắt trên đó toàn là khóa với mật mã bằng chữ cái tiếng Anh. Trên khóa chỉ có một câu: Động không đáy (một câu thành ngữ).

Thẩm Tiểu Lệ vừa nhìn đã bật cười, từ nhỏ cô đã cùng với ông bà mình đã chơi trò chơi câu đố này mỗi khi tết Nguyên tiêu hồi cô còn nhỏ, điều này không làm khó được cô! Thế là, cô nhanh chóng ấn "Thâm bất khả trắc" (Thâm sâu khó dò) bốn âm- (SBKC), (*chú thích ND: Bốn chữ "Thâm sâu khó dò" trong tiếng Trung có phiên âm là "Shen – bu – ke – ce, tương ứng với bốn chữ* cái đứng đầu là *'SBKC'*), rồi "tách" một tiếng, mật mã trên khóa hiện bốn chữ "đáp án

chính xác", ba chàng trai lần lượt tán dương lớp trưởng thật thông mình, cả nhóm đều hài lòng vui vẻ chờ đợi chiếc cửa sắt sẽ tự động mở ra.

Nhưng mà, một phút trôi qua, cửa sắt vẫn không mở ra. Khiến người ta mếu dở khóc dở, đó chính là trên chiếc khóa mật mã lại xuất hiện một dải đèn với câu đố: nhà của Ngu Công (một thành ngữ).

"Tên Carl này, rốt cuộc là bày ra bao nhiêu câu hỏi đây?" Lạc Viễn nhìn câu đố bèn, có chút nóng giận.

"Có vẻ như Carl rất thích trò chơi này đấy, không ngờ một tên khốn nạn như thế còn thích chơi đố, thật là sống đủ lâu mọi chuyện lạ cũng hóa thường!"

Đậu Đồ Đồ cũng không kiên nhẫn được thêm nữa bèn châm chọc Carl.

"Nhà của Ngu Công? Đáp án có phải là 'Ngô Công dời núi' hay không vậy?" Nhiếp Phi Phàm bất thình lình nói ra câu này.

Thẩm Tiểu Lệ vui mừng nhìn cậu ta, ngay lập tức ấn chữ cái mở đầu, nhưng chiếc khóa mật mã sau khi rung lắc thì tiếng 'tạch' vang lên, bốn chữ "đáp án không đúng" hiện lên!

"Sao kỳ vậy! Mọi người đều biết câu chuyện thần thoại 'Ngô Công dời núi' mà, sao có thể sai được chứ? Không đúng ở đâu vậy?" Thẩm Tiểu Lệ trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên mặt như bừng tỉnh ngộ nhìn ba chàng trai, "Tôi biết rồi! Đáp án đèn đố không được trùng lặp với câu đố! Thành ngữ sẽ phải là 'Nói toạc móng hèo'."

Cô vui mừng ấn chữ cái tiếng Anh, nhưng ấn đến khi cái thứ ba thì ngón tay của cô đứng lại, dán chặt tai vào chiếc cửa sắt, đang chăm chú lắng nghe động tĩnh trong đó.

"Cạp cạp..." Có thứ gì đang tác quái! Dù âm thanh rất trầm nhưng thính lực đặc biệt nhạy của Thẩm Tiểu Lệ vẫn có thể nghe ra.

"Thẩm đại nhân, cậu đang làm gì thế? Bây giờ là 10 giờ rồi, nếu không nhanh chóng mở cửa thì Carl sẽ quay trở lại." Lạc Viễn thúc giục đầy vẻ lo lắng.

"Tôi nghe thấy mấy tiếng gì đó lạ lắm. Các cậu hướng mặt vào tường đi, đừng cử động gì đấy, tôi nghi ngờ bên trong đó có một bầy quạ đấy, chắc là chúng đang trực sẵn ở cửa phòng thủ tấn

công chúng ta đấy. Đợi nếu chúng bay ra thì chúng ta phải ngay lập tức chạy vào, và đóng cửa!"

Cả ba chàng trai gật đầu, tỏ ý tin tưởng vào thính lực cùng những phán đoán của Thẩm Tiểu Lệ. Phút sau, một tiếng "pha" vang lên, cánh cửa sắt được mở ra, một bầy quạ đen xì đang kêu quác quác, âm thanh đó tựa như đang nghiền nát trên đầu của cả đám bạn, phì phì, vô số đôi cánh đang đập ở phần lưng cả nhóm, cả bầy quạ đang tranh nhau lao ra.

"Nhanh vào đi!" Thẩm Tiểu Lệ lớn tiếng, cả ba chàng trai đều nhanh chóng chạy vào.

Một tiếng "bịch" lớn vang lên, cánh cửa sắt đóng chặt lại, cả nhóm tiếp tục soi đường bằng đèn pin, phát hiện nơi này có một đường hầm, có hai con đường trái phải có thể đi. Cả đám bạn nhìn vào bản đồ, rồi lại nhìn vào con đường tối om trước mặt, bịch bịch, đường hầm phía trước bỗng chốc sáng lên nhiều điểm tròn màu đỏ, Lạc Viễn soi bằng đèn pin, cả đám kinh hãi - đó là những con dơi màu đen!

1, 2, 3, 4...

Mọi thứ tĩnh mịch trong màn đêm yên ắng, cả đám bạn đều nghe rõ mồn một nhịp tim của chính mình. Âm thanh phát ra từ những con dơi mỗi lúc một lớn hơn, dường như chúng đang muốn nói điều gì đó.

"Má ơi! Không phải bọn chúng đang thảo luận làm sao hút sạch máu của chúng ta đấy chứ?" Đậu Đồ Đồ sợ hãi đến mức bám chặt cánh tay của Lạc Viễn.

Cả đám bạn nghe thấy hai chữ 'hút máu' thì trên mặt đã đổi sắc trắng nhợt, sự sợ hãi như bao trùm khắp nơi. Nhưng họ điều họ càng nghi ngờ đó là, hiện giờ phải đi vào để tìm được những người bị bắt cóc mang đi chứ? Hay là công sức bấy lâu đổ bể hết lại quay trở về phòng phục trang chứ?

"Không được, không đến kịp nữa rồi, chúng ta phải đi ngay lập tức, nếu không sẽ chạm trán những những kẻ theo sau Carl đó!" Thẩm Tiểu Lệ nhìn đồng hồ động vật đang phát sáng trên cổ tay thì bây giờ đã là đúng 10 giờ, hơn nửa tiếng nữa Carl sẽ kết thúc tiết mục biểu diễn, sau đó, 'những kẻ đó' sẽ tiến vào đường hầm bí mật này.

"Đợi đã, ta cảm thấy bên phải đường hầm này có thứ gì đang dẫn

dắt chúng ta nhất định phải qua đó nhìn xem." Đại Liễm Đồ bỗng nhiên nói chen vào một câu không đầu không đuôi, nó thần bí hạ giọng. Thẩm đại nhân, ba người các cậu trở về trước đi...không cần lo lắng đấu, tôi có siêu năng lực bảo vệ được Lạc Viễn."

"Đại Liễm Đồ, tự mình hành động đơn lẻ như thế không an toàn, hơn nữa, những con dơi đó trông cũng không thân thiện chút nào. Tôi luôn có dự cảm không lành, vẫn nên nhanh chóng ra ngoài đi!" Thẩm Tiểu Lệ chau mày, bất an nhìn theo những con dơi ở trong hai đường hầm.

"Nếu mà các cậu sợ thì đi trước đi, ở đầu đường hầm có thứ gì đang dẫn dụ ta qua đó, có khả năng là thứ gì ở kỷ nguyên Tu-la, nếu không sẽ không mạnh như thế!" Đại Liễm Đồ kiên nhẫn giải thích.

"Ai nói bọn này sợ chứ!" Đậu Đồ phản bác, "Nếu ngươi đã tự tin như thế rồi thì đợi lũ khốn kia đến đi, chúng ta sẽ dựa hết vào đồ mèo nhà ngươi!"

"Vậy thì chúng ta cùng đi thôi, xem xem rốt cuộc có thứ thần kỳ gì." Nhiếp Phi Phàm cũng đồng ý.

Cuối cùng, Thẩm Tiểu Lệ chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, nhưng cũng đưa ra thời gian hành động. Rồi cả nhóm lao vào trong đường hầm tối tắm, những giọt nước cứ đều đều rơi xuống trên người họ, nhưng con đường hầm chính là như một cái lò nóng nực vô cùng, ai nấy đều đổ hết mồ hôi. Trong khi những con dơi thì phát ra những âm thanh cực lớn, nhức óc đến tai người đều cảm thấy như bị rung lên, Đại Liễm Đồ ngay lập tức tạo một cái bọt khí bao quanh cả đám bạn, phút sau bên tai họ đã trở lại sự yên tĩnh bình thường. Nhưng những con dơi dường như tức giận, đang không ngừng mổ vào bọt khí đó, vây khốn họ ở giữa đường hầm và chẳng cách nào cựa quậy được.

Đúng vào lúc ai cũng đang lo lắng và sợ hãi thì toàn thân Lạc Viễn tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh, hai tay cậu nhẹ nhàng tiếp xúc với bọt khí, tách, tách, tách, những con dơi đang ghé sát vào bọt khí đều đã nằm ngổn ngang trên mặt đất, nhanh chóng hóa thành một dải khói trắng mất dạng.

"Trời ơi! Sao dơi có thể biến thành khói trắng như thế chứ? Hình như tôi đang xem một bộ phim chuyên biệt gì đây!" Đậu Đồ Đồ kinh hãi thốt lên.

"Những con dơi này nhất định là đã bị Carl làm phép rồi." Đại

Liễm Đồ nói.

Trừ phi sau tất cả những khó khăn trước mắt, cả đám bạn nhìn thấy ở đầu của đường hầm có thứ ánh sáng vô cùng chói mắt, thế là sải bước nhanh hơn, bước đi nhanh như chạy.

Vừa ra khỏi đường hầm nhiệt độ dường như đã hạ đi mười mấy độ, một làn gió mát phả thẳng vào mặt, cả đám bạn nhìn thấy hóa ra chỗ này có một cái đầm, ở giữa cái đầm có một hình điêu khắc đá với bốn bức tượng điêu khắc hình rắn, từ miệng chúng vừa đúng phun ra thứ nước suối màu xanh phát sáng, nhưng điều kỳ lạ đó là, không có bất kỳ người nào ở xung quanh!

Lạc Viễn đi xung quanh cái đầm một vòng, Nhiếp Phi Phàm đang nghển cổ nhìn ra xung quanh ngửi gì đó, còn Đậu Đồ Đồ là người gác cửa ở đường hầm, trong khi Thẩm Tiểu Lệ đang quan sát thứ nước ở trong đầm. Một lúc sau, cả đám bạn lại tụ hội, khi đưa mắt nhìn ra xung quanh, Nhiếp Phi Phàm mở lời trước tiên:

“Tôi phát hiện ra một đống tro ở phía góc, là củi cháy trước đó không lâu, điều này đã chứng minh ở đây đã có người trước đó, hơn nữa, họ chỉ mới rời đi không lâu!”

“Tôi cảm thấy kỳ lạ, những khán giả mà Carl đã bắt, họ ở đâu chứ? Bị giấu ở nơi nào rồi?”

“Thẩm đại nhân, Đại Liễm Đồ có phát hiện quan trọng muốn nói cho chúng ta biết.”

Cả đám bạn lần lượt nhìn vào Đại Liễm Đồ, chỉ nhìn thấy khuôn mặt mèo đáng yêu của nó bỗng chốc như ngưng lại, giọng dài thườn thượt, cất lời: “Ta phát hiện ra một điều xấu đây.”

Cả đám vừa nghe những lời này của Đại Liễm Đồ thần thông quảng đại thì sắc mặt đều đã trở nên nghiêm túc khác thường, hầm ngầm này dường như đã giảm nhiệt độ, không khí mát lạnh đến cực điểm. Lúc này, hai móng vuốt mèo của Đại Liễm Đồ hướng về phía bức tượng điêu khắc đá, trên miệng niệm thứ ngôn ngữ gì không ai hiểu, giây phút sau, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra: Cơ thể của bốn bức tượng hình rắn bằng đá ở giữa đầm lộ ra một dải sáng màu xanh, phía trên khắc hình đầu lâu đen và một hàng chữ ký hiệu kỳ quái giống như dây leo vậy.

“Lại là hình đầu lâu màu đen!” Đậu Đồ Đồ cất lời với vẻ mặt kinh hãi.

“Đại Liễm Đồ, mày có nhìn ra những ký tự này mang ý nghĩa gì không?” Thẩm Tiểu Lệ hỏi.

“Đây là những văn tự ngôn ngữ của kỷ nguyên Tu-la, chúng nghĩa là: Kính chào Carl, trước mắt, những khán giả mà Ngài bắt được đã đạt được hai phần ba mục tiêu, còn 7 người cuối cùng nữa, mong đợi những vật săn tiếp theo của Ngài!” Đại Liễm Đồ giống như một người máy đọc lại một lượt.

“Những hình đầu lâu màu đen chính là những phù hiệu đánh dấu của người đã để lại tin ư?” Nhiếp Phi Phàm hỏi.

“Đúng vậy.” Lạc Viễn như có gì suy nghĩ gật đầu, “nhưng mà, lần trước, khi chúng ta phá giải câu đố ở dưới chân núi tuyết Himalaya đã đánh bại tổ chức đầu lâu đen rồi cơ mà!”

“Thật không may là kẻ cầm đầu của chúng đã trốn thoát mất!” Lời nói này của Đại Liễm Đồ đã khiến cả nhóm đứng hình.

Thẩm Tiểu Lệ nhìn chiếc đồng hồ động vật một lát, gay rồi! Bây giờ đã là 10 giờ 30 phút rồi, màn biểu diễn phép thuật của Carl đã kết thúc rồi, nhanh chóng trở về phòng phục trang thôi. Cả đám bạn mở một cuộc thảo luận đào tẩu, dù gì con đầm này cũng chưa từng được họ phát hiện ra trên bản đồ, chứ đừng nghĩ đến việc mình có thể vào tận trong này, sau khi thảo luận, cả nhóm quyết định trở lại ngã ba đường, rồi sẽ trốn ở đường hầm gần phía bên trái.

Cả đám bạn thoáng chốc đã trở lại ngã ba đường rồi đi hướng về phía đường hầm bên trái, nhưng khi nhìn về phía cuối thì lại phát hiện có ngọn lửa, nhiệt độ còn cao hơn cả đường hầm sát vách. Nhưng những gì trước mắt không cho phép họ nghĩ ngợi quá nhiều, muốn tạm thời né được người của Carl thì họ nhất thiết phải đi vào đường hầm bên trái.

Tuy nhiên, dù trăm suy vạn nghĩ cũng không thể ngờ rằng, không gian đường hầm quá nhỏ, với thể hình to béo của mình, cậu bạn Đậu Đồ Độ bị kẹp lại giữa chừng, Lạc Viễn mượn sức của Đại Liễm Đồ nghiến chặt rằng đẩy mạnh Đậu Đồ Đồ lên phía trước. Tiếng bước chân bên ngoài cánh cửa sắt mỗi lúc một gần hơn, Đậu Đồ Đồ nhẫn nhịn chịu đựng đau đớn không dám hé răng lửa lời, cả đám nghe thấy một tiếng “pha” và cánh cửa sắt tự động mở ra, nhìn thấy vài ánh đèn thấp thoáng chiếu qua.

“Tiểu Hổ đi đâu rồi nhỉ? Tao bảo nó trông chừng chỗ này, sao lại tự ý rời khỏi vị trí thế nhỉ? Đợi đến khi nhìn thấy nó, chúng mày cấm

được xin cho nó đấy! Ông chủ Cát sẽ đến ngay thôi, chúng mày phải nhanh trí một chút đấy, đừng có mà nói sai đấy!" Đường hầm sát vách truyền đến một giọng nói quen thuộc, cả đám bạn có thể tưởng tượng được, Carl đang chống nạnh hướng từng bước về phía con đầm, thái độ hằn học với đám thuộc hạ vẫn còn nguyên trên khuôn mặt.

"Vâng ạ, thưa ngài Carl"' Mấy diễn viên trong đoàn xiếc động vật cung kính đồng thanh đáp lời.

Tiếng bước chân lặng dần trong đường hầm, người của Carl chắc chắn đã bên bờ con đầm rồi, nhưng thứ kỳ lạ khiến cả đám bạn trẻ kinh ngạc đó là, Carl đã giấu những khán giả kia ở đâu chứ?

Khi cả nhóm sắp sửa bước đến cửa đường hầm và chuẩn bị rời đi thì lại nghe thấy tiếng gì đó như là tiếng chuông bạc vang lên từ bên ngoài, hù dọa họ tháo chạy. Một tiếng "chít" vang lên, hai gã hắc y nhân mặc bộ đồ hình đầu lâu bước vào, tiến về phía đường hầm của Carl. Một lúc sau, cả nhóm bạn đã nghe thấy đoạn nói chuyện giữa Carl và bọn họ ngay tại chính nơi yên tĩnh dù giọt nước rơi xuống cũng có thể nghe rõ mồn một này.

"Ông chủ Cát, ông đến rồi ạ!"

"Carl, người ta cần đâu?"

Lạc Viễn khẽ bước ra ngoài đường hầm, đeo chiếc kính râm chuyên dụng có thể nhìn xa và nhìn trong bóng tối vào, nhìn rõ diện mạo của ông chủ Cát, nhưng điều khiến cậu kinh hãi đó là chính là Cát Thụy trốn thoát trong khi bị thương trên núi tuyết!

"Ông chủ Cát, họ đều ở trong này! Tôi mạo muội hỏi một câu, ông cần nhiều người như thế là cần lao động khổ sai cho ông phải không?" Carl chỉ vào bốn bức điêu khắc rắn ở giữa đầm, hỏi cẩn trọng.

Cát Thụy liếc mắt nhìn, sắc mặt bỗng trở nên khó nhìn, giọng trầm ngâm cất lời: "Tiền sẽ được chuyển vào tài khoản của ngươi ngay thôi, những thứ khác thì đừng hỏi nhiều nữa, nếu không thì tính mạng ngươi cũng khó giữ đấy!"

(2)

Carl cố gắng để không nói gì thêm nữa, ra lệnh cho thuộc hạ bật công tắc của bốn bức điêu khắc hình rắn lên.

“Nói thật cho ngươi biết, những người này đều là vật phẩm hy sinh nghiên cứu thí nghiệm sống cho Tiến sỹ. Carl, nếu người của ngươi nói chuyện này ra bên ngoài thì nửa phần đời sau của chúng ta sẽ ở trong tù đấy, cứ coi như bị cảnh sát bắt được thì Tiến sỹ cũng sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai đâu!” Cát Thụy vừa dứt lời thì trên khuôn mặt đã nở một nụ cười nham hiểm.

Carl trợn tròn mắt, thoáng chút sợ hãi, nhưng anh ta đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chỉ vào người của đoàn xiếc và hét lớn: “Đã nghe thấy chưa? Tốt nhất là các người hãy giữ mồm giữ miệng! Nếu không thì một tiếng ‘rắc’ vang lên, cái đầu của các người sẽ ở trên mặt đất đấy!”

Nói xong, Carl cố ý làm động tác chặt đầu, những gã đeo mặt nạ khác đều sợ đến mức gật đầu lia lịa.

“Nhưng mà, ông chủ Cát này, phòng thí nghiệm vật thể sống là có ý gì vậy?” Carl nhỏ tiếng hỏi.

“Thông qua phòng thí nghiệm vật thể sống để tìm hiểu về kết cấu não bộ của con người, từ đó thực hiện kiểm soát và đồng hóa nhân loại. Đã từng nghe thấy người sói và người chim chưa? Chính là dùng dói hoặc chim kết hợp với gen của con người để tạo ra sinh vật mới, nhưng đối với các ngươi mà nói thì sẽ là quái vật đấy!” Tiếng cười của Cát Thụy toát ra từ khoang mũi khiến đám người trong đoàn xiếc của Carl đều thấy ớn lạnh.

Sau khi Lạc Viễn nghe xong, cảm thấy có một luồng gió lạnh chạy dọc sống lưng, thoáng chốc lạnh ngắt, nhưng nhiều hơn cả vẫn phải kể đến sự uất hận trong lòng. Vì Lạc Viễn chỉ có thể quan sát thông qua lỗ nhỏ đã nhìn thấy người phụ nữ đeo mặt nạ lại đến bên trái của hang động, cũng không biết cô ả đang ấn vào thứ gì, cả hầm ngầm rung lên dữ dội, những phiến đá nhỏ không ngừng rơi xuống, sau chừng 5 phút thì căn hầm lại trở lại yên tĩnh như thường.

“Lạc Viễn, chuyện gì xảy ra vậy? Lại động đất à?” Đại Liễm Đồ hốt hoảng hỏi.

“Xuỵt!” Lạc Viễn làm động tác im lặng, biểu thị nhỏ tiếng chút, “tôi cũng không biết Carl đang làm trò quỷ gì nữa? Bỗng nhiên lại rung lên, còn có vài viên đá rơi xuống.”

Mắt của Đại Liễm Đồ bỗng nhiên phát ra hai đường ánh sáng màu đỏ, rồi nó cẩn trọng quét qua xung quanh, giống như đã phát hiện ra thứ gì đó, nhất cử nhất động của tên cầm đầu Carl đều được nó quan sát không rời.

Tiếp theo đó, bốn bức tượng điêu khắc hình rắn ở giữa đầm đã hiện lên sừng sờ thành một khối lớn, màu nước xanh trong đầm giống như nước sôi cuồn cuộn trào lên. Chính vào lúc này, Lạc Viễn đã nhìn thấy rất rõ, một thân đá hùng dũng lại có đến mấy cánh cửa! Đùng đùng đùng, cánh cửa đá được mở ra, bên trong toàn là những người đàn ông đã bị trói chặt, miệng của họ đều bị bịt kín, hốc mắt sưng đỏ, trên mặt còn những ngấn nước mắt. Lạc Viễn chăm chú dõi theo, chàng thanh niên Đường Tiểu Tân cũng có mặt ở nơi này.

"Tôi biết rồi, căn bản là Đường Tiểu Tân không hề lên con tàu vũ trụ đó!" Một giọng nói lạnh lùng cất lên, khiến Lạc Viễn sợ đánh rơi luôn chiếc máy tính bảng vừa rút ra chụp hình ban nãy, quay đầu nhìn lại thì ra là Nhiếp Phi Phàm.

Hai người lại một lần nữa nhìn vào hang động, nhưng chỉ nhìn thấy gã hắc y nhân cầm đầu nghe thấy âm thanh đã nhìn lại từ phía đường hầm xa xa!

"Là ai vậy? Lại có người ngoài hành tinh à?" Cát Thụy nhớn nhác hạ lệnh, "Nhanh, đuổi theo cho ta! Chuyện này tuyệt đối không thể để người khác biết được, nhưng nếu kẻ nào tiết lộ ra ngoài thì toàn bộ đều sẽ giết sạch!"

Khuôn mặt của cả đám bạn lộ rõ vẻ hốt hoảng, gã hắc y nhân không hổ Cát Thụy, tác phong vẫn là bụng dạ nham hiểm trước sau không hề lay chuyển.

Cả nhóm bạn chạy thục mạng, gã hắc y nhân và đoàn xiếc của Carl đang đeo mặt nạ đuổi theo đằng sau lưng bám riết không rời, vừa ra khỏi đường hầm bí mật, Thẩm Tiểu Lệ đã đóng chặt cánh cửa đá, nhưng chỉ trong chớp mắt, Nhiếp Phi Phàm và Đậu Đồ Đồ đá phải hai bình hoa có hoa xanh. Lạc Viễn cũng bất cẩn vấp phải một hộp đồ nữ trang, cậu ngoảnh đầu nhìn lại, bị một chiếc nhẫn ánh vàng thu hút, chiếc nhẫn dường như có ma lực như dẫn dụ bước chân của cậu gần hơn. Lạc Viễn khom người, nhặt chiếc nhẫn lên, nhưng điều kỳ lạ đó là, chiếc nhẫn dường như có linh tính đã tự động nhảy vào ngón trỏ bên tay phải của Lạc Viễn.

Giây sau đó, điều càng kỳ lạ hơn đã xảy ra: Đó là ở kẽ hở của hộp

trang sức bằng gỗ lim được khắc hình đôi phượng hoàng tỏa ra ánh sáng màu vàng, tiếp đó, hộp đồ nữ trang đã từ từ mở ra, cả người Lạc Viễn bị hút vào từ một thứ lực hút cực mạnh nào đó, Thẩm Tiểu Lệ nhanh tay kéo lấy chân của cậu rồi kéo theo Đậu Đồ Đồ và Nhiếp Phi Phàm cũng kéo theo chân của Thẩm Tiểu Lệ, nhưng cuối cùng họ vẫn không chống cự nổi luồng sức mạnh cực lớn đó, toàn bộ đều bị hút vào thứ ánh sáng màu vàng đó.

Cánh cửa đá bị nứt ra một lỗ nhỏ theo cùng tiếng ầm ầm đó, hộp nữ trang cũng từ từ đóng lại. Người trong đoàn xiếc của Carl xông vào phòng phục trang tìm cả đám bạn, còn gã hắc y nhân lại đưa mắt nhìn khắp một lượt quanh phòng phục trang, mở từng giá treo đồ tìm kiếm. Một lúc sau, người trong đoàn xiếc Carl đã trở về, lần lượt lắc đầu, tỏ vẻ không tìm thấy người.

"Đám quỷ đó sao đã chạy được nhanh như thế hả!" Gã hắc y nhân cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng họ bị khóa chưa đầy một phút, vừa ra ngoài đã không thấy người đâu cả.

Vừa dứt lời thì gã hắc y nhân và người của đoàn xiếc Carl đều trở lại đường hầm ở đầm trước đó.

Trong lúc bấy giờ, cả đám bạn đã bị quăng ngã xuống một nơi tựa tiên cảnh, trước mắt là mây trắng ngút ngàn, mặt nền lại là tấm kính trong suốt, dưới bước chân là cánh rừng rậm rạp xanh rì vùng với sơn cốc u tịch, cả đám bạn hướng mắt nhìn xuống dưới thì trong não suýt chút nữa váng vất.

"Đều tại cậu đấy, vốn dĩ tôi đã chụp được rồi, lại bị cậu dọa, không chỉ chúng đuổi theo mà còn bị kéo đến nơi quỷ quái này." Hai mắt Lạc Viễn trừng lên nhìn Nhiếp Phi Phàm, bộ mặt rất tức giận.

"Hử! Là cậu nhát gan mà còn dám trách tôi à?" Từ trong túi, Nhiếp Phi Phàm rút ra một cây bút máy, "Cũng may tôi đã chuẩn bị rồi, tôi đã dùng chiếc bút ghi âm này để ghi lại cuộc đối thoại!"

Gì chứ, cậu có được thứ đồ công nghệ cao này từ đâu vậy?" Đậu Đồ Đồ cũng hỏi xen vào với vẻ hiếu kỳ.

"Thời gian trước, tôi đã tham gia một cuộc thi kiến thức trinh thám trên mạng, và nhận được tặng phẩm giải nhất, sau đó nhận được cây bút ghi âm này."

Nhiếp Phi Phàm nói với vẻ tự hào.

Lạc Viễn cảm thấy không thể tin được, nét mặt lộ rõ vẻ không mấy

quan tâm.

Thẩm Tiểu Lệ cầm chiếc bút lên xem, từ từ vặn nắp bút, cuộc đối thoại giữa Carl và Cát Thụy vang lên, chất lượng âm thanh cực kỳ sắc nét. Cô gật đầu: "Chất lượng ổn đấy, nghe nói bút ghi âm hiện giờ còn có có chức năng ghi hình nữa. Tuy của cậu không có máy ghi hình, nhưng chúng ta có chứng cứ này thì đem về anh họ mình có thể nhờ phía cảnh sát tóm gọn bọn chúng."

Hân hoan chưa kịp đong đầy thì cơn tủi khổ nhanh chóng tìm đến với cả đám bạn, tuy đã có chứng cứ nhưng họ lại đang bị mắc kẹt tại nơi không biết ranh giới là đâu này. Có lẽ đợi được đến khi họ trở về thì đám người của Carl cùng với Cát Thụy đã trốn thoát hết rồi.

"Tôi thực sự không thể hiểu nổi, sao chúng ta lại bị hút vào đây chứ? Bây giờ trở về thế nào đây?" Thẩm Tiểu Lệ hỏi với vẻ nghi hoặc.

"Cái này thì phải hỏi Lạc Viễn thôi." Đậu Đồ Đồ thở dài rồi cất giọng, bỗng nhiên cậu ta nhìn chằm chằm về phía Lạc Viễn, lớn tiếng nói: "Không đúng! Phải là nguyên nhân từ Đại Liễm Đồ chứ?"

Vừa dứt lời thì Đậu Đồ Đồ đã véo má Đại Liễm Đồ với ý đồ đánh thức nó tỉnh dậy từ trong mộng. Không lâu sau đó, Đại Liễm Đồ mở trừng mắt, nhìn rõ người trước mặt nó là khuôn mặt của Đậu Đồ Đồ với nụ cười ngốc nghếch thì bỗng chốc nó đã phản ứng lại. Giây sau đó, đôi mắt xanh của Đại Liễm Đồ đã ngùn ngụt lửa, người phàm này lại làm phiền giấc mộng cùng với ánh dương các tiên nữ đang tắm gội vô cùng đáng yêu!

Đại Liễm Đồ khua hai móng vuốt mèo ngắn ngủn rồi mắng: "Đậu Đồ Đồ mập ú kia, ngươi trả lại nữ thần cho ta!"

Đậu Đồ Đồ cười và nhìn lại nó với bộ mặt đầy ác ý: "Được rồi, ngươi nói cho ta biết, nữ thần của ngươi trông như thế nào?"

Đại Liễm Đồ ra vẻ nghĩ ngợi một lúc, rồi đáp trong bộ dạng tựa như một kiều nữ nở nụ cười ngọt ngào: "Trông vô cùng đáng yêu, làn da trắng như như màu tiểu mạch, mặc một chiếc váy ren màu trắng, khuôn mặt tròn tròn đặc biệt thu hút mọi ánh nhìn!" Bỗng nhiên, nó sực tỉnh, hướng cơn thịnh nộ lao hẳn tới phía Đồ Đồ rồi khua tay, "bồi thường cho ta, bồi thường đi!"

Đậu Đồ Đồ nhanh chóng lùi lại phía sau mấy bước, nói với vẻ bất

đắc dĩ: “Không vấn đề gì, ta đã nhớ kỹ rồi, nhưng ngươi phải đưa bọn ta trở về trái đất thì ta mới có thể tặng nữ thần cho ngươi được chứ.”

Đại Liễm Đồ vừa nghe thấy thế thì trợn trừng mắt nhìn ra xung quanh, hỏi với vẻ kinh ngạc: “Sao các người lại vào được không gian bốn chiều vậy?”

Đậu Đồ Đồ gãi đầu, rồi hỏi: “Cái gì là không gian bốn chiều chứ?”

“Thẩm Tiểu Lệ phổ cập khoa học về không gian bốn chiều”

Đại Liễm Đồ cố gắng nhớ lại, lại hỏi: “Trước khi các người đến đây đã gặp phải thứ gì vậy?”

Lạc Viễn vừa nghe thấy thế thì nhớ lại chiếc nhẫn đang đeo trên tay của mình. Cậu hiếu kỳ nhìn vào ngón tay đeo nhẫn rồi quay mấy vòng trong không gian, còn chưa kịp mở lời trả lời Đại Liễm Đồ thì đã bị một luồng năng lượng giống như sóng biển đẩy ngã trên đất.

Chiếc nhẫn vàng tỏa ra xung quanh một thứ ánh sáng cầu vồng chói rọi, với chu vi hàng trăm dặm đều là bảy màu ánh sáng, cả đám bạn cùng nhìn về phía Lạc Viễn, trên mặt hiện rõ thái độ không thể nào tin được. Thậm chí ngay đến Đại Liễm Đồ cũng vô cùng kinh ngạc, nó cảm nhận được nguồn năng lượng vô cùng của chiếc nhẫn, ngay đến nó cũng không có cách nào chống lại được.

Chiếc nhẫn thúc giục Lạc Viễn hướng tay về phía trước, dải sáng bảy màu chiếu lên Lạc Viễn, dần hình thành một cánh cửa gỗ đủ màu.

“Mở nó ra! Mở cánh cửa này ra, những điều mà các người mong đợi trong lòng sẽ thành hiện thực!” Một giọng nói đầy ma lực vang lên trên đầu của đám bạn trẻ, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng hình của bất kỳ ai.

“Là ai thế?” Thẩm Tiểu Lệ lớn tiếng hỏi.

“Ta là ai ư?” Một giọng nữ cất lên một tràng cười, “Điều này không quan trọng, quan trọng chính là các ngươi muốn trở về thì phải mở cánh cửa ra, nếu không thời gian đến thì các người sẽ không thể trở về được nữa!”

Cả đám bạn giống như nhìn thấy quái vật, trông thấy từng đám

mây trắng trôi qua, thứ âm thanh đó tựa như đang phát ra từ trong miệng họ, nhưng hai chân của Đậu Đồ Đồ lại cứ bước đi mặc dù mình không muốn, tự hướng đến phía cánh cửa, trên miệng còn lẩm bẩm hai chữ "gà quay", dường như đằng sau cánh cửa là một bàn gà quay đang đợi cậu ta đến để thưởng thức.

"Đồ Đồ, trở lại đây!" Thẩm Tiểu Lệ chạy đến kéo Đậu Đồ Đồ trở lại nhưng lại bị đối phương dứt khoát giằng tay ra.

"Thẩm đại nhân, tôi đói lắm rồi, muốn trở về để ăn gà quay." Đậu Đồ Đồ sờ lên cái bụng lép xẹp của mình, để lộ ánh mắt đáng thương.

"Đồ Đồ, cậu tỉnh lại đi, chúng ta không thể dễ dàng nghe lời của người khác như thế được!" Thẩm Tiểu Lệ nói với vẻ kiên định.

"Tôi cũng đói lắm rồi, nhưng Thẩm đại nhân không nói sai đâu, nếu chúng ta cứ đi về phía cánh cửa đó thì chưa biết chừng lại có một chuỗi rắc rối gì đó đang đợi chúng ta đấy!"

Lạc Viễn vừa dứt thì trên đầu họ lại vang lên một giọng nữ: "Nếu các ngươi đã không muốn trở về thì sẽ tặng cho mấy ngươi một món quà vậy, giữ chắc lấy!"

Cả đám bạn nghe thấy thì đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ, ngơ ngác nhìn nhau, nhưng giây phút sau lại xảy đến chuyện kỳ lạ, khiến họ kinh hãi tột cùng.

Cả dải mây trắng đều bị xua tan ra, phía trước ở nơi cách họ không đến 5 mét, một luồng khí bốc lên, cả đám bạn kinh hãi ngây người, mắt miệng trợn tròn nhìn theo làn sóng đang cuộn trào, cơ thể theo sau đó bị đại dương với những cơn sóng cuộn trào mãnh liệt xô đến, bên tai họ là những tiếng kêu gào càng ngày càng nhỏ, dần dần không còn nghe thấy bất kỳ thanh âm nào nữa, cả đám bạn đều chìm trong hải dương sâu không thể ngờ.

Trong cơn hoảng hốt, Lạc Viễn cảm thấy trước mắt của mình xuất hiện một thứ ánh sáng cực mạnh, có một khuôn mặt búp bê đáng yêu áp sát cậu, cậu trợn trừng, bỗng nhiên kinh hãi là một người cá tuyệt mỹ!

Nàng tiên cá bỗng nhiên nở nụ cười xinh đẹp, hướng tay về phía Lạc Viễn nhưng không biết thế nào, toàn thân Lạc Viễn không còn chút sức lực nào, không có cách nào nắm được tay của nàng. Cơ thể của cậu không ngừng chìm xuống mặt đất, màu sắc của nước biển càng ngày thẫm, bốn bề một dải tối đen, mỹ nhân ngư cách

cậu mỗi lúc một xa hơn, những người khác cũng không thấy nữa, cậu cảm thấy sợ hãi tột độ, nhưng không có cách nào hô hoán cứu giúp.

Đúng vào lúc đấy, mỹ nhân ngư với cái đuôi phát sáng lại một lần nữa xuất hiện trước mặt của Lạc Viễn, mái tóc giống rong biển xem ra rất đẹp, nhưng Lạc Viễn không cưỡng nổi cơn buồn ngủ, mí mắt dần sụp xuống, và cảm thấy một đôi tay ấm áp kéo cậu lại gần.

“Lạc Viễn, các cậu phải mở cánh cửa mới có thể về nhà, tin ta đi, đi mở cánh cửa đó ra đi!” Vừa dứt lời thì nước biển nhanh chóng rút đi và biến thành một bãi cát trắng xóa.

Sau khi cả đám bạn tỉnh dậy thì ai nấy đều nhìn vào chiếc nhẫn trên tay của Lạc Viễn, dường như có chuyện muốn hỏi. Nhưng Lạc Viễn lại đi về hướng cửa gỗ đầy màu sắc, mở cửa ra: “Chúng tôi chỉ có thể trở về từ đây, nếu các cậu không đồng ý thì tôi sẽ đi về trước vậy.”

Nói xong, cậu bám chặt lấy khóa cửa, kết quả vừa mở cửa thì họ đã thất kinh bát đảo - Trước mắt chính là bóng lưng của Cát Thụy và Carl, nhưng dáng hình của họ dường như bị phóng đại gấp 10 lần, cực kỳ to lớn. Cả đám bạn của thời khắc đó tin rằng, họ giống như hai con tinh tinh cực lớn.

(3)

Đúng vào lúc Đậu Đồ Đồ muốn hỏi sao lại có chuyện này thì Cát Thụy đã cất lời: “Carl, đừng quên thân phận của ngươi đấy, ngươi là một pháp sư, nếu như nhà ngươi giám tiết lộ chuyện này thì thân phận của nhà ngươi cũng sẽ bị lật tẩy, vì thế, ngươi nhất định phải nhanh chóng bắt được bốn đứa trẻ chạy thoát vào tối nay, tuyệt đối không được để chúng báo với cảnh sát. Hơn nữa, Tiến sỹ đang thúc giục tiến độ của nhà ngươi, mau chóng bắt bảy người đến đây, để tránh đêm dài lắm mộng!”

Khi Carl nghe thấy hai chữ “Tiến sỹ” thì ngẩng đầu tức thì, rồi nhanh chóng gật đầu: “Vâng! Ngài cứ yên tâm, cảnh sát tuyệt đối sẽ không biết chuyện này đâu, chúng tôi sẽ đưa bảy người cuối cùng đó đến đây ngay thôi.”

Cát Thụy tỏ vẻ hài lòng vỗ lên bả vai của Carl, sau đó đưa theo gã hắc y nhân rời đi.

Lạc Viễn nhẹ nhàng đóng cửa lại, chau mày phẫn nộ cất lời: "Thật quá độc ác rồi! Hóa ra, Carl chính là thầy pháp sư xảo quyệt! Tôi nhất định phải báo cho cảnh sát biết, để đưa hết lũ này vào trong nhà tù!"

"Đúng vậy, thứ ma quỷ làm chuyện xấu xa như này cần phải bị trừng phạt thích đáng! Nhưng mà vì sao tên Cát Thụy và gã Carl đó trong mắt trong chúng ta lại biến thành khổng lồ như này chứ?" Đậu Đồ Đồ hoài nghi không giải thích được.

"Lẽ nào là chúng ta trở nên nhỏ hơn hay sao chứ?" Thẩm Tiểu Lệ nhìn mọi người, họ đều cao xấp xỉ, không thay đổi gì so với trước đây.

"Chúng ta đợi đến khi Carl và Cát Thụy rời đi rồi lại mở cửa ra xem, như này thì sẽ biết được nguyên nhân thôi." Nhiếp Phi Phàm nảy ra ý kiến.

Cả nhóm bạn đều lần lượt gật đầu tán thành, Lạc Viễn ghé sát vào cánh cửa nghe ngóng động tĩnh của Carl, một lát trôi qua, cậu vẫy ba người bạn của mình, sau đó mở cánh cửa ra. Hai mắt cậu tập trung quan sát khắp xung quanh, đoàn xiếc và gã hắc y nhân đều không trông thấy nữa, chỉ còn những dãy phục trang diễn xuất. Lạc Viễn nhẹ bước giẫm ra bên ngoài, lúc này, cậu mới phát hiện, hóa ra cả đám bạn đều đang ở trong chiếc hộp trang sức bằng gỗ lim với hình phượng hoàng, nhỏ nhắn mà xinh xắn, đặc biệt là Đậu Đồ Đồ tròn lông lốc.

Không thể nhẫn nại thêm nữa, Lạc Viễn rút máy tính bảng ra chụp một bức, cả đám bạn nhảu lên, xem hình mình trong máy tính bảng, bất giác cảm thấy có gì đó không đúng. Bỗng nhiên, một đứa trẻ lớn tiếng cười hô hoán: "Trời ơi! Đậu Đồ Đồ tròn lông lốc này thật đáng yêu quá!"

Khuôn mặt của Đậu Đồ Đồ bỗng chốc đã thay đổi, cậu ta liếc nhìn bụng của Lạc Viễn một cái rồi cố ý không lên tiếng. Mãi cho đến khi Đại Liễm Đồ thò đầu ra ngoài, nó mới véo lấy khuôn mặt mèo béo trắng múp míp rồi hét lên: "Lạc Viễn, để tôi kiểm tra thay cậu, hôm nay có phải là đã mang nhầm Đại Liễm Đồ rồi không!"

"Ngươi mau bỏ tay ra! Có bỏ ra không hả? Nếu vẻ tuấn tú trên mặt ngọc chờ gió này của ta mà bị nhà ngươi làm cho tơi bời thì ta sẽ cho nhà ngươi biến thành đồ mặt lợn luôn đấy!" Đại Liễm Đồ tức

giận hét toáng lên.

“Đúng là kẻ lừa đảo, còn dám uy hiếp ta hả? Những lúc nguy hiểm thì không cứu chúng ta, còn nói cái gì là thần thông quảng đại! Ta cứ vò mặt của ngươi đấy, cùng lắm thì cùng biến thành đầu lợn nào!” Đậu Đồ Đồ cũng bắt đầu giằng co không chịu thua thiệt.

Đám người Thẩm Tiểu Lệ đưa mắt nhìn nhau, vừa nhớ đến cảnh tượng nguy nga, tráng lệ - Đội Đoàn Thần Bí Xã sẽ xuất hiện hai cái đầu lợn, lúc nói chuyện sẽ phát ra âm thanh lợn ngáy thì họ không thể chịu thêm nữa bèn cười phá lên.

“Cười cái gì mà cười hả?” Cười nữa sẽ biến mấy người thành lợn hết đấy! Đại Liễm Đồ và Đậu Đồ Đồ cùng đồng thanh hô lên.

Rồi họ khinh thường đưa mắt nhìn đối phương, sau đó hai tay chống nạnh, lườm lườm sang chỗ khác, khuôm mặt với bộ dạng tức giận.

Đám người Thẩm Tiểu Lệ ngây người ra, Lạc Viễn bỗng nhiên “a” một tiếng, rồi luống cuống đẩy cả đám bạn ra, cúi người tìm đồ. Một lúc sau, hai tay cậu mở ra, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Chiếc nhẫn của tôi ở đâu rồi.”

“Chiếc nhẫn vàng đó có ma lực, cậu không tìm được cũng tốt mà, tránh không cẩn thận lại đưa chúng tôi đến nơi kỳ quái nào nữa.” Đại Liễm Đồ bĩu môi cất lời.

Nhiếp Phi Phàm nhìn phòng phục trang rồi vội vàng khuyên nhủ: “Nơi này không phải là chỗ chúng ta có thể tranh luận được đâu, nó là địa bàn của Carl, hay là chúng ta ra ngoài nghĩ cách đi, nhân lúc còn sớm đưa người ở trong tượng đá cứu thoát ra ngoài?”

“Tôi đồng ý, chúng ta có thể vừa ăn tôm hùm baby vừa thảo luận, nhưng hai người các cậu vẫn còn tức giận như thế thì không được đi, để tránh mất hứng.” Thẩm Tiểu Lệ cố ý khích tướng ‘Lưỡng Đồ’.”

Sẽ không nổi nóng nữa đâu mà!” Lưỡng Đồ lại một lần nữa đồng thanh tương ứng.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, Đậu Đồ Đồ nhanh chóng ghé sát vào Thẩm Tiểu Lệ, để lộ bộ dạng đáng thương. Còn Đại Liễm Đồ thì trợn tròn mắt, hướng về Thẩm Tiểu Lệ chớp nhẹ mắt làm ra vẻ đáng yêu. Bỗng nhiên, Thẩm Tiểu Lệ bỗng nhiên run rẩy toàn thân, sờ lên cánh tay của mình, dường như vừa nổi da gà trên hai

cánh tay, ngay lập tức gật đầu phê chuẩn cho hai gã quậy này.

Lúc trở về đã là 0 giờ, khắp người của cả đám bạn mệt mỏi rã rời, bèn gọi ba phần tôm hùm baby về nhà của Thẩm Tiểu Lệ.

Cả đám bạn ngồi trên chiếc thảm lông lá xù xì, Nhiếp Phi Phàm lấy chiếc bút ghi âm ra, phóng to cuộc đối thoại giữa Carl và Cát Thụy lên rồi xác nhận lại một lượt. Cả nhóm nghe xong thì bắt đầu thảo luận, Lạc Viễn trước tiên khơi mào:

"Nếu thân phận thực sự của Carl là thầy pháp sư và tiết mục mà hắn biểu diễn lại không phải là màn thôi miên, hắn đã được luyện thành thứ tà thuật gian ác. Chẳng hạn như tiết mục biểu diễn thôi miên thì có thể nhìn thấy, thực ra hắn cố gắng kiểm soát đám khán giả." Nhiếp Phi Phàm ăn tôm hùm baby vẫn không quên phân tích.

"Vậy thì, Tiến sỹ mà Cát Thụy nhắc đến có thể là kẻ nào được chứ? Kẻ được gọi là Tiến sỹ đó sẽ dùng những người bình thường này để làm thí nghiệm gì chứ?" Thẩm Tiểu Lệ hỏi.

"Dù hắn là ai, hay làm thí nghiệm gì thì trực giác của tôi đều đang nói cho tôi biết, đối thủ là kẻ cực kỳ nham hiểm, xảo quyệt, tiếp theo chúng ta phải vũ trang toàn bộ, chuẩn bị chiến đấu rồi!" Đậu Đồ Đồ vẫy nhẹ cánh tay, giống như sẵn sàng ứng chiến bất kỳ lúc nào.

"Tiến sỹ và Cát Thụy quen biết, còn Cát Thụy lại dùng siêu năng lực ở núi tuyết, vậy thì... Tiến sỹ cũng có khả năng có siêu năng lực, lẽ nào Tiến sỹ đó cũng là người ngoài hành tinh hay sao?" Nhiếp Phi Phàm phân tích một lượt, cậu còn chưa nói xong thì đám bạn đã lần lượt nhìn về Đại Liễm Đồ, người ngoài hành tinh đến từ kỷ nguyên Tu-la.

"Mấy người đừng nhìn ta, ta không biết đâu." Đại Liễm Đồ lại trốn vào trong áo sơ mi trắng, một lúc sau nó lại thò đầu ra, "Các người còn nhớ ta đã từng nói gì với các người chứ, nhà khoa học điên rồ của kỷ nguyên Tu-la không? Biệt hiệu của hắn chính là Tiến sỹ nghiên cứu lợi hại nhất của kỷ nguyên Tu-la, đã từng khuyên chủ nhân của ta xâm chiếm trái đất, dẫn đến bây giờ ta không thể trở về quê hương của mình."

Cả đám bạn gật đầu, nhưng họ biết rõ là, Đại Liễm Đồ chưa từng nhìn thấy diện mạo thực sự của nhà khoa học đó. Bởi thời gian gấp gáp, cả đám ăn xong tôm hùm baby thì thu dọn sạch sẽ bàn ăn, bắt đầu thương lượng về cách ứng chiến như thế nào. Đến nửa

đêm, cả đám bạn đều thiu thiu ngủ, chỉ có người ngoài hành tinh trên bụng của Lạc Viễn vẫn còn hưng phấn, nó ngước nhìn bầu trời với vầng trăng sáng bên ngoài cửa sổ, bất giác thầm nghĩ, bầu trời của kỷ nguyên Tu-la hiện giờ có phải cũng có trăng sáng hay không? Đại Liễm Đồ mang theo tình cảm nhớ về quê hương nồng hậu ấy chìm trong giấc chiêm bao tuyệt đẹp.

Đêm đó, Đại Liễm Đồ đã có một giấc mơ. Trong giấc mơ, nó trở về kỷ nguyên Tu-la tươi đẹp của mình, nơi đó không còn là nơi đất đai bạc màu nữa, mà với sự nỗ lực của hết thảy đồng bào, đã hồi phục lại dáng vẻ ban đầu - tràn đầy dùng kính mắt đặc thù là có thể nhìn thấy thành hoạt họa, tòa thành khủng long với ngôi nhà ma với bộ xương khủng long cùng với chiếc giường giống hình trứng khủng long, khắp nơi là vô số cây lớn với vương quốc thần thoại cùng thành lũy, viện bảo tàng bày biện nhiều thiết bị quan sát tinh cầu. Điều quan trọng nhất là, con cháu của kỷ nguyên Tu-la không cần chuyển đến trái đất nữa, có thể sống chung với gia đình.

Trong giấc mộng, Đại Liễm Đồ đã lớn tiếng cười vang sau khi ấp ủ bấy lâu của mình đã thành hiện thực.

“Các cậu nhìn này, không phải Đại Liễm Đồ hóa ngốc đấy chứ? Đây là lần đầu tiên nó nhắm mắt rồi cười khà khà như thế đấy!” Lạc Viễn bị tiếng cười của Đại Liễm Đồ đánh thức, cậu đẩy hai cậu bạn của mình ra rồi hỏi với vẻ lo lắng.

Đậu Đồ Đồ dường như vẫn chưa ngủ đủ nên dùng gối bịt chặt tai, quay người rồi lại tiếp tục ngủ. Nhiếp Phi Phàm ngồi dậy, dụi mắt rồi kinh ngạc nhìn Đại Liễm Đồ đang cười không ngừng, sờ lên trán nó rồi kiểm tra nhiệt độ: “Không sốt, nhất định là đang nằm mơ rồi!”

“Ái chà, ai đang cười đấy? Ồn đến mức bọn này không thể ngủ tiếp được!” Đậu Đồ Đồ tức giận đến mức ngồi bật dậy, vứt mạnh chiếc gối vào góc giường, sau đó trèo qua phía của Đại Liễm Đồ, hằn học nhìn vào bộ mặt mèo bép múp trắng tròn của nó, dọa nạt: “Đại Liễm Đồ, mày có để cho người khác ngủ không hả!”

Một chút nữa là đến rồi, tiếng cười sằng sặc của Đại Liễm Đồ tắt lịm, nó dùng móng vuốt mèo chùi nước miếng trên mặt, hằn học cất lời: “Là ai vậy? Là ai đánh thức ta vậy? Các người có biết không, đánh thức người già nghỉ ngơi là hành vi không lễ phép chút nào!”

Đúng vào lúc Đậu Đồ đang muốn phản bác thì Thẩm Tiểu Lệ mở

cửa, hối thúc họ ra ngoài ăn sáng.

Chương 4
Những du khách mất tích trên máy bay

(1)

10 giờ sáng, cả đám bạn ngồi xe bus đến cục công an ở thành phố Thanh Phong. Họ đang đứng trước sảnh lớn quan sát từ cánh cửa, người nào trong văn phòng cũng đang vùi đầu vào công việc, có người còn đang vừa nghe điện thoại vừa ghi chép tất bật, có người đang đọc hết tài liệu này đến tài liệu khác, hầu như ai cũng đang dán chặt vào màn hình gõ chữ. Cả đám bạn cách một bức tường kính đều có thể cảm nhận được sự bận rộn của họ, thế là, khi Thẩm Tiểu Lệ muốn mở lời nói chuyện với cảnh sát thì cảnh sát đã bị một viên cảnh sát khác kéo đi.

"Họ thật là bận, không có ai bằng lòng bỏ ra chút thời gian tiếp chuyện chúng ta." Lạc Viễn thở dài cất lời.

Có chút hụt hẫng trong lòng, đúng vào lúc cả nhóm dự định trở về thì có một cảnh sát dáng cao bưng một cốc trà ra, trên tay đang cầm tờ báo, đi ngang qua đám bạn rồi quay lại vài bước. Người này nhìn vào bóng dáng Thẩm Tiểu Lệ, rồi hỏi: "Tiểu Lệ, sao lại đến đây?"

Thẩm Tiểu Lệ vừa định quay người bước qua cánh cửa thì quay lại nhìn viên cảnh sát đó với bộ mặt đầy nghi hoặc, dường như không quen biết người này.

"Không nhận ra chú à? Ta là chú Vương đây, trước đây còn mua kem cho cháu ăn đó, cháu đến tìm Thẩm Phi Long à?" Cảnh sát Vương cười rồi hỏi.

Như đã nhớ ra, Thẩm Tiểu Lệ cười và đáp lời: “À, cháu nhớ ra rồi! Chú Vương à, anh họ cháu ở đâu rồi? Cháu có chuyện quan trọng muốn nói cho anh ấy biết, nhưng không thể gọi cho anh ấy được.”

Cảnh sát Vương gật đầu, nói cho cô Thẩm Phi Long đang bận xử lý mọi chuyện, rồi ông đưa cả đám bạn đến phòng chờ, gọi một cuộc điện thoại đến văn phòng của Thẩm Phi Long.

Sau khi kết nối được với điện thoại, Thẩm Tiểu Lệ bèn mở lời: “Anh họ, em là Tiểu Lệ, em đang đợi anh trong phòng chờ của cục công an, có một thứ rất quan trọng muốn cho anh xem, anh nhanh đến gặp bọn em nhé!”

“Được rồi! Đợi anh một lát.” Thẩm Phi Long gác máy, vừa thu dọn tài liệu vừa kết giao với đồng nghiệp, sau đó chạy ra ngoài phòng chờ.

Trong khi chờ đợi, cảnh sát Vương đưa cho cả đám bạn một trò ảo thuật bằng tiền xu, nhưng cả đám bạn không có lòng dạ nào xem, đặc biệt là Thẩm Tiểu Lệ, cô luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, thời khắc nhìn thấy Thẩm Phi Long xuất hiện, cô đứng bật thẳng dậy, mắt sáng lên, trên mặt nở nụ cười. Cảnh sát Vương nhìn thấy Thẩm Phi Long quay về thì vội vàng đi việc của mình.

“Tiểu Lệ, có thứ gì và việc quan trọng gì thế?” Thẩm Phi Long ngồi trên sofa, thở hồng hộc một hơi rồi hỏi.

Thẩm Tiểu Lệ nhìn vào bình nước anh uống, rồi lại nhìn ra đám người bên ngoài cửa sổ, bộ dạng như muốn nói lại thôi.

Thẩm Phi Long nhìn chằm chằm về phía cô, ý thức được tầm quan trọng của sự việc, bèn vén rèm lên, đóng cửa lại. Anh lại ngồi trên ghế sofa, rồi cất lời: “Yên tâm đi, không có ai có thể nghe được chúng ta nói chuyện đâu, cũng không có ai có thể vào đây được.”

Thẩm Tiểu Lệ gật đầu, rồi cất lời với vẻ mặt nghiêm túc: “Anh họ à, trong lúc vô tình em đã nghe được đoàn xiếc của Carl đã có một vụ giao dịch đáng sợ với tổ chức hắc ám, bọn chúng đã bắt Carl phải sử dụng màn biểu diện ảo thuật để bắt những khán giả ở thành phố Nam Minh đến phòng thí nghiệm của Tiến sỹ thần bí nào đó.”

Thẩm Phi Long nhìn đám bạn, cho rằng họ đang pha trò cười, bèn cười và nói: “Tiểu Lệ à, đoàn xiếc Carl là đoàn xiếc chuyên nghiệp được thị trưởng thành phố đặc biệt mời đến, em không được nói linh tinh như thế, nếu không để người khác nghe thấy sẽ có ảnh

hưởng không tốt."

"Anh họ à, điều em nói đều là thật mà. Bọn em đã nghe được họ nói chuyện ở nơi nghỉ của họ, hơn nữa bây giờ đã có rất nhiều bị bắt đi rồi!" Thẩm Tiểu Lệ có chút sốt ruột.

"Sao có thể được? Những ngày này, chỗ anh không nhận được bất kỳ cuộc điện thoại báo người mất tích nào cả." Thẩm Phi Long vẫn không tin, rồi anh thay đổi suy nghĩ, bèn hỏi "có phải các em không thích màn biểu diễn của bọn họ phải không? Chúng ta có thể viết thư cho Ngài thị trưởng, lần sau sẽ không mời họ đến biểu diễn nữa."

Lạc Viễn vừa nghe thấy thế thì cũng chau mày và vội nói: "Ái chà, Thẩm đại ca à, sao anh lại không tin tụi em vậy? Thẩm đại nhân nói đều là sự thật đấy, chính xác vạn lần đó!"

"Đúng vậy! Anh đừng nghĩ chúng em là trẻ con, thì không tin chúng em hay sao?" Đậu Đồ Đồ hỏi.

Những gì mà Thẩm Phi Long nghĩ trong lòng đã bị Đậu Đồ Đồ nói trúng, bất giác ngây người ra, có chút ngại ngùng.

Trong thời đại thịnh thế này, bắt người sống nghiên cứu phạm pháp một khi bị tóm được thì chắc chắn sẽ phải ngồi tù, thậm chí không còn cơ hội để tiếp tục sống nữa. Cho nên, anh ấy không thể tin vào những lời vừa rồi của nhóm bạn, nói chưa biết chừng cả đám bạn trẻ này luôn muốn ngựa thần lướt gió tung bay, kế đó có khả năng sẽ nói có người ngoài hành tinh ở trên đời nữa!

Nhiếp Phi Phàm nhìn thấy Thẩm Phi Long không tin thì lấy chiếc bút ghi âm từ trong túi mình ra và đưa cho anh.

"Thẩm đại ca, anh ấn nút màu xanh đi, thì sẽ tin chúng em nói đều là sự thật."

Thẩm Phi Long nhìn thấy Nhiếp Phi Phàm tràn đầy tự tin thì ấn nút màu xanh, lập tức vang lên giọng của hai người đàn ông:

"Carl, đừng quên thân phận của ngươi đấy, ngươi là một pháp sư, nếu như nhà ngươi giám tiết lộ chuyện này thì thân phận của nhà ngươi cũng sẽ bị lật tẩy, vì thế, ngươi nhất định phải nhanh chóng bắt được bốn đứa trẻ chạy thoát vào tối nay, tuyệt đối không được để chúng báo với cảnh sát. Hơn nữa, Tiến sỹ đang thúc giục tiến độ của nhà ngươi, mau chóng bắt bảy người đến đây, để tránh đêm dài lắm mộng!"

"Vâng! Ngài cứ yên tâm, *cảnh sát tuyệt đối sẽ không biết chuyện này đâu, chúng* tôi *sẽ đưa bảy người cuối cùng đó đến đây ngay thôi."*

.....

Thẩm Phi Long nghe xong thì vô cùng sửng sốt, trầm ngâm một lúc lâu vẫn không nói gì. Rồi anh lặng người rồi nhìn cả đám bạn, nhìn thấy sự lo lắng và bất an đong đầy trong ánh mắt của những đứa trẻ. Nếu như là thật thì chắc chắn rằng đám người Thẩm Tiểu Lệ có nguy hiểm, hơn nữa hiện giờ chứng cứ còn không đủ, chỉ dựa vào thiết bị ghi âm mà bọn nhóc này đã đưa thì lãnh đạo sẽ không thể phái cảnh sát đi bắt người ngay lập tức được. Thế là, anh chỉ có thể âm thầm điều tra, tranh thủ tìm được càng nhiều bằng chứng có sức thuyết thục hơn.

"Tiểu Lệ, các em đi trước đi, anh sẽ đưa chiếc bút máy ghi âm này cho lãnh đạo. Nếu lãnh đạo đồng ý thì sẽ mở cuộc họp thảo luận về vụ án này, và đưa ra sách lược truy nã bang nhóm tội phạm này. Trong thời gian này, các em phải cẩn thận, đừng tự ý hành động, có vấn đề gì thì phải gọi điện nhanh cho anh." Trong mắt Thẩm Phi Long ngập tràn lo lắng, anh thật hy vọng cả đám bạn không tham gia vào trường hợp nguy hiểm lần này, càng không hy vọng các em vì thế mà bị liên lụy.

"Em biết cục công an có thể bí mật điều tra thông tin về một người, người khác không thể tìm kiếm được, cho nên anh điều tra thân phận thực sự của Carl. Còn nữa, trong tháng này, họ đi qua những nơi nào biểu diễn, tốt nhất là ghi âm biểu diễn hoặc giám sát ghi âm cũng điều tra được. Như vậy thì, lãnh đạo của các anh sẽ tin tưởng thôi." Cả đám bạn nghe lời Thẩm Tiểu Lệ nói xong thì cảm thấy cô càng ngày càng có tác phong hành sự cảnh sát.

Thẩm Phi Long gật đầu, mở xe cảnh sát đưa cả đám bạn trở về chung cư, trên đường đi anh đều quan sát có người theo dõi họ hay không. Mãi cho đến khi anh đã được cả đám bạn về nhà của Thẩm Tiểu lệ rồi mới lái xe rời khỏi tiểu kkhu, trên đường cũng không phát hiện bất kỳ kẻ khả nghi nào anh mới thở phào một hơi, rồi nhanh chóng lái xe về cục công an, nóng lòng gặp cục trưởng.

Trong văn phòng của cục trưởng cục công an, Thẩm Phi Long cùng với cục trưởng đối diện với nhau, phía trước hai người có một cốc trà đang bốc khói, nhưng không người nào trong số họ định uống. Cục trưởng cầm lấy chiếc bút ghi âm, nghe những âm thanh vang lên, sắc mặt ngưng lại, nhưng hơn cả vẫn là nghi ngờ.

Sau khi nghe xong, cục trưởng nhìn Thẩm Phi Long và hỏi: "Tiểu Long, bút ghi âm này cậu lấy ở đâu vậy?"

Thẩm Phi Long suy nghĩ một lúc vẫn quyết định nói sự thật, bèn nói: "Đây là em họ của tôi tên là Thẩm Tiểu Lệ giao cho tôi, em ấy cùng với ba cậu bạn ở đã tận tai nghe thấy cuộc nói chuyện giữa họ, và ghi lại nội dung đó trong phòng nghỉ của Carl vào đúng đêm biểu diễn tiết mục ảo thuật đó. Chuyện này liên quan đến rất nhiều người, Carl còn dự định sẽ tiếp tục mang những khán giả xem biểu diễn đi, và thậm chí là triển khai tà thuật để che đậy sự thật này..."

"Tiểu Long, đừng nói nữa." Sắc mặt cục trưởng trở nên khó coi, bèn vô tình ngắt lời những lời nói không ngớt của Thẩm Phi Long, "Tiểu Long, cậu cũng vào nghề được mấy năm rồi, chỉ dựa vào chiếc bút ghi âm này sao có thể tin vào những lời của bọn trẻ chứ? Bút ghi âm có thể là giả, nếu như tin tức này truyền ra ngoài, chuyện này không phải là thật thì sẽ dẫn đến sự hoang mang của dân chúng thành phố, hậu quả có khả năng vượt ra ngoài tưởng tượng của chúng ta."

"Nhưng mà cục trưởng à..." Thẩm Phi Long vẫn còn muốn tranh thủ một chút cơ hội, nhưng cục trưởng vẫn ngắt lời anh, "Được rồi, Tiểu Long, cậu đi làm việc của cậu đi."

Thẩm Phi Long nhìn thấy cục trưởng đứng dậy thì lại ngồi trên ghế ở văn phòng một lần nữa, nếu vùi đầu đọc đống tài liệu này thì, cậu biết rằng chuyện này không thể lập án, chứ đừng nói đến chuyện phái người đến bắt. Thế là, anh lại cầm chiếc bút ghi âm, và nói: "Cục trưởng, vậy thì tôi xin phép đi trước, không làm phiền cục trưởng nữa."

Cục trưởng gật đầu, Thẩm Phi Long bèn đi ra ngoài văn phòng, và nhẹ nhàng khép cửa. Lúc này, anh mới thở phào một hơi, vừa không biết làm cách nào, vừa không cam lòng.

Thẩm Phi Long trở về văn phòng của mình, mở máy tính đọc thông tin về thân phận thực sự của Carl, trên màn hình nhanh chóng hiện ra một đoạn chữ. Lúc này, anh mới biết, hóa ra, Carl không hề có tư cách của một nhà tâm lý, sinh ra ở thôn Đại Lý, gia cảnh nghèo khó, hai năm trước chỉ là người làm công tạp kỹ trong gánh xiếc động vật. Nhưng một năm trước, tiếng tăm của Carl đã nổi lên trong một đêm một cách lạ thường, sau khi màn biểu diễn thôi miên bước vào màn biểu diễn hot thì người này đã trở thành bậc thầy ảo thuật được mọi người yêu thích nhất, và rất nhiều

thành phố đều mời y về biểu diễn.

Vì sao Carl bỗng nhiên lại biểu diễn thôi miên chứ? Còn có thể tham gia Gala mùa xuân chứ? Lẽ nào sau lưng Carl còn có một nhân vật lợi hại giúp y hay sao? Thẩm Phi Long càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, điều nhất định có một chuỗi bí mật trong đó.

Anh di chuyển chuột, đang muốn tìm kiếm tài liệu đối chiếu để làm chứng cứ thì ai ngờ một tiếng "tách" màn hình trắng xóa, anh nhìn máy tính xung quanh của những đồng sự khác, duy chỉ có màn hình của anh bị trắng như thế! Hy vọng ngươi không tiếp tục điều tra nữa, và đừng vọng tưởng đối đầu với chúng ta!

Thẩm Phi Long nhìn hàng chữ xuất hiện và biến mất, anh sững người một lúc rồi mới định thần trở lại. Anh gọi điện thoại tìm cảnh sát Vương người sửa chữa của cục công an, sau khi cảnh sát Vương xem xét máy tính thì giúp anh khởi động lại hệ thống, máy tính mới hoạt động bình thường. Nhưng quả là rất lạ, máy tính nội bộ công an sao có thể bị xâm nhập một cách kỳ lạ như thế?

Thẩm Phi Long mở máy tính, tìm thông tin về Carl một lần nữa, nhưng không thể tìm thấy gì. Anh vừa tức giận vừa thất vọng, mắt trợn tròn nhìn chứng cứ biến mất một cách kỳ lạ.

"Đinh đinh...đinh đinh...đinh đinh..."

Thẩm Phi Long bị tiếng chuông điện thoại ngắt mạch suy nghĩ, anh cúi đầu là điện thoại gọi đến của Thẩm Tiểu Lệ.

Vừa nhận điện thoại, anh vừa lo lắng hỏi: "Tiểu Lệ, sao lại thế? Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thẩm Tiểu Lệ đang cười xòa, đùa nghịch nói: "Anh họ à, nhanh đến cứu em mau! Ha ha, bọn em không có chuyện gì đâu, em chỉ muốn hỏi một chút là anh đã nói chuyện với lãnh đạo chưa?"

Thẩm Phi Long vừa nghe thấy cô nói không có chuyện gì thì bất giác thở phào một hơi, anh biết cả đám bạn đang rất nóng lòng, nhưng văn phòng nhiều người, nên chỉ đành cười rồi đáp: "Em yên tâm đi, anh họ sẽ giúp em làm rõ chuyện này, đừng lo lắng nhé, cụ thể thế nào chờ anh trở về rồi nói tiếp nhé."

"Ái chà, vậy thì tốt rồi, anh họ bận việc trước đã, chúng ta đợi anh tan làm trở về!" Thẩm Tiểu Lệ nói xong liền tắt máy.

Trong lòng Thẩm Phi Long lại vô cùng rối bời, anh sẽ nói như thế

nào với cả đám bạn về tin tức không mấy tốt lành này? Vừa nghĩ đến việc nhìn thấy bốn khuôn mặt chán chường của đám nhóc ấy, trong lòng anh thực sự có chút bực bội.

Thời gian trôi qua thật nhanh, trời chiều đã gõ cửa khắp các con phố, những đám mây trên bầu trời khoác lên mình thứ màu sắc của ráng chiều, từng dải mây trắng màu hồng nhạt và cam, Thẩm Phi Long lái xe trở về chung cư của Thẩm Tiểu Lệ nghĩ đến đám bạn còn chưa ăn cơm tối, anh lập tức thay đổi ý, đi mua mấy suất ăn và một túi hoa quả thật lớn.

(2)

Thẩm Phi Long nhanh chóng dừng xe lại, đến bên ngoài cửa nhà Thẩm Tiểu Lệ. Anh ấn chuông, nhìn vào bên trong thấy không có động tĩnh gì bèn vội gõ hai tiếng vào cửa.

"Đinh đinh đinh...đinh đinh đinh..."

"Đợi một chút!" Tiếng của Thẩm Tiểu Lệ vang lên.

Cánh cửa gỗ rất nhanh chóng được mở ra, Thẩm Phi Long nhìn thấy những khuôn mặt cười đang ngả nghiêng của cả đám bạn hớn hở cầm lấy hai túi đồ ăn. Thẩm Tiểu Lệ mở cánh cửa sắt, Thẩm Phi Lòng bèn bước vào, đặt từng phần đồ ăn để lên bàn rồi lấy từng cái một. Thẩm Tiểu Lệ đỡ lấy một túi to khác trên tay anh, khi nhìn thấy đống đồ ăn vặt và hoa quả, cả ba chàng trai vui sướng.

Một lúc sau, cả đám bạn ngồi xuống bên chiếc bàn bằng đá cẩm thạch, ăn uống một cách ngon lành. Sau khi dùng bữa xong, Thẩm Phi Long lại đi gọt một đĩa hoa quả lớn, cả đám cùng ngồi bắt đầu nói chuyện.

Thẩm Tiểu lệ nóng lòng bèn hỏi: "Anh họ à, lãnh đạo của anh nói thế nào rồi?"

Thẩm Phi Long vừa nhai hoa quả vừa đến bên bàn trà, ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào đám bạn. Anh suy nghĩ một lúc, vẫn là lựa chọn nói thật một cách khéo léo: "Lãnh đạo của anh cho rằng chỉ dựa vào mỗi chiếc bút ghi âm này thì vẫn chưa đủ chứng cứ, cho nên là không thể lập án."

“Được ạ, em cũng đã đoán ra được kết quả này.” Thẩm Tiểu Lệ thở hắt một tiếng.

“Vả lại, có một chuyện cũng rất kỳ lạ, trong khi anh đang điều tra tài liệu về Carl thì dường như có người đã theo dõi máy tính của anh vậy, khi đang chuẩn bị sao chép và đối chiếu thông tin về thân phận của Carl thì máy tính bỗng nhiên trắng xóa màn hình, còn xuất hiện một lời cảnh cáo nữa. Sau khi sửa xong thì anh cũng không thể tra cứu được tiếp những thông tin của Carl nữa.” Những lời của Thẩm Phi Long không còn nghi ngờ gì nữa như một gáo nước lạnh giội thẳng vào lòng vui của cả đám bạn.

“Vậy thì Thẩm đại ca à, anh đã điều tra được những nơi mà đoàn xiếc Carl đã biểu diễn trong một tháng này chưa? Còn có băng ghi hình và những video giám sát nữa?” Nhiếp Phi Phàm hỏi về đầu mối của những điểm mấu chốt.

“Những thứ này thì anh vẫn chưa điều tra, tan làm sẽ thông báo tình hình cho các em sau nhé. Lãnh đạo hạ lệnh không cho phép anh tiếp tục tham gia vào nữa, họ đều cho rằng đây là những chuyện hư cấu kiểu nghìn lẻ một đêm, không tin vào chuyện đó.” Thẩm Phi Long nói với vẻ bất đắc dĩ.

“Được rồi, xem ra mọi người đều không tin vào những lời trẻ con nói.” Cả đám bạn có chút chán chường.

Vào 9 giờ tối, trăng treo vắt vẻo trên bầu trời, sau khi nhìn thấy Thẩm Phi Long đã lái xe rời đi từ trên ban công, cả đám bạn lại bắt đầu ngồi trên tấm thảm và thảo luận, làm sao để tra được càng nhiều chứng cứ hơn để phía cảnh sát ra tay bắt được đoàn xiếc của Carl?

Trước mắt, hai tiết mục mà thành phố Nam Minh duy trì đã kết thúc rồi, nhưng không có người phát hiện người thân hay bạn của mình biến mất. Cả đám bạn nghe ngóng được thì biết đoàn xiếc của Carl vào trưa ngày hôm sau đã đi máy bay tiến về thành phố khác biểu diễn. Thế là, cả đám bạn chỉ đành lên mạng mua vé, lén lút bám theo đoàn xiếc của Carl.

“Các cậu chắc chắn là cần đến thành phố Z hay sao? Bây giờ chúng ta có bốn người, người của thành phố Z chúng ta đâu quen biết ai, xảy ra vấn đề gì thì sẽ không có ai giúp chúng ta.” Thẩm Tiểu Lệ lo lắng cất lời.

“Nhưng Carl còn bắt 7 người nữa, đây là thời cơ tốt nhất đó! Lạc Viễn phản bác.

“Tôi linh cảm rằng Carl sẽ giở trò tà thuật trên máy bay!” Nhiếp Phi Phàm đoán.

“Không thể nào đâu, gã còn dám giở trò trên máy bay hay sao chứ? Vậy thì, chúng ta cùng với bọn chúng ở trên một chiếc máy bay chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao!” Đậu Đồ Đồ mặt đầy hoài nghi, bỗng dưng nghĩ ra một chủ kiến, “Thực ra, chúng ta cũng không cần quá lo lắng, vạn sự còn có Đại Liễm Đồ giúp đỡ chúng ta mà!”

Đại Liễm Đồ quẳng lại cho cậu ta một ánh nhìn hằn học, hét lên: “Bớt kéo ta vào đi, đừng quên là ta đến đây là mang sứ mệnh của kỷ nguyên Tu-la, là để thăm dò tình hình của trái đất...”

“Nếu Đại Liễm Đồ có thể bảo vệ an toàn của từng người trong số chúng ta thì sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta có thể đi ăn một bữa thịnh soạn, chẳng hạn như gà quay, tôm hùm baby, cháo cua đồng, bánh ngọt...v.v, để làm chứng cứ.” Thẩm Tiểu Lệ viết những thứ này trên một tờ giấy, và để cả đám bạn đóng dấu tay của mình.

Đại Liễm Đồ nhìn cả đám bạn với nét mắt không chút thay đổi, nhưng trong lòng sớm đã không kháng cực nổi trước cơn cám dỗ đến từ mỹ thực ấy, bèn cố ý giả bộ thanh cao rồi hét lên hai tiếng: “Được rồi, xem ra chỗ các người có chút thành ý, ta sẽ cố gắng mà giúp các người cho kỳ được lần này, sau này không có ngoại lệ đâu đấy.”

Cả đám bạn cùng cười khoái chí, và cứ thế số phận của họ và người ngoài hành tinh Đại Liễm Đồ này đang dần thay đổi trong màn đêm bàng bạc. Mối quan hệ giữa năm người họ cũng ngày càng trở nên sâu sắc hơn hơn trong chuỗi hành trình phá giải câu đố hết lần này đến lần khác.

Để ngăn cản Carl hành động, Thẩm Tiểu Lệ đã nhanh chóng đặt bốn tấm vé. Cả đám bạn thu dọn hành lý trong đêm, trước 6 giờ sáng, họ đã kịp ngủ một giấc để lấy lại năng lượng.

Bsdswải là vì tương tá các cậu được đâu!”

Thẩm Tiểu Lệ đang đeo kính râm thực sự không thể nhịn thêm nữa bèn ngắt cuộc tranh luận của bọn họ.

“Thẩm đại nhân à, chúng tôi không giúp cậu chụp ảnh, cậu không vui à?” Lạc Viễn cầm máy quay hướng về Thẩm Tiểu Lệ, “Lớp trưởng đại nhân, cười một cái nào!”

Vốn dĩ dùng tay che ống kính thì Thẩm Tiểu Lệ nghe thấy từ 'Lớp trưởng đại nhận' này đã lộ ra hàm răng trắng muốt, "tách" một tiếng, Lạc Viễn đưa máy tính bảng cho cô xem hình, đây là lần đầu tiên cô phát hiện mình đeo kính râm và cười lớn như thế cũng không xỏ lá chút nào!

Rất nhanh chóng, xe bus đã bắt đầu đến sân bay, cả đám bạn ngồi ở vị trí của mình, để những hành khách khác đều xuống xe thì họ mới đeo balo lên lưng và xuống xe. Vừa xuống xe thì họ đã nhìn thấy đoàn xiếc của Carl đang ngồi trong khoang chờ để lên máy bay, đúng vào lúc có người đang dỡ những chiếc va li đựng đầy hành lý.

Để tránh sự chú ý của Carl, cả đám bạn nhanh chóng bước vào đại sảnh đi đổi vé, nhưng khi họ nhìn thấy sân bay Novosibirsk thì có chút sững sờ, hoàn toàn không rõ vị trí nhận vé ở đâu, Thế là, Thẩm Tiểu Lệ chạy vào hỏi nhân viên ở sân bay.

"Từ từ đây đi thẳng đến khu H, là sẽ nhìn thấy một nhân viên quầy H, sau đó xếp hàng ở khu vực H10-H18, và đưa chứng minh thư cho họ, họ sẽ đưa vé cho em." Người phụ nữ trẻ tuổi cười rồi nói.

"Em hiểu rồi, cảm ơn chị ạ." Thẩm Tiểu Lễ lễ phép đáp lời.

Thẩm Tiểu Lệ chạy đến bên cạnh ba chàng trai, chỉ về hướng của khu vực H, nói cho họ biết hành trình nhận vé. Cả đám bạn lần lượt cầm lấy chứng minh thư của mình, đi thẳng đến quầy phía trước đổi vé, rồi lại cầm vé và chứng minh thư đi kiểm tra, sau đó tiến vào cửa khởi hành và đợi máy bay đến.

Lúc 8 giờ 30 phút, cả đám bạn bước vào khoang, vị trí của bốn người đều ở hàng thứ hai, ngoài Lạc Viễn hưng phấn lạ thường thì đám người Đậu Đồ Đồ vừa ngồi xuống đã bắt đầu ngủ. Rất nhanh chóng, những hành khách khác cũng đều lần lượt lên khoang, nhưng nửa giờ sau, tuy đã đến giờ cất cánh nhưng máy bay vẫn còn chưa khởi hành. Đã có những hành khách bắt đầu phàn nàn với tiếp viên, Lạc Viễn đứng dậy nhìn ra xung quanh thì phát hiện trên khoang vẫn còn trống năm vị trí nữa.

Một lát sau, một giọng nhẹ nhàng từ trên máy bay phát ra, là giọng của vị nữ tiếp viên vang lên:

"Kính thưa các vị hành khách, rất xin lỗi. Bởi vì lần này vẫn còn năm hành khách chưa lên máy bay, cho nên, máy bay sẽ cất cánh sau 15 phút nữa, nếu có bất kỳ bất tiện gì, mong hành khách thứ

lỗi..."

Lạc Viễn thầm nghĩ, năm người này nhất định là trong đoàn của Carl, cậu hướng ra ngoài cửa sổ về phía bầu trời âm u, chuồn chuồn bay thấp, trong lòng có dự cảm không lành. Khoảng 10 phút sau, Lạc Viễn nhìn thấy có năm người đang đeo kính râm và đội mũ chạy hướng về phía máy bay, họ ngồi ở hàng ghế cuối, tiếp viên xác định phi cơ đã đủ người, cùng với một hồi âm thanh chói tai, máy bay đã dần trượt trên đường băng và bay lên bầu trời.

Một lúc sau, sau khi máy bay đã bay ổn định thì bốn nữ tiếp viên đẩy xe từ dưới khoang đi lên đầy những đồ ăn sáng và nước uống, họ mỉm cười hỏi hành khách lựa chọn thức uống nào, vẫn chưa đến hàng thứ hai thì người bên cạnh Lạc Viễn đã tỉnh dậy.

"Cậu đang ăn cái gì? Sao thơm thế!" Đậu Đồ Đồ nhìn sang Lạc Viễn, bất giác bị thứ hương thơm xộc vào không thể ngủ tiếp.

Lạc Viễn còn chưa kịp mở lời thì chiếc xe đẩy đã đến bên cậu, nữ tiếp viên cười rồi đưa đến món mỳ Ý cà chua nóng hổi cùng một cái bánh mỳ tròn. Kế đó lại là hai nữ tiếp viên với vóc dáng thon thả, họ hỏi: "Xin chào, xin hỏi có cần đồ uống gì không? Có nước hoa quả, sữa bò, trà và nước khoáng."

Đậu Đồ Đồ nói trước: "Tôi cần nước hoa quả."

Vì hai người còn lại vẫn đang ngủ nên Lạc Viễn đã chọn cho họ sữa giống mình. Sau khi hai nữ tiếp viên đi khỏi thì Lạc Viễn đánh thức Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm, cậu quay đầu nhìn lại thì Đậu Đồ Đồ đã đang ăn từng miếng lớn mỳ Ý cà chua. Bầu không khí bỗng chốc ngập tràn mùi chua nhẹ của cà chua, khoảng nửa tiếng sau, tiếp viên đẩy xe tiếp theo qua và thu dọn hộp đồ ăn của hành khách.

Nhiếp Phi Phàm nhìn đồng hồ động vật một lát rồi thấp giọng nói: "Còn nửa tiếng nữa sẽ đến, người của Carl có khả năng sẽ hành động trong khoảng thời gian này, mọi người đừng ngủ đấy, phải thực sự tỉnh táo đấy!"

Thẩm Tiểu Lệ nhìn hàng ghế năm người ngồi ở cuối cùng, họ đều đeo kính râm, không biết đã ngủ hay chưa. Cô gật đầu: "Không phải hắn lại đến để chơi tiết mục ảo thuật gì đó đấy chứ?"

Đậu Đồ Đồ tiếp lời: "Đó chẳng phải là ảo thuật gì cả, rõ ràng là tà thuật. Đúng rồi, Lạc Viễn, cậu nhanh đánh thức Đại Liễm Đồ dậy đi, cần bắt đầu chiến đấu rồi!"

Lạc Viễn nhìn khắp một lượt, phát hiện không có ai chú ý đến mấy đứa trẻ là họ mới dám vén áo sơ mi trắng lên, để lộ ra khuôn mặt mèo béo trắng của Đại Liễm Đồ. Chỉ nhìn thấy hai mắt nó nhắm nghiền, môi dẩu lên, trên má thì ửng đỏ, hình như lại đang nằm mơ. Lạc Viễn biết đánh thức thức mộng đẹp của Đại Liễm Đồ sẽ có hậu quả như thế nào, thế là tâm tư có chút linh động, nghĩ ra một kế.

"Đại Liễm Đồ, nữ tiếp viên mỹ miều và cơ trí đều đang ở đây vẫy gọi mày, mau tỉnh dậy đi, nếu không các cô tiếp viên sẽ đi mất đấy!" Vừa dứt lời thì Lạc Viễn đã lén cười.

Đại Liễm Đồ rất nhanh chóng mở mắt, nhìn ngó bốn bề, rồi hỏi: "Nữ tiếp viên hàng không ư? Ở chỗ nào vậy?"

Thẩm Tiểu Lệ ngồi sát cửa sổ bèn cười và nói: "Không ngờ Đại Liễm Đồ cũng thích những nữ tiếp viên hàng không nữa đấy!"

Vừa dứt lời thì cả ba chàng trai đều cười vang, lúc này, Đại Liễm Đồ mới biết mình đã đang bị chọc ghẹo, nhưng nó không dám chống đối với Thẩm Tiểu Lệ, bèn cắn vào cánh tay của Lạc Viễn.

"Ái ya, Đại Liễm Đồ, sao mày lại cắn tao hả?" Lạc Viễn nhìn ánh mắt màu xanh đầy thù hận của nó thì vội vàng xin lỗi, "Xin lỗi mày mà! Đây là máy bay, sợ mày bị đánh thức lại làm ầm lên, nên chỉ đành dùng hạ sách này thôi."

"Đúng vậy! Thật đúng là Lạc Viễn cực chẳng đã mới phải dùng đến kế sách này." Thẩm Tiểu Lệ nhìn về phía của Đại Liễm Đồ, rồi hạ giọng, "Bây giờ, đoàn xiếc Carl đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng, chúng tôi đoán là bọn chúng sẽ dùng tà thuật, ngươi phải chờ đợi và giúp bọn ta."

Đại Liễm Đồ vừa nghe thấy tà thuật thì lập tức nghĩ đến nhân vật của chính mình, nó gật đầu và bày tỏ mình sẽ cùng chiến đấu hăng hái cùng với cả nhóm!

(3)

Bỗng nhiên, khoang máy bay rung lắc dữ dội mà không biết lý do, khiến cả đám bạn sợ nhảy cả lên, đang chuẩn bị mở dây an

toàn để lấy phao cứu sinh ở vị trí thì họ nghe được một cặp cha con đằng sau nói chuyện:

“Bố ơi, con sợ lắm! Máy bay có vấn đề rồi phải không ạ? Chúng ta sẽ rơi xuống à?”

“Ha ha, không đâu con, máy bay chỉ gặp phải dòng khí lưu thôi, có chút chòng chành, giống như chúng ta đang lái xe và gặp phải nền đường mấp mô đó. Đợi cơ trưởng khắc phục thì máy bay sẽ bay ổn định trở lại thôi.

Cả đám bạn như trút được gánh nặng, lại trở về vị trí ban đầu, vỗ lên ngực và trấn tĩnh, cả nhóm đều cho rằng người cha này đi máy bay quanh năm nên mới điềm tĩnh như thế, thế là họ cũng có chút an lòng.

Nhưng mà máy bay vẫn cứ rung lắc như thế liên tục trong 10 phút, hành khách trong khoang máy bay không còn ngồi vững được nữa, lần lượt hỏi tiếp viên về tình hình của máy bay, nhưng không gian chỉ có thể an ủi tâm lý của hành khách, ngoại trừ cơ trưởng thì không có ai có thể xác định máy bay thực sự đang gặp sự cố gì.

Còn trong khoang cơ trưởng vào thời khắc này, con người đang nắm trong tay đại quyền sinh tử của hành khách và cả phi cơ ấy vừa nhìn con đường phía trước, vừa điều chỉnh vấn đề rung lắc của máy bay, nhưng bỗng nhiên, anh có chút căng thẳng - các nút ấn trên máy bay đều đã không hoạt động, kim chỉ nam của đồng hồ đang quay không ngừng, ngay đến cần điều khiển cũng không hoạt động nữa, theo bản năng, anh đã kêu cứu trên thiết bị liên lạc nội bộ được kết nối với hãng hàng không mặt đất, nhưng không thể phát ra bốn tín hiệu cầu cứu. Càng khiến anh sợ hãi đó là, khi nhìn ra cửa sổ, phát hiện máy bay đã dừng lại ở nguyên vị trí và không chuyển động nữa!

Anh kinh hãi tột độ, đã điều khiển phi cơ 10 năm nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải hiện tượng kỳ lạ như này:

Máy bay cứ như một quả cầu khí bất định bay lên trên bầu khí quyển, yên tĩnh dừng lại trên mặt đất, không tiến lên trước cũng không lùi về sau, không lên trên cũng không hạ xuống, còn tất cả các nút ấn thì bỗng dưng không thể hoạt động, cửa của khoang tàu cũng không thể mở được, dẫn đến anh không còn cách nào liên lạc với công ty hàng không trên mặt đất.

Điều càng khiến anh không hiểu nổi chính là: Không trung vào

thời khắc này ngập tràn ánh nắng vàng và những đám mây trắng tựa bông, còn máy bay lại không ngừng rung lắc dữ dội, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế?

Một lát sau, khoang hạng phổ thông giống như một nồi nước sôi đang được mở ra, trên sàn toàn là những thư tịch và đồ ăn vương vãi, hành khách ý thức được mình có thể gặp phải những tai nạn máy bay với tỉ lệ cực nhỏ, có người đang khóc lóc, có người lại đang quay phim, có người đang viết di chúc, như một đống hỗn độn, chỉ có đám bạn đang chú ý đến năm người ở hàng cuối cùng.

Quả nhiên, người của đoàn xiếc Carl đã bắt đầu hành động, Carl đứng dậy và quay người về phía tất cả hành khách rồi hét lớn: "Đừng loạn lên nữa, cùng lắm thì chết thôi, dù gì người cũng sẽ lên thiên đường, vậy thì sẽ ở trên bầu trời này bớt chút lộ phí."

Tuy chỉ là một nụ cười gằn nhưng không có tiếng cười nào đáp lại, trái lại, có người nghe xong còn khóc gào to hơn.

"Vậy thì chi bằng, tôi sẽ biểu diễn cho mọi người xem một màn ảo thuật được không?" Carl cười rồi hỏi.

Thoáng chốc, những âm thanh huyên náo trong khoang máy bay đã nhỏ dần đi, hành khách đều ngẩng đầu, rồi lần lượt lau nước mắt. Bỗng nhiên, người đàn ông ngồi ở hàng thứ ba bèn nói: "Được đấy, nhưng mà anh nhìn có vẻ quen!" Người đàn ông cố gắng lục tìm trí nhớ, bộ mặt như bừng tỉnh ngộ rồi nói, "Anh, anh chính là ảo thuật gia Carl nổi tiếng đó sao?"

Hành khách và tiếp viên vừa nghe thấy tên của Carl thì mọi sự chú ý đều đổ dồn về một phía, không còn tiếng người khác, khoang máy bay yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Carl gật đầu, cười rồi đáp: "Đúng vậy. Tuy không biết ngày mai sống hay chết, nhưng tôi tin rằng, nếu tôi và các vị ở đây đã có duyên ngồi cùng trên một chuyến bay thì chính tại nơi này màn biểu diễn thôi miên trên không sẽ diễn ra."

Những người có mặt ở đó vừa nghe thấy Carl ảo thuật gia nổi tiếng sắp biểu diễn, hơn nữa còn được xem miễn phí thì vui mừng quá đỗi, ai nấy cũng vỗ tay tán thưởng. Chỉ có đám bạn là cảnh giác năm người đoàn xiếc của Carl, hai người đàn ông đeo kính mắt màu đỏ bắt đầu thổi b-box để làm nhạc nền cho Carl, người phụ nữ đeo kính râm màu xanh thì thổi khúc nhạc du dương, còn người đội mũ phớt thì đưa chiếc mũ hiệp sỹ của mình cho Carl.

Carl đội chiếc mũ lên đầu, và đứng ở lối đi nhỏ hẹp, đi đến chỗ trống ở hàng thứ nhất, lúc này, hắn đang đứng đối diện với toàn bộ hành khách trong khoang, rồi tỏ ý mọi người hãy ngồi xuống và thưởng thức. Bỗng nhiên, một tiếng "pha" vang lên, tất cả đèn vụt tắt, chỉ còn lại đèn ở hàng thứ nhất chiếu vào mặt của Carl, hắn cười hai tay chụm lại đặt trước môi, miệng lầm nhẩm thứ tiếng bùa chú gì đó, sau đó hai tay hắn nhẹ nhàng nâng lên, có 10 cơ thể của hành khách như tờ giấy bỗng nhiên nổi lên.

"Chà, lợi hại quá! Quả nhiên là danh bất hư truyền!" Một giọng phụ nữ nhỏ nhẹ cất lên tán thưởng.

"Tôi cũng muốn được thử cảm giác bay lên như thế!" Một người phụ nữ khác nói.

Carl dường như nghe thấy yêu cầu của nữ hành khách đó bèn lập tức mỉm cười và niệm thần chú, rất nhanh chóng, vị nữ hành khách đó lập tức bay lên, khuôn mặt cô ngập tràn sự hiếu kỳ và sung sướng không gì tả nổi, lần lượt những hành khách khác cũng muốn trải nghiệm một lần.

Những giọt mồ hôi chi chít trên trán của cả đám bạn, cứ tiếp tục như này thì Carl sẽ phát hiện ra bọn họ, hơn nữa, 180 hành khách trên máy bay cũng sẽ gặp nguy hiểm. Thời khắc này, Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ thực sự không nghĩ ra cách nào, chỉ đành cùng nhìn về Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm, nhưng họ cũng lắc đầu.

Vào thời khắc này, dường như Carl thừa đủ lòng nhưng lại không đủ sức, hắn toát mồ hôi, trên mặt lộ rõ nét mặt đau khổ, bèn nói với hành khách năng lượng của mình không thể sử dụng cho các hành khách khác bay lên, vì thế họ chỉ đành dừng lại ở đó. Trong khi những hành khách bay lên được thì giống như con cá bơi lộ trên bầu trời vô cùng khoan khoái, hoàn toàn không hay biết những điều xấu xa mới đang mở màn.

"Để mọi hành khách đều cảm nhận sâu sắc hơn điều huyền diệu của màn biểu diễn ảo thuật, kế đó, tôi sẽ biến hành khách bay lơ lửng kia thành những vật khác nhau, sau khi kéo dài một phút rồi sẽ trở về lúc đầu," Carl tự tin nói.

Hành khách trong khoang vỗ tay tán thưởng nườm nượp, Carl đắc ý cười, cả đám bạn lại cảm giác nụ cười ấy mang chút nguy khó và giảo hoạt, e là hắn sẽ ra tay với hành khách, làm thế nào bây giờ?

Carl lại lần nữa niệm thần chú, biến tất cả hành khách thành trái táo, dưa hấu, quả chanh, hộp đồ trang sức, dây chuyền kim cương,

chiếc nhẫn, cầu lông, tượng binh mã, con rối trên chuỗi chìa khóa, máy bay lên thẳng, mô hình hiệp khách kim cương...hành khách ngồi ở vị trí đó đều kinh ngạc không tả nổi, một lúc sau mới vỗ tay reo hò.

Bỗng nhiên, tiếng vỗ tay im bặt. Ngoại trừ Carl, hành động của mọi hành khách và tiếp viên đều dừng trong chốc lát, có người giữ nguyên động tác vỗ tay, có người lại là trạng thái cười hớn hở, gồm cả đám bạn cũng đang giữ nguyên trạng thái chau mày vỗ tay. Thời khắc ấy, thời gian cũng dừng lại một cách kỳ lạ.

"Những thứ đần độn này, còn tưởng là biểu diễn ảo thuật gì chứ, thật là bị lừa dễ quá mà! Cũng may Tiến sỹ đã tặng ta thiết bị kiểm soát thời gian tạm thời ngừng lại, nếu không còn không biết giữa ban ngày ban mặt này làm sao hù dọa nổi lũ ngốc này!"

Carl đưa tay ra đằng sau lưng, nhìn thiết bị điều khiển hình tròn đang nắm trong tay, sau đó đút vào trong túi. Hắn dùng lực chỉ vào não của hành khách, sau khi phát hiện không có ai có thể động đậy thì cẩn thận quan sát hành khách và những thứ đang bay lơ lửng, giống như đang lựa chọn món đồ vây, rất nhanh chóng, hắn duỗi tay ra lấy hình con rối ở hai chuỗi chìa khóa trên không trung thổi, rồi để vào trong túi của hắn.

Nhưng hắn không hề biết rằng, Lạc Viễn vào thời khắc ấy tuy cơ thể không thể động đậy nhưng vẫn có thể chuyển động mí mắt, và phát hiện ra sóng suy nghĩ của hắn.

"Đợi đến khi ta gom được 7 người đưa cho Tiến sỹ là có thể được 1 triệu tệ, sẽ phát tài rồi!" Carl vui vẻ cười lớn.

"Cái gã khốn cặn bạ gây hại cho xã hội, đừng hòng hoành hành!" Lạc Viễn phản bác lại Carl bằng sóng suy nghĩ.

Carl quay đầu nhìn lại đầy vẻ nghi hoặc, phát hiện đằng sau không có người bèn nhìn vào đám người quy cách trước mắt. Ánh mắt hắn sắc lạnh, lướt qua từng hành khách, không có bất kỳ ai nháy mắt hay cơ thể.

Hắn cảnh giác bước về phía sau, dùng tay ấn lên đầu từng hành khách, vẫn không thể tra ra được là ai.

"Đồ ngu, ngươi không thể tìm được ta đâu. Ta nói cho ngươi biết, dừng tay ở đây không gây họa cho nhiều người nữa, tốt nhất là tự thú trước cảnh sát đi, bằng không ngươi sẽ chờ mà ngồi tù đi!" Lạc Viễn tức giận nói.

“Rốt cuộc mày là ai hả? Mày biết những gì hả? Đừng hòng hù dọa ta, ta không thể bị hạ gục được!” Carl khẽ rên một tiếng, “Tên tiểu tử nhà ngươi mau xuống nước cho ta, bị ta bắt được thì mày cứ coi chừng!”

Từ hàng cuối cùng, Carl tiến lên trên hàng đầu tiên của khoang máy bay, hắn cúi người rồi lần nữa nhìn cẩn thận một lần nữa hai hàng ghế. Khi lướt qua cả đám bạn trẻ, hình dáng bốn người khẽ lướt qua trong đầu hắn, hắn quay đầu dán chặt mắt vào đám bạn một lúc lâu nhưng không có bất kỳ ký ức gì.

Lạc Viễn lo lắng bị nhận ra liền lại lần nữa dùng sóng não tấn công hắn, cất lời: “Đồ ngu, có bản lĩnh thì cứ đến tìm ta xem nào!”

Cơn tức giận khiến hắn giận đỏ tía tai mặt mày, hắn nhe răng trợn mắt nhìn chằm chằm về phía du khách, nhưng vẫn không phát hiện bất kỳ người nào khả nghi, bất giác tức giận lại chực trào trong não. Một lúc sau, hắn dần dần bình tĩnh trở lại, sắc mặt cũng phục hồi trạng thái bình thường, vỗ ngực nói với vẻ chắc như đinh đóng cuột: “Mày cứ đợi đấy, ta mà tóm được mày thì mày chết chắc rồi!”

Vốn dĩ vẫn muốn nói nữa nhưng bỗng nhiên thời gian trở lại bình thường, và biểu hiện cũng như hành động của du khách cũng đều thay đổi. Chỉ là họ có chút ngờ vực, bản thân rõ ràng chỉ cười chừng một phút nhưng dường như đã nửa tiếng trôi qua, cười đến mức các khớp xương như mỏi nhừ. Đám người Thẩm Tiểu Lệ cũng có cảm giác tương tự, họ xoa nhẹ lên bờ vai, không hay biết gì về sự việc vừa xảy ra ban nãy.

Lúc này, Carl lại một lần nữa niệm thần chú, những vật phẩm treo lơ lửng trong không trung đều đã trở về từng người, sau khi ai nấy đều ngồi trên ghế, máy bay đã dừng rung lắc, ánh sáng đèn lại lần nữa bắt đầu. Cơ trưởng nhìn theo đồng hồ trước mắt đã trở lại bình thường bèn thử khởi động lại, máy bay đã có thể điều chỉnh bình thường!

Lạc Viễn ý thức được mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ lần này sẽ ngày càng thêm sâu, sắc mặt bất giác trở nên khó coi, khiến Thẩm Tiểu Lệ với thị lực cực kỳ nhạy bén bèn hỏi: “Lạc Viễn, cậu bệnh rồi à?”

Lạc Viễn lắc đầu, rồi mở lớn miệng, quyết định cuối cùng sau khi máy bay hạ cánh thì hãy giải thích rõ. Rốt cuộc nơi này vẫn có đội nhóm của Carl, không thích hợp nói cho những người bạn trong

nhóm của cậu, về sự việc Carl có thể dừng thời gian lại chỉ sợ phản ứng của họ sẽ dẫn đến sự chú ý của Carl.

Lạc Viễn nửa quỳ trên ghế ngồi, nhìn bâng quơ hành khách xung quanh, phát hiện trong khoang máy bay thiếu hai người, toàn bộ đều là hành khách ngồi ở bên cửa sổ, vị trí khá khuất và không mấy chú ý. Còn năm người trong đoàn xiếc của Carl, bây giờ đều co quắp ngồi ở vị trí cứ như đang ngủ.

"Có hai hành khách đã biến mất!" Lạc Viễn ngồi xuống, nói với người bên cạnh.

"Chắc là đi vệ sinh rồi chứ? Nghe nói, đợi lát nữa khi máy bay hạ cánh sẽ không cho phép sử dụng nhà vệ sinh," Đậu Đồ Đồ nói với vẻ lơ đễnh.

"Lạc Viễn, cậu phát hiện ra điều gì rồi?" Thẩm Tiểu Lệ cảm nhận được hành động của Lạc Viễn có chút bất thường, bèn buột miệng hỏi.

Lạc Viễn do dự một lúc, sau khi suy nghĩ vẫn không mở lời, mà ấn vào nút gọi trên ghế ngồi. Tiếp viên nhanh chóng đến bên cạnh, khom người hỏi cậu muốn được trợ giúp gì.

"Xin hỏi, trên máy bay có bao nhiêu người? Vị trí đều đã đầy chưa?" Lạc Viễn hỏi dò khéo léo.

"Không có à, tổng cộng có 98 người trên chuyến bay lần này, bởi vì có hai hành khách không kịp thời lên chuyến bay." Nữ tiếp viên đáp lời.

Lạc Viễn kinh ngạc, rõ ràng lúc nãy khi khởi hành, họ đã nghe có 100 người trên chuyến bay này. Cậu đưa mắt nhìn vị trí còn trống trên khoang máy bay và cảm thấy sởn tóc gáy: "Cô...nói thật đấy chứ? Tôi còn nhớ chuyến máy bay này ngồi đủ người cơ mà!"

Nữ tiếp viên nghe thấy thế thì đáp: "Chàng trai trẻ à, tôi có thể đảm bảo mình nhớ không sai đâu, quả thực chỉ có 98 hành khách thôi. Xin hỏi, cậu còn muốn được trợ giúp gì không?"

Lạc Viễn lắc đầu, những suy nghĩ cũng như sụp xuống không biết đang nhớ tới cái gì nữa, nữ tiếp viên thấy thế bèn quay người rời đi.

Nhiếp Phi Phàm vốn đang xem báo đã đặt tờ báo xuống, vừa đúng nhìn sang là ánh mắt của Thẩm Tiểu Lệ và Đậu Đồ Đồ, khuôn mặt

của họ viết đầy sự nghi hoặc, ánh mắt dường như đều đang muốn cất vang câu hỏi: Lạc Viễn bị làm sao thế? Có phải là Carl đã bắt người mang đi rồi hay không? Sự việc đó xảy ra từ lúc nào?

Lạc Viễn nhìn sang ba người bọn họ, bỗng nhiên như sực tỉnh, trong khoang này ngoài trừ cậu có siêu năng lực thì những người bình thường khác đều bị người ta bóp méo trong bóng đêm, dường như có một chiếc máy thu hoạch vô hình xóa đi trí nhớ của họ. Còn cậu sở dĩ nhớ được nhất định là vì có người ngoài hành tinh Đại Liễm Đồ đã bảo vệ bộ não của cậu.

Nhưng mà, Lạc Viễn có chút khổ não, cậu nên nói với cả đám bạn chân tướng thế nào bây giờ? Cậu có thể đưa thời gian về như đã định, cả đám bạn sẽ tin chứ? Ngay lúc này đây, thứ khoa học công nghệ thế giới siêu việt đã rơi vào trong tay đám người xấu Carl, còn Lạc Viễn chỉ vừa nghĩ về điều này đã cảm thấy sợ hãi, cậu nhất định sẽ phải nỗ lực nghĩ cách tổ chức lại mới được!

Chương 5
Thẩm Tiểu Lệ bị bắt đi

(1)

Nửa giờ trôi qua, cuối cùng máy bay cũng đã đáp xuống thành phố Z, cả đám bạn nóng lòng đeo ba lô lên lưng, người đầu tiên xuống máy bay lại nhanh chóng bước ra trạm dừng.

Như có lửa đốt trong lòng, Lạc Viễn mượn điện thoại của Thẩm Tiểu Lệ, gọi điện thoại cho mẹ và nói với vẻ điềm đạm: "Mẹ ơi, con đã đến thành phố Z rồi, vừa xuống máy bay rồi!"

Mẹ Lạc Viễn vừa nghe thấy giọng của con trai thì cứ nói làm nhàm: "Lạc Viễn, ra bên ngoài chơi phải chú ý trước sau, chú ý an toàn, hoạt động tập thể cả nhóm, tuyệt đối không được đi lung tung đâu đấy, con đã biết chưa hả? Cái đồ cứ qua loa đại khái như con, ở bên ngoài đừng có mà gây chuyện đấy, tuyệt đối nhớ phải luôn đi cùng các bạn và Thẩm Tiểu Lệ đấy..."

Lạc Viễn không tiếp tục nghe thêm được nữa bèn ngắt lời mẹ, giống như một kẻ trộm nói thật khẽ, nói với vẻ huyền bí: "Mẹ ơi, con nói cho mẹ một bí mật, ở trên máy bay con đã nhìn thấy thầy phù thủy tên Carl, hắn đã biến hành khách thành con rối rồi cho vào trong túi của hắn đấy..."

Mẹ Lạc Viễn cảm thấy con trai càng nói càng lộn xộn nên không đợi cậu nói xong đã muốn xé toạc cổ họng của cậu, bà gào lớn lên: "Lạc Viễn, trong đầu con cả ngày từ sáng đến tối đều nghĩ đến những câu chuyện về cái gì như ngựa thần lướt gió tung bay? Cái gì mà thầy phù thủy hả? Carl người ta là thầy biểu diễn ảo thuật! Con xem nhiều phim hoạt hình quá đấy hả? Sau này, đọc nhiều sách hơn cho mẹ, bớt xem ti vi đi..."

“Tôi đến ngay đây!” Không muốn tai mình tiếp tục chịu khổ nữa nên Lạc Viễn chỉ đành giả bộ hô hoán cả đám bạn, và nhìn thẳng về màn hình và nói, “Alo, mẹ ơi? Mẹ nói gì thế? Chỗ của con tín hiệu kém quá, lớp trưởng giục bọn con lên xe rồi, chúng ta nói chuyện sau nhé!”

“Cậu vừa nói Carl biến hành khách thành con rối rồi cho vào túi của hắn, điều này có phải là thật không hả?”

Đằng sau lưng Lạc Viễn truyền đến một âm thanh tựa như của âm hồn, dọa cậu suýt chút nữa rơi điện thoại trên sàn, vẫn may cậu đã kịp thời nắm được, nếu không tiểu ma nữ bạo lực sinh trưởng và lớn lên trong gia đình cảnh sát thế gia - Thẩm Tiểu Lệ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu.

Cậu hướng về phía Nhiếp Phi Phàm trợn mắt: “Đến khách sạn rồi nói!”

Thẩm Tiểu Lệ tra cứu địa chỉ khách sạn đã đặt trên mạng, đưa thẳng cả ba chàng trai ngồi taxi đến khách sạn, cô nhìn Lạc Viễn đang với bộ mặt sầu khổ thì đoán ra cậu nhất định đã biết được bí mật gì đó không thể nói cho người khác biết, bí mật này không chỉ gây bất lợi cho bọn họ mà có lẽ còn nguy hại đến cả thế giới.

Đến khách sạn, cả đám bạn vẫn chưa đến trước quầy hỏi số phòng thì nhìn thấy ở phía cửa có một người đàn ông trung niên đang hướng về phía họ.

“Các cậu là *Thần Bí Xã* đúng không?”

Thẩm Tiểu Lệ nhìn người đàn ông với chữ dán trên túi ở ngực – Giám đốc khách sạn, bèn gật đầu.

“Vui lòng đi theo tôi, hai phòng mà các cậu đã đặt trên mạng đã được đổi hạng phòng thành hạng sang.”

Vị giám đốc dẫn theo cả đám bạn đến trước quầy lễ tân, nói vài lời với người trực, rồi lấy thẻ phòng hạng sang giao cho Thẩm Tiểu Lệ, và không để người này từ chối.

“Chú à, sao lại đổi phòng của tụi cháu vậy à?” Lạc Viễn bước ra hỏi với vẻ kỳ lạ.

“Đây là một món quà.” Vị giám đốc mỉm cười và trả lời cậu không đi thẳng vào vấn đề.

Thẩm Tiểu Lệ thở dài một tiếng, cái này trái lại là bớt việc, trước đó cô còn lo lắng bốn đứa trẻ vị thành niên như mình không thể vào trong khách sạn. Tuy cả đám bạn rất nghi ngờ nhưng họ vẫn đến được bên ngoài cửa phòng sang trọng nhất ở tầng cao nhất, một tiếng "bíp" vang lên, cả đám bạn đẩy cánh cửa, trời ơi! Nó lớn quá đi mất!

"Woa! Có căn phòng, một là phòng đơn, một là phòng gia đình, phòng khách thật là rộng!" Lạc Viễn thốt lên đầy vẻ kinh ngạc.

"Sofa thoải mái quá, còn có cả đồ ăn vặt này, tuyệt quá!" Đậu Đồ Đồ cũng rất vui mừng.

"Căn phòng này...quả là là tốt quá đi! Nhưng mà rốt cuộc là vị nào lại giúp chúng ta thăng hạng phòng thế này?" Nhiếp Phi Phàm không hiểu được, hành động của họ không có người thứ năm biết, hơn nữa, cả đám bạn cũng không có năng lực có thể làm được chuyện này.

Lúc này, đồng hồ hình động vật của cả đám bạn bỗng sáng lên, búp bê bọt biển xuất hiện trước màn hình, nó vẫy tay về phía cả đám bạn, rồi cất lời: "Các bạn trong nhóm *Thần Bí Xã* thân mến, xin chào các bạn! Tôi chính là Búp bê bọt biển đây, 'Người Thần Bí' đã phái tôi đến đây để thông báo cho các bạn biết, ông ấy biết nhiệm vụ khó khăn lần này, bởi vậy mới giúp các bạn thăng hạng phòng ở khách sạn của thành phố Z này thành hạng siêu cấp, như vậy sẽ thuận tiện hơn cho các bạn cùng hành động."

Nhiếp Phi Phàm bỗng nhiên hiểu ra, cười rồi đáp lời: "Cảm ơn, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

Búp bê bọt biển với bộ mặt mừng vui gật đầu: "Tôi tin rằng, các bạn nhất định sẽ thành công! Cố lên nhé! Chúng ta sẽ còn gặp lại!"

Thẩm Tiểu Lệ nóng lòng bèn hỏi: "Lạc Viễn, điều cậu chưa thể nói được trên máy bay, bây giờ đã nói được chưa hả?"

Đậu Đồ Đồ nhìn Lạc Viễn với ánh mắt hiếu kỳ: "Cậu vẫn còn điều chưa kể được hay sao? Chà! Tôi nhớ ra rồi, mấy ngày trước, tôi không thấy sách truyện manga của tôi, có phải là cậu lấy hay không?"

Nhiếp Phi Phàm quẳng lại cho Đậu Đồ Đồ một cái nhìn cháy xém: "Đồ Đồ, cậu đừng ngắt lời nữa, mấy cuốn manga đó của cậu nhất định là do cậu giấu đi vì không muốn mẹ cậu nhìn thấy, nhưng sau đó đã không tìm được nữa phải không nào?"

Đậu Đồ Đồ ngại ngùng gãi đầu, cười rồi nói: “Sao cậu biết được? Cậu là con giun trong bụng tôi chắc?”

Thẩm Tiểu Lệ không thể nhẫn nại thêm nữa bèn ngắt lời của họ, rồi nói: “Các cậu đừng có càng nói càng lạc đề nữa. Lạc Viễn, cậu biết những hành khách vì sao lại biến mất, phải vậy không?”

Nhiếp Phi Phàm và Đậu Đồ Đồ vừa nghe thấy thì kinh ngạc nhìn Lạc Viễn, lẽ nào mắt của mọi người lại không giống nhau ư? Từ đầu đến cuối, Lạc Viễn đều ngồi cạnh mình, sao chỉ có mỗi cậu ấy biết chứ?

Lạc Viễn gật đầu, rồi nói: “Thực ra, hai hành khách biến mất chính là con rối lơ lửng trên không, lúc đó, sau khi ngưng thời gian lại, mọi người đều không thể chuyển động được, sau đó, hắn đã đặt hai con rối đó vào trong túi.”

“Vậy thì vì sao cậu có thể nhìn thấy được?” Đậu Đồ Đồ hỏi.

“Mí mắt của tôi có thể động đậy được, có thể là vì Đại Liễm Đồ đã ngầm bảo vệ tôi. Hơn nữa, tôi đã sóng suy nghĩ của mình để đối thoại với Carl, hắn ta lùng sục tìm mình ở trên khoang nhưng không tìm được và bị mình làm cho tức giận đến mức phải thề rằng, nhất định sẽ tìm ra mình.” Lạc Viễn nói rất nhẹ nhàng, không lộ ra chút nào thần sắc sợ sệt trước Carl.

“Lạc Viễn, chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút, Carl có thể nghe được giọng của cậu không giống với một người lớn, còn những đứa trẻ trên máy bay thì cũng không nhiều, hắn có khả năng sẽ phái người tìm và theo dõi chúng ta.” Nhiếp Phi Phàm phân tích.

Cả đám bạn đồng ý với ý kiến và phân tích của Nhiếp Phi Phàm, dù sao thì thiết bị thiết lập thời gian ở trong tay một người xấu xa như Carl, điểm này đối với chúng ta mà nói là cực kỳ bất lợi.

Giờ trưa đã đến, cả đám bạn đeo kính râm rồi mang theo đồ dùng quan trọng nhất để vào trong ba lô sau đó đeo ba lô cùng bước ra khỏi căn phòng xa hoa đó. Đợi đến khi thang máy mở cửa, có một gã hắc y nhân cũng đang đeo kính đen đứng im lặng ở đằng sau, lớp kính của thang máy hiện rõ tướng mạo của năm người đó, Thẩm Tiểu Lệ lén nhìn mấy gã hắc y nhân đó và phát hiện đối phương dường như cũng đang nhìn chằm chằm về phía phía và ba người bạn của cô.

“Đinh...” Thang máy đã lên đến tầng 22, cánh cửa vừa mở ra thì cả đám bạn đã bước ra, gã hắc y nhân bám gót, và ấn tầng 1. Dần

dần, người trong thang máy mỗi lúc một đông hơn, cả đám bạn và gã hắc y nhân bị dồn vào một góc, Thẩm Tiểu Lệ và gã hắc y nhân ở bên cạnh phát hiện ánh mắt của y thực sự là đang quan sát cả nhóm.

Sau khi bước ra thang máy, Thẩm Tiểu Lệ vội kéo ba người bạn lại, cô chạy lùi về phía sau phát hiện gã hắc y nhân đó rảo bước theo sau họ, và liên tục trốn sau những cột trụ tròn để che đậy mình.

Cả đám bạn đến phòng ăn của khách sạn, sau khi bốn người vào chỗ thì Lạc Viễn hỏi với vẻ tò mò: "Thẩm đại nhân, sao cậu bỗng dưng lại túm lấy tụi tôi chạy thế hả?"

Nhiếp Phi Phàm giơ ngón trỏ đặt giữa môi, ra hiệu cho Lạc Viễn nhỏ tiếng một chút. Cậu đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói: "Lẽ nào cậu không phát hiện gì hay sao? Gã hắc y nhân kia đang theo dõi chúng ta, hoặc là có thể đang giám sát chúng ta đấy."

Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ lúc này mới theo bản năng nhìn ra xung quanh, phát hiện một tên hắc y nhân đang ngồi ở góc phía dưới bên trái, đang cầm tờ báo xem, nhưng hai mắt của gã đã vạch trần chính mình.

Lúc này, nhân viên phục vụ đã đẩy xe đồ ăn lên, với bốn món Giang Nam, Đậu Đồ Đồ vừa ngửi thấy mùi thơm thì bèn lập tức quay đầu lại, cầm đũa và gắp thức ăn.

Thẩm Tiểu Lệ ngồi xuống với dáng vẻ đoan trang, ở dưới bàn đá chân họ, vừa ăn vừa cười rồi nói: "Đừng nhìn nữa, chúng ta cứ giống như trước đây đi, tự nhiên ăn cơm và nói chuyện, nếu không gã hắc ý nhân đó nhận ra được rằng, chúng ta đã biết hắn đang theo dõi bọn mình."

"Vì sao lại thế? Để hắn biết được chẳng phải là càng tốt hơn hay sao? Như vậy thì hắn sẽ không dám trắng trợn mà theo dõi chúng ta như thế nữa!" Lạc Viễn tức giận cất lời.

Nhiếp Phi Phàm gắp một miếng thịt kho tàu bỏ vào miệng của Lạc Viễn, rồi nói: "Có phải cậu ngốc rồi không hả? Nếu hắn biết được thì chứng minh cách giám sát này không có tác dụng với chúng ta, sẽ thi hành một cách khác đấy. Tôi thấy, gã lúc nào cũng lẩm nhẩm gì đó, còn xoa tai nữa, chắc là trong tai có thiết bị nghe lén gì đó."

"Cậu càng nói càng nồng mùi thám tử rồi đấy! Nhiếp trinh thám à, cái càng cua lớn của cậu hãy để tôi ăn hộ cậu nhé, được không

nào?" Đậu Đồ Đồ nói xong rồi cầm lấy càng cua lớn.

Nhiếp Phi Phàm phản ứng nhanh nhẹ, bỗng chốc kẹp chặt cái càng cua lớn, đắc ý nhìn Đậu Đồ Đồ có chút tiếc nuối, rồi nói: "Trên đời duy chỉ có càng cua lớn này là không thể giành với tôi được!"

Sau khi ăn xong thì nhân viên phục vụ bưng đến một đĩa bánh bao và nước hoa quả, Thẩm Tiểu Lệ túm lấy nhân viên phục vụ và nói họ không gọi hai món này, nhân viên lại chỉ vào vị giám đốc khách sạn ở cách đó không xa. Cả đám bạn bỗng chốc hiểu ra, cảm ơn vị giám đốc này. Sau khi ăn song, họ lại lên thang máy về tầng 22 với căn phòng hạng sang, nhưng họ vừa vào đã phát hiện những thứ đồ trong túi của họ dường như đã bị xới tung lên, bèn ngay lập tức cảnh giác tìm kiếm xung quanh nhưng không phát hiện ra bóng người nào khác.

"Có cần phải báo cảnh sát không? Hay là đổi một phòng khác?" Nhiếp Phi Phàm hỏi.

"Tạm thời thì không cần, chúng ta cũng không mất đồ gì cả, không thể đánh động nhiều người người khác, để tránh nhiệm vụ lần này khó lòng tiến hành thuận lợi, hơn nữa Carl còn cần bắt 5 người nữa, hôm nay chúng ta phải nghỉ ngơi dưỡng sức, lúc trời tối hãy đi đến cung thể thao và chiến đấu với Carl." Thẩm Tiểu Lệ nói.

Lạc Viễn bỗng nhiên vỗ vào đầu, rồi nói: "Thẩm đại nhân, cậu gọi điện để Thẩm đại ca điều tra thông tin về những người mất tích đi, tôi nhìn thấy, trước khi Carl thu lượm những con rối trong khoang hành khách thì hắn đang chọn lựa, hình như Tiến sỹ cần cần sống làm thí nghiệm là có điều kiện."

Sau khi Thẩm Tiểu Lệ nghe thấy thì bèn nhanh chóng bước vào trong phòng gọi điện cho Thẩm Phi Long, và khéo léo nhờ anh điều tra thông tin cá nhân của những người đã mất tích, trong khi ba chàng trai lại đang hướng về phía cửa sổ, nhìn ra xa về phía thành phố với những tòa nhà cao chọc trời ở phía trước, từ tầng 22 có thể phóng tầm mắt ra xung quanh, đúng là cái gọi là mở rộng tầm mắt. Thành phố Z nằm ngay sát bờ biển, từ xa đã có thể nhìn thấy hải dương xanh rì, bên bờ biển là những du khách nghỉ ngơi tận hưởng trên những du thuyền màu trắng, cùng với những con thuyền nhỏ trong sắc màu rực rỡ. Nghe nói, thành phố Z về đêm vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người đã đặc biệt chọn thành phố này để thưởng ngoạn cảnh đêm, tham quan các công trình

kiến trúc cổ, cùng với những cuộc vui chơi xa hoa trên những du thuyền, tận hưởng chuyến đi với hành trình ăn uống thưởng thức các món ngon và rượu thượng đỉnh trong làn gió tuyệt vời của biển cả.

Một lát sau, Thẩm Tiểu Lệ bước ra khỏi phòng, một tay cầm điện thoại, tay kia cầm bút viết: "Anh họ, anh nói đi."

Cả ba chàng trai nhìn thấy cô viết rất nhiều chữ trên tờ giấy, cùng lao đến, trên giấy viết ở cung thể thao của thành phố Nam Minh đã mất tích 4 người, lần lượt là La Tiểu Tân 20 tuổi, Triệu Minh Minh 12 tuổi, La Lài 18 tuổi và Lý Viên Viên 14 tuổi. Còn 2 người bị mất tích trên máy bay là Vương Đại Tuấn 19 tuổi, Lưu Giai 15 tuổi.

Nhìn theo những gì vừa ghi, cả nhóm bạn tụ lại cùng suy nghĩ một hồi, Carl đã dùng cách gì để lựa chọn những người sống dùng cho thí nghiệm chứ?

(2)

"Ờ, tôi phát hiện trong số 6 người này có ba người thuộc chòm Cự Giải, hai người thuộc chòm Thiên Yết, một người thuộc chòm Sư Tử. Có phải Carl thông qua chòm sao để chọn người hay không?" Thẩm Tiểu Lệ hỏi, cô rất vui với phát hiện này.

Nhưng Nhiếp Phi Phàm ngay lập tức phủ định những suy đoán này của cô, rồi đưa ra phân tích của riêng mình: "Nếu xét từ độ tuổi thì họ đều là 1 đối ứng với 1, duy chỉ thiếu đàn ông và bé gái 17 tuổi và 13 tuổi. Các cậu vẫn còn nhớ người sói mà chúng ta trên núi tuyết chứ? Chính là quái vật kết hợp giữa gen của người và sói! Nếu gã Tiến sỹ đó cũng muốn tạo ra quái vật thì rất có khả năng sẽ bắt những người trẻ tuổi, cho nên hiện giờ vẫn chưa có người trung niên biến mất."

Đám người Lạc Viễn kinh ngạc nhìn Nhiếp Phi Phàm, một phút trôi qua mới dần tỉnh lại, vỗ tay nườm nượp bày tỏ năng lực suy đoán của Nhiếp Phi Phàm.

Nhiếp Phi Phàm gãi đầu với vẻ bối rối: "Thực ra, tôi cũng không lợi hại gì đâu, bình thường xem nhiều sách và phim thôi, cộng thêm năng lực quan sát lanh lợi và kiến thức về trinh thám phong phú là có thể dần dần trở thành một thám tử lừng danh rồi. Thần

tượng của tôi chính là người này."

Đậu Đồ Đồ nhìn thấy bộ dạng sùng bái của cậu ta thì vội hỏi: "Thần tượng của cậu là ai thế?"

Nhiếp Phi Phàm mỉm cười và nói: "Ông ý chính là thần thám đỉnh cao trứ danh trên thế giới - Sherlock Holmes. Ông ấy chính là siêu cấp, cảnh sát không làm được, những phạm nhân không thể bắt được thì ông ấy đã dùng cách thức trinh sát và tư duy độc đáo của mình bắt hết từng kẻ phạm tội..."

Thẩm Tiểu Lệ và Lạc Viễn nhìn nhau, Nhiếp Phi Phàm vẫn đang lôi kéo Đậu Đồ Đồ kể về Sherlock Holmes, mọi người vừa sửng sốt vừa vui mừng, đây là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thám tử vẫn luôn kiệm ngôn lại thao thao bất tuyệt như thế.

"Nếu theo suy đoán của cậu thì, lần tới Carl sẽ bắt người thế nào?" Lạc Viễn suy nghĩ một lúc, trong lòng quả thực không có ai cả.

Nhiếp Phi Phàm dừng lại chủ đề phá án của Sherlock Holmes, rồi nhìn sang Thẩm Tiểu lệ, do dự một chút rồi mới cất lời: "Tuy tôi không biết Carl vì sao rất rõ thông tin của khán giả, nhưng tôi lờ mờ cảm thấy rằng, những cô gái của chòm sao Sư Tử 13 tuổi không an toàn lắm. Bởi vậy, tôi nghĩ là lớp trưởng đại nhân của chúng ta tối nay tốt nhất không được xuất hiện trước mắt Carl."

Vừa nói ra lời này thì cả nhóm đều im bặt, nhìn Thẩm Tiểu Lệ với ánh mắt đầy lo lắng, cô ấy chính là người có chòm sao Sư Tử duy nhất của Thần Bí Xã, nhưng Thẩm Tiểu Lệ đã từ chối lời này của Nhiếp Phi Phàm, cô cho rằng thời gian thi hành nhiệm vụ của Thần Bí Xã phải cùng tiến, cùng lùi, không thể chùn chân vì một sự tình còn chưa rõ ràng như thế được.

Thẩm Tiểu Lệ nhìn thời gian trên đồng hồ, trong não vụt qua một ý tưởng, cô cười và nói: "Bỗng nhiên, tôi có chủ ý này, nếu tôi bị bắt thì các cậu sẽ tìm tôi theo vị trí hiển thị trên đồng hồ này nhé, như vậy thì chúng ta cũng có thể biết những người bị Carl bắt ở đâu."

Ba chàng trai ngây người, phỏng đoán chỉ có lớp trưởng đại nhân của họ mới dám to gan độc nhất vô nhị như này, có thể vui vẻ đón chờ bị bắt. Ai nấy cũng tán đồng ý kiến này, cùng đeo đồng hồ lên, và bật chức năng theo dõi.

Sắc đêm đậm dần, một vầng trăng tròn treo tít trên cao, từng vì sao tựa như từng mảnh vỡ của chiếc đĩa bạc được các vị thần ném

ra đang tỏa ánh sáng bạc lấp lánh trên bầu trời. Thành phố Z sáng lên vô số ánh đèn, cảnh sắc đắm say lòng người đang dần trải ra, cách thật xa cũng có thể nghe thấy những tiếng tàu thuyền bên bờ biển. Ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng xuyên qua khung cửa sổ chiếu rọi trên thân hình của cả đám bạn, họ để đồ đạc của mình vào trong ba lô leo núi, khi đóng cửa vẫn lưu luyến không rời nhìn về căn phòng xa hoa này, sau đó đến bên phòng ăn ở tầng 1 của khách sạn.

Cả nhóm cùng ngồi xuống dùng bữa, giả bộ như không chú gì mà cứ nhìn trước ngó sau, một lúc sau, nhân viên phục vụ đẩy xe đồ ăn đến và bày các món lên bàn.

“Hôm nay, gã hắc y nhân không đến theo dõi chúng ta à! Đậu Đồ Đồ gặm một cái đùi gà.

“Chắc là giúp Carl làm chuyện gì đó rồi, màn biểu diễn ảo thuật tối nay nhất định là có nhiều gã vô lại nữa âm thầm giúp Carl bắt người rồi!” Lạc Viễn đeo gang tay trong suốt, cũng kéo một cái đùi gà xuống.

“Nếu là như vậy thì tốt rồi, hành động của chúng ta mới có thể thuận lợi, cứ lo lắng gã hắc y nhân đó lại nghĩ ra cách nào nữa để đối phó với họ.” Thẩm Tiểu Lệ chau mày, có chút buồn phiền.

“Lớp trưởng đại nhân, cậu cũng không cần lo lắng quá đâu, đất nước Hoa Hạ của chúng ta đã có câu nói: “Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, trời sinh voi sẽ sinh cỏ! Một cái rủi đến thì chắc chắn sẽ có một chuyện vui khác kèm theo! Chúng ta vẫn là Thần Bí Xã dũng cảm và cơ trí!” Đậu Đồ Đồ ăn một loáng miệng bóng nhẫy đầy dầu mỡ, nói xong còn ngẩng đầu cười lớn.

Người ngồi ở bàn bên cạnh quẳng một ánh nhìn khác thường về phía cả đám bạn, đám người Thẩm Tiểu Lệ với sắc mặt đỏ ửng, rồi lại vùi đầu vào ăn, cảm thấy mặt của mình đều bị Đậu Đồ Đồ lấy hết cả sĩ diện.

Nhiếp Phi Phàm cười rồi nói: “Đồ Đồ à, nhanh ăn hết đùi gà đi!”

Đậu Đồ Đồ nhìn thấy các thứ trên bàn ăn ngày càng vơi đi nhưng cậu vẫn chưa no thì nhanh chóng ngậm miệng lại, chỉ tập trung ăn tiếp.

Nửa tiếng trôi qua, Thẩm Tiểu Lệ thanh toán, rồi lại nhìn thấy vị giám đốc khách sạn), cả đám bạn hướng về phía ông rồi nở một nụ cười, không ngờ vị giám đốc ấy bước lại rồi đưa cho họ bốn tấm vé

đi xem biểu diễn ảo thuật của Carl, và đưa họ đến bên ngoài cửa lớn của khách sạn.

Ông mở cửa ngoài và dừng lại xe taxi, dường như biết cả đám bạn sẽ đi đâu, rồi nói: "Đi thôi, đây cũng là một món quà."

Đám người Thẩm Tiểu Lệ vô cùng kinh hãi, sao ông ấy cứ như biết tuốt vậy? Vị giám đốc này là người mà "Người Thần Bí" phái đến ư? Khi Nhiếp Phi Phàm mở miệng hỏi thăm giám đốc thì người phổi bò là Đậu Đồ Đồ đẩy cậu lên xe, và thuận tay đóng cửa lại, cả đám bạn cùng cười và vẫy tay chào tạm biệt vị giám đốc, thế giới này vẫn còn nhiều người tốt thật!

Vào lúc 8 giờ, người đến xem biểu diễn đã lấp đầy các chỗ ngồi. Lại một lần nữa, cả đám bạn ngồi ở khu vực VIP, và họ nhanh chóng phát hiện ra, bố trí sảnh ngồi xem biểu diễn dường như giống với cách bố trí ở cung thể thao của thành phố Nam Minh. Nữ dẫn chương trình cất thứ giọng ngọt ngào nhanh chóng: "Bây giờ, xin kính mời nhà ảo thuật Carl lên sân khấu!"

Ở dưới sân khấu tiếng vỗ tay không ngớt, cả đám bạn cũng hòa theo tiếng vỗ tay, mắt trợn trừng khi nhìn thấy Carl đáp xuống từ trên không, mọi người có mặt đều đứng dậy kinh ngạc, mãi đến khi cả thân hình Carl trong suốt hai chân chạm đất thì họ đứng dậy.

"Ừm, sao lần này Carl lại ra sân khấu đầu tiên như thế?" Lạc Viễn hỏi với vẻ hiếu kỳ.

"Hừm! Là Carl nóng lòng muốn ăn đ*ậu phụ* đấy (*chú thích ND: ví với việc bất chấp hậu quả để nhanh chóng đạt được kết quả*)! Nhưng mà, có Thần Bí Xã của chúng ta ở đó thì hắn chẳng ăn nổi đâu, trái lại sẽ bỏng lưỡi thôi." Nhiếp Phi Phàm nói mấy lời mỉa mai.

"Tách tách tách tách..."

Ánh đèn trên sân khấu bỗng vụt tắt, thứ âm thanh tựa như tiếng xương người đang phát ra. Trong bóng tối, đám đông căng thẳng nhìn về phía trước, sân khấu biến thành một nền phác họa với cây lớn, hô hô hô, tiếng gió lớn thổi xào xạc, cây lớn bị gió thổi điên cuồng đến mức phải khom mình lại, nhành cây lại vươn mình một cách lạ kỳ, mọi lá cây đều biến thành đôi tay gày như que củi.

Kế đó, chuyện kỳ lạ đã xảy ra: Bàn tay gầy guộc toan nắm lại thành hình nắm đấm phát ra thứ âm thanh tách tách không ngừng duỗi về phía Carl, còn từ trong hình chiếu không ngừng thò ra! Carl

đang cúi đầu chuẩn bị đạo cụ không chút cảm giác về thứ vật nguy hiểm ở đằng sau, giây sau đôi tay đó đã từ sau lưng đánh úp Carl, rồi túm chặt lấy cổ của Carl. "Choang", thứ đạo cụ trên tay Carl rơi xuống sàn, bộ mặt hoảng sợ cùng với sắc mặt thịnh nộ, khán giả ở sân khấu đều sợ hãi thốt lên, thậm chí có người còn nói hãy báo cảnh sát đi.

Carl dùng tay vuốt lên thứ đồ ở trên cổ, phát hiện mình vẫn nắm cây gậy phép thuật. Hắn nhắm mắt, miệng lẩm bẩm lời thần chú rồi cầm cây gậy phép thuật hướng thẳng về phía thứ gì đó ở trên cổ. "Phù", hai tay rơi trên mặt đất, hóa thành một làn khói trắng tan biến.

"Chà..." Không biết là điện thoại của ai rơi trên mặt đất, mọi thứ trước mắt đều biến mất, Carl đã đứng trên sân khấu không hề sứt mẻ gì, vẫn giữ nguyên động tác kiểm tra đạo cụ, đám đông khán giả bất giác thở phào một hơi.

"Kế tiếp, ta sẽ biểu diễn một tiết mục ảo thuật thú vị, nhưng ta cần một người trong số những khán giả ở đây giúp ta, có ai bằng lòng lên đây không?" Carl hỏi.

"Tôi! Chọn tôi đi!" Thẩm Tiểu Lệ chủ động giơ tay.

Ánh mắt của Carl dừng lại trên người của Thẩm Tiểu Lệ như cả phút đã trôi qua, giống như đang đọc hiểu mọi thông tin từ cô. Hắn bước đến, dắt Thẩm Tiểu Lệ lên sân khấu, và để Thẩm Tiểu Lệ ngồi trong con tàu vũ trụ rất nhỏ kia.

"Kính thưa quý vị, dưới đây chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích, mọi người chớ chớp mắt nhé!"

Carl cầm một tấm vải màu đen phủ bên ngoài con tàu, rồi lại dùng cây đũa phép thuật chỉ vào tàu, cây đũa phát ra thứ ánh sáng màu xanh, cả con tàu bị ánh sáng màu xanh bao trùm.

"Úm ba la xì bùa..."Carl niệm một chuỗi thần chú, hắn lấy tấm vải ra rồi, Thẩm Tiểu Lệ trong phi thuyền đã không còn ở đó nữa.

"Woa! Thần kỳ quá đi!" Một cậu bé 9 tuổi thốt lên trong sự ngỡ ngàng.

Đám người Lạc Viễn nhìn nhau, hướng về nhau gật đầu, rồi lén lút rời khỏi chỗ ngồi khán giả. Họ đến bên ngoài phòng biểu diễn, dán chặt mắt vào điểm đỏ đang di chuyển rất nhanh trên đồng hồ, Lạc Viễn theo nút định vị bên cạnh đồng hồ, cả nhóm bước từng bước,

gã hắc y nhân đẩy cửa ở phòng phục trang, rất nhanh chóng, bên trong truyền đến âm thanh nói chuyện của gã hắc y nhân.

“Mày canh giữ ở đây, để tao đi nhà vệ sinh.”

Một gã hắc y nhân đầu màu vàng đẩy cửa, đi về phía nhà vệ sinh. Còn gã hắc y nhân khác với vóc dáng hơi mập thì đứng bên ngoài cánh cửa, với ánh mắt thẫn thờ nhìn về phía trước, Nhiếp Phi Phàm nhìn thấy bộ mặt với đầu óc giản đơn của gã thì tiến lên bên cạnh Lạc Viễn, thầm thì vài lời.

Cả đám bạn gật đầu, từ một con đường khác đến phòng phục trang, từ sau lưng đánh úp gã hắc y nhân ở cánh cửa, một tiếng “bốp” vang lên, gã hắc y nhân mập ngã trên sàn, trong phòng vang lên âm thanh của băng ghế mát xa trên sàn, ba chàng trai nhanh chóng kéo gã mập đó sang phòng gần đó, rồi dùng vải đỏ đậy kín cơ thể hắn lại.

“Meo...” Đậu Đồ Đồ lại học tiếng mèo kêu, để đánh lạc hướng gã hắc y nhân ở trong phòng, chỉ nhìn thấy gã hắc y nhân vừa mở cửa đã bị Lạc Viễn nện một nhát gậy.

“Thẩm đại nhân, cậu không sao chứ hả?” Cả ba chàng trai nhanh chóng chạy lại nhưng không nhìn thấy Thẩm Tiểu Lệ, họ nhìn theo chấm đỏ trên đồng hồ động vật xác định Thẩm Tiểu Lệ ở trong căn phòng này, thế là họ mở rộng hành động tìm kiếm, nhanh chóng phát hiện một cái hộp hình bí ngô cỡ lớn được phủ kín trong trang phục.

Bên ngoài chiếc hộp bí ngô cỡ lớn đó là một khuôn mặt cười của quỷ được vẽ bằng bút mực đen, phía trên còn dán một mẩu giấy ghi bằng chữ màu đỏ:

Nếu nữ thần mặt trăng hiện giờ ở trên sân khấu thì Carl sẽ biến nàng thành người với màu sắc gì chứ?

Hãy đến đây nào! Hãy giải câu đố bằng trí thông minh của ngươi, là sẽ mở cánh cửa lớn của phi thuyền, nhưng nếu nói sai trong ba lần thì người sẽ biến mất khỏi nhân gian như làn khói nhẹ tan biến.

“Ý nghĩ là, nếu chúng ta đáp sai thì sẽ đột nhiên biến mất, không có ai biết hay sao?” Lạc Viễn cậu nhìn tôi đi, tôi nhìn cậu, sau đó Nhiếp Phi Phàm gật đầu.

“Tôi sẽ không chơi mấy trò trẻ con này với Carl! Nhiệm vụ lớn này

giao cả cho hai cậu đấy!" Đậu Đồ Đồ viện cớ che đậy đi đầu óc không mấy lanh lợi của mình.

Nhiếp Phi Phàm cố gắng tư duy một chút, rồi cùng thảo luận với Lạc Viễn:

"Mặt trăng là thiên thể có màu trắng bạc, theo lý mà nói thì phải có màu trắng bạc phải không nào?"

Nhiếp Phi Hàm gõ ba chữ "màu trắng bạc", kết quả khóa điện tử không mở ra, mà trái lại một tiếng teng teng, màn hình hiển thị còn 2 lần nhập mật mã. Nếu thua cả ba lần thì khóa điện tử sẽ tự động đóng lại và không thể mở được nữa.

"Nhưng phổ biến nhất trên thế giới chính là người da vàng, người da trắng, người da đen à, lẽ nào chỉ có màu trắng thôi hay sao?"

Lạc Viễn nhập vào hai chữ "màu trắng" nhưng chiếc khóa vẫn không mở ra.

(3)

Trước mắt chỉ còn một cơ hội duy nhất, Lạc Viễn có chút lo lắng, trước mắt cậu dường như xuất hiện hình ảnh Thẩm Tiểu Lệ bị trói trên bàn làm việc trong dáng vẻ lạnh lẽo đang nước mắt lưng chòng nhìn cậu. Trong lòng cậu vừa tự trách bản thân lại vừa sợ hãi: "Nếu tôi không đồng ý để Thẩm đại nhân bị bắt thì mọi chuyện đã tốt rồi, chỉ trách tôi, đã không kịp thời ngăn cản Carl..."

"Lạc Viễn, gặp phải việc khó thì cậu chớ bi quan như thế chứ, sao có thể đủ tư cách để trở thành một nhà thám hiểm đây? Trên con đường giải đáp chuỗi câu đố này sẽ xảy ra vô số những sự việc khó khăn hơn nữa, nếu cậu chỉ biết bi ai mà không nghĩ cách giải quyết, không đi tìm ra chân tướng của sự việc thì cậu sớm về nhà cho rồi!" Đại Liễm Đồ bỗng nhiên thốt lên mấy lời, rồi nhìn Lạc Viễn với ánh mắt lạnh tanh, rất rõ ràng là nó không thích người dùng thái độ bi quan để đối diện với cuộc sống.

"Đúng vậy đấy, Đại Liễm Đồ nói không sai đâu, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách giải quyết. Lạc Viễn, cậu gọi điện thoại cho Thẩm đại ca trước đã, cho anh ấy biết lớp trưởng đại nhân đã bị Carl bắt đi. Carl suy nghĩ trù tính thâm sâu, lời giải về con tàu nhất định không đơn giản như thế, từ nội dung trên tờ giấy thấy

được, trên sân khấu...” Nhiếp Phi Phàm bắt đầu suy tư.

Lạc Viễn gọi mấy cuộc điện thoại cho Thẩm Phi Long, nhưng đều không gọi được, thế là, cậu lại gửi mấy tin nhắn cho Thẩm đại ca, hy vọng anh ấy nhìn thấy sẽ ngay lập tức phái cảnh sát đến hỗ trợ bọn họ.

Đậu Đồ Đồ nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ càng cảm thấy bất an, trợn trừng nhìn chiếc khóa điện tử, thể hiện rõ dáng vẻ không thể kiên nhẫn thêm. Cậu ta đẩy Lạc Viễn và Nhiếp Phi Phàm ra và tự mình đứng ở trước chiếc hộp hình bí ngô nhìn cẩn thận, tên Carl này đang muốn chơi trò gì thế hả? Bỗng nhiên, cậu ta nghĩ đến một câu thần chú mà Carl thường dùng trên sân khấu, rồi thử dùng giọng điệu của Carl để niệm chú: “Úm ba la xì bùa!”

Cả ba chàng trai đều ngây người vào giây sau đó, chiếc khóa điện tử đã tự động nhập vào năm chữ này, chiếc hộp bí ngôi giống như một thứ gì đó kỳ bí càng ngày càng phình to lên, to đến mức sắp nổ tung ra. Họ sợ run người đến mức ôm chầm lấy nhau, cách quả bí ngô thật xa, một tiếng “phang” vang lớn, dọa họ nhắm chặt mắt.

“Chà! Phi thuyền đẹp quá!” Lạc Viễn trợn trừng mắt, nhìn không chớp mắt phi thuyền với kích cỡ trung bình.

Nhiếp Phi Phàm và Đậu Đồ Đồ cũng tiến lại gần quan sát, phi thuyền tròn giống như quả bóng hơi bị xuyên tên, phần bên ngoài là hàng trăm khinh khí cầu, chúng cũng bay lên theo ráng chiều của buổi hoàng hôn, trên mặt đất là vô số những dãy núi trung điệp, giữa các khe núi và thung lũng là những rừng cây cột đá vươn mình thẳng đứng như những ống khói.

“Nơi này, tôi đã từng xem qua trên một cuốn tạp chí địa lý nào đó, giống như Cappadocia trên cao nguyên Anatolian ở miền Trung của Thổ Nhĩ Kỳ, hằng năm đều có rất nhiều người ngồi trên những khinh khí cầu ở đó!”

Cả đám bạn nghe thấy một giọng Đài Loan quen thuộc, tưởng rằng đó là Thẩm Tiểu Lệ đã trở về, mừng vui quay lại nhìn thì không thấy người. Cả đám bỗng chốc hiểu ra và lần lượt nhìn vào khuôn mặt mèo trong chiếc áo sơ mi trắng đang lộ ra.

Chẳng lẽ con tàu này là công cụ mà Tiến sỹ đã tặng cho Carl hay sao? Còn Carl để không khiến người khác chú ý nên mới dùng tà thuật biến con tàu thành cái hộp hình bí ngô như thế này. Vậy thì, trong phi thuyền này có phải là đang giấu thứ gì đó không thể cho

người khác biết hay không?

Cả đám bạn nóng lòng bước vào con tàu, nhưng vẫn không tìm được nút ấn.

"Đồ ngốc, ở đây này!" Đại Liễm Đồ chỉ vào khinh khí cầu với hình vân trắng đỏ và cất lời.

Lạc Viễn ấn vào quả khinh khí cầu, một tiếng "ka cha" vang lên, cửa bỗng dưng được mở ra. Cả đám bạn vừa bước vào phi thuyền hình tròn thì ngập tràn các câu hỏi trong đầu, trên bức tường treo rất nhiều chìa khóa con rối, ngay trên bàn cũng toàn búp bê hình con rối. Họ bước đến sờ nhẹ lên các con rối và phát hiện những khuôn mặt của nó không giống nhau, hơn nữa dường như mỗi con đều giống mặt người thật, giống như bị dán lên một nét mặt của người sống vậy.

"Ngày nay, Carl đã lớn như thế rồi, sao hắn vẫn thích những con búp bê hình con rối như này chứ?" Đậu Đồ Đồ lắc đầu quầy quậy.

"Carl vốn đã rất kỳ quái, hoặc là có liên quan đến tên Tiến sỹ kia." Nhiếp Phi Phàm lên tiếng, nhưng có điểm khiến cậu vẫn không thể hiểu được dù đã nghĩ tới nghĩ lui, "Mặt của chúng...cứ coi như là được vẽ thì cũng không thể giống y như thật như thế chứ!"

Lạc Viễn kiễng ngón chân, lấy những chìa khóa con rối trên tường xuống, bỗng nhiên trợn trừng mắt: "Đây chính là mình ở trên máy bay, nhìn thấy Carl đút những chìa khóa con rối vào trong túi hắn, lẽ nào... những người này đều là người mà hắn bắt được hay sao? Carl dùng tà thuật biến những người này thành những vật phẩm nhỏ bé, là để dễ dàng mang theo và không để người khác nghi ngờ!"

Thật quá huyền diệu rồi! Đám người Đậu Đồ Đồ đến giờ vẫn không dám tin rằng, trên thế giới này thật sự có thứ tà thuật này, và còn lợi hại như thế nữa! Họ đưa mắt nhìn theo, ở góc tủ còn bày một số trái dưa hấu, bí đỏ, trong hộp nữ trang đựng khuyên tai, con rối bằng vải, tượng chim hỷ thước, lẽ nào họ đều là những người đã biến mất hay sao?

"Meo..." Từ trong áo sơ mi trắng, Đại Liễm Đồ thò ra cái đầu đáng yêu, nhìn theo Lạc Viễn với ánh mắt tìm kiếm thứ gì.

"Lạc Viễn nói không sai, ở kỷ nguyên Tu-la của quê hương ta, kiểu tà thuật này chính là dùng thế lực hắc ám cực kỳ tà ác, sau khi tóm được hắn, nếu hắn không biết sai mà cải tà thì sẽ đưa hắn đến

tòa án thẩm vấn, cuối cùng là than ôi đời này!"

Được của Đại Liễm Đồ tán thưởng, Lạc Viễn gãi đầu với vẻ ái ngại, đám người Thẩm Tiểu Lệ lần lượt kinh ngạc và cũng tán thưởng nhìn theo cậu. Đúng vào lúc cả đám bạn đang thu những con rối vào trong túi của mình thì đằng sau truyền đến một giọng nói trầm thấp mà u ám:

"Hóa ra...các ngươi ở đây! Các người...hại ta khổ sở quá đấy!"

Cả đám bạn nhìn thấy bóng hình lớn ở trước mắt thì dừng tay, bỗng chốc, họ lo lắng đến mức căng thẳng đưa mắt nhìn nhau, ngay đến thở cũng không dám thở lớn.

Đậu Đồ Đồ hít sâu một hơi rồi quay người đột ngột, do ánh sáng ở ngoài phi thuyền, cậu không thể nhìn rõ khuôn mặt của kẻ đó, nhưng có thể nhìn rõ cánh tay với những đường lồi lõm rõ rệt. Cậu gắng gượng hết sức trấn tĩnh cơn run rẩy của mình, rồi hét lên: "Là ai? Mày muốn làm gì hả?"

Kẻ đó lại phát ra thứ âm thanh u ám: "Ta...được người ta ủy thác, đến đây để bắt các người!"

Đám người Lạc Viễn lần lượt quay người, Thẩm Tiểu Lệ dùng ánh sáng của điện thoại hướng về người đó, nhìn rõ bộ mặt đó đang trợn tròn mắt, vẫn là gã hắc y nhân ở khách sạn đang giám sát bọn họ!

"Muốn bắt chúng ta ư? Không dễ như thế đâu! Có bản lĩnh thì hạ gục ta trước đã!" Lạc Viễn đứng phía trước ba người bạn của cậu, phẫn nộ hét về phía gã hắc y nhân.

"Ha ha! Dựa vào mấy nhóc các người mà muốn đấu lại ta hay sao? Chuyện nực cười quá rồi đấy! Gã hắc y nhân hừ một tiếng từ khoang mũi, nói với vẻ khinh thường, "Hừm! đừng phí lời nữa, chịu trói đi!"

Từ trong túi, gã hắc y nhân lấy ra một khẩu súng, khẩu súng đen tuyền nhắm thẳng về phía cả đám bạn. Lạc Viễn càng tức giận hơn, máu toàn thân dường như đang sục sôi, cảm thấy một luồng sức mạnh không ngừng tỏa ra, "pha' một tiếng, đèn trong phòng phục trang vụt tắt, kế đó, đèn của toàn bộ tầng lầu đều đồng loạt tắt hết.

Trong bóng tối, năm ngón tay không hắt bóng.

Gã hắc y nhân bị bất ngờ không kịp phòng bị, bèn cướp lấy súng ngắm thẳng về phía trước, và nói: "Như vậy cũng tốt, vậy thì các ngươi cứ thế mà chết trong bóng đêm luôn đi!"

Vừa dứt lời thì giống như nhìn thấy ánh sáng của thành công, gã lộ ra hàm răng trắng sắc lạnh, nhưng giây sau người quản lý của cung thể thao đã khởi động lại đường điện máy phát điện hoạt động, đèn trong phòng phục trang lại sáng lên.

"Lũ các người còn đi một bước thì ta sẽ nổ súng!"

Gã hắc y nhân nhìn xung quanh, nhìn thấy cả đám bạn đã di chuyển đến cửa khoang của phi thuyền thì ngắm thẳng nòng súng về phía họ.

Cả đám bạn dừng bước, rốt cuộc, súng đạn không phải trò đùa. Gã hắc y nhân dồn cả đám bạn vào trong phi thuyền, năm người lại một lần nữa mặt đối mặt nhìn nhau trầm mặc, bỗng nhiên "phang" một tiếng vang lên, viên đạn giống như mũi tên hướng thẳng về phía đám bạn!

Đúng vào lúc nghìn cân treo sợi tóc, Đậu Đồ Đồ đẩy Nhiếp Phi Phàm, khi cậu ta sắp sửa đẩy Lạc Viễn thì Lạc Viễn toàn thân phát ra thứ ánh sáng xanh với luồng năng lực cực mạnh đẩy ngược lại. Cùng lúc đó, có một vòng tròn hình tròn bao trùm lấy họ.

Tiếp đó, cả nhóm trợn trừng mắt, viên đạn khi gặp phải vòng bảo vệ sâu một hồi đã vỡ vụn. Gã hắc y nhân kinh hãi tột cùng, chân chân nhìn theo Lạc Viễn, tinh thần tựa làn khói trắng tiêu tán.

Hai hàng lông mày của Đậu Đồ Đồ kết lại thành một hàng, Nhiếp Phi Phàm nhìn theo gã hắc nhân với vẻ mặt căm ghét, vẻ lạnh lùng lộ rõ trong ánh mắt của Lạc Viễn, rồi cậu bước về phía gã hắc y nhân.

"Ngươi, ngươi đừng qua đây! Bước đến ta sẽ nổ súng đấy!" Mặt gã hắc y nhân ngập tràn hoang mang, hắn lại giơ khẩu súng lên và hướng về phía Lạc Viễn, nhưng lại thấy Lạc Viễn cứ tiến lên từng bước, còn hắn lại lùi về phía sau, mãi đến khi dồn vào góc tường, không còn đường để lùi.

"Ngươi nổ súng thì cũng không giết nổi ta đâu!" Lạc Viễn còn cách gã hắc y nhân một mét nữa, cố tình nói mấy lời khiêu khích.

Gã hắc y nhân bị chọc khiến khuôn mặt như bị méo lệch đi, nhìn thẳng về phía.

Lạc Viễn, bỗng nhiên, hắn phát ra mấy tiếng gầm gừ chói tai như súc vật lao thẳng về phía Lạc Viễn nhưng là một cú vồ trượt, Lạc Viễn nhảy vọt lên bàn, nhìn hắn cười nhạt. Giây sau, chuyện kỳ quái đã diễn ra: Gã hắc y nhân nhắm thẳng nòng súng vào Lạc Viễn, 'bang, bang, bang,' những viên đạn như mưa đá bay thẳng về phía Lạc Viễn nhưng toàn bộ lại chuyển hướng cong mình, bắn thẳng vào vách tường của phi thuyền.

Lạc Viễn nhún người nhảy thẳng về phía trước của gã hắc y nhân, chân sau của cậu theo đó duỗi dài ra, tông sư võ thuật Lý Tiểu Long hét lên một tiếng "ta đánh", gã hắc y nhân bị đánh ngã đến mức mặt mày xây xầm, muốn đi về phía bên trái nhưng lại ngã quỵ trên sàn.

"Ta nghe thấy ở bên ngoài có rất nhiều người đang chạy vào trong này, bây giờ phải khởi động phi thuyền rời chỗ này đã! Nhanh lên!" Đại Liễm Đồ với hai lỗ tai dựng thẳng đứng, nói với cả đám bạn với bộ mặt nghiêm túc.

Chương 6

Đại chiến với hoa ăn thịt người và khủng long nhỏ

(1)

Nhiếp Phi Phàm trước tiên phản ứng nhanh nhẹn, bèn lập tức đứng lên và chạy đến khởi động, nhưng sau khi cậu lại nhìn thấy đồng hồ đo thì tròn xoe mắt, toàn bộ đều là những nút ấn đủ màu sắc, rốt cuộc là phải ấn vào nút ấn khởi động nào cơ? Cái nào mới là cần điều khiển đây?

Phi thuyền mãi vẫn chưa thể bay lên thì đám người Lạc Viễn bắt đầu tụ lại, trong giây phút, phi thuyền trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ có bên ngoài truyền đến giọng của quân nhân huấn luyện bước ra với tiếng bước chân đều đều, mỗi bước đều trầm nặng mà rõ ràng. Mắt nhìn thấy kẻ địch càng ngày càng gần mình hơn, trong lúc quẫn bách, Lạc Viễn đã ấn nút màu xanh, phi thuyền lại một lần nữa rung lên, và phát ra những tiếng vang rất có nhịp điệu.

“Thưa đại nhân Carl, chúng đang ở đây!” Cánh cửa phòng phục trang bị đạp ra, người phụ nữ đeo mặt nạ chỉ vào phi thuyền và lớn tiếng.

“Nhanh! Ngăn cản chúng lại! Carl lớn tiếng hạ lệnh. Nhưng chúng đã không đến kịp, Nhiếp Phi Phàm mắt tinh nhanh ấn nút cửa đóng, rồi mỉm cười về phía đám người của Carl đang đuổi theo phía sau, nhưng chỉ có thể trợn mắt nhìn theo cánh cửa đóng lại. Giây sau, phi thuyền phát ra những âm thanh sắc nhọn không có nhịp điệu, đám người của Carl cứ nhao nhao náo loạn đến mức đinh tai nhức óc.

“Đồ khốn! Chúng đã trộm phi thuyền của ta!” Carl phẫn nộ đấm lên tường, hắn nhìn về đám thuộc hạ đang đeo mặt nạ, cả đám cùng cúi rạp, thở cũng dám thở.

“Lấy điện thoại của ta ra đây, ta phải gọi điện thoại ngay cho ông chủ Cát, và nói cho ngài ấy biết tin xấu này. Nếu ngài ấy hỏi về nguyên nhân thì lũ ngu các người phải nói là bọn nhóc kia đã trộm phi thuyền, đã hiểu chưa?” Trên khuôn mặt của Carl lại một lần nữa hiện lên nụ cười tà ác.

“Hiểu rồi, Carl đại nhân!” Đám thuộc hạ lần lượt gật đầu chấp thuận.

Phi thuyền hình tròn dừng lại trên đường đất hẹp dài, cả đám bạn bước xuống nhìn, từ phía xa xa ở cuối con đường đã trông thấy một biển hoa hướng dương hướng về phía mặt trời. Cả đám bạn ngắm nhìn khuôn mặt tròn với từng thứ màu nâu đậm, những đầu màu vàng bao xung quanh một vòng, giống như một đám trẻ thiếu dinh dưỡng, bên ngoài đang chơi đùa như điên bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt làn da.

“Thật muốn đến nằm trên biển hoa hướng dương này!” Lạc Viễn nói với vẻ ngây thơ, bất giác không kìm lòng nữa hướng, cậu đi đến biển hoa hướng dương đó.

“Giẫm lên hoa quả là không đúng đâu, cẩn thận không người nông dân đến túm cổ cậu đấy!” Đậu Đồ Đồ bỗng chốc trở thành một tiểu công dân vô cùng biết điều.

“Lạc Viễn, cậu nằm giữa con đường đầy bùn đất này cũng không tồi đâu, nhìn xem kìa, hai bên còn có hoa tươi và nấm nữa!” Nhiếp Phi Phàm mỉm cười, nhưng vấp phải ánh mắt kiêu ngạo của Lạc Viễn.

“Hừm, nơi này có cái cột mốc đường và tượng đá!” Đậu Đồ Đồ hét lên.

Cả đám bạn dừng lại, nhìn theo hướng chỉ tay của Đậu Đồ Đồ, hai bên đường bùn đất không chỉ có một cái mạng nhện màu xanh, còn có cột mốc đường bằng gỗ và tượng đá. Trên cột mốc đường đều được viết bằng chữ màu đỏ sắc tươi như máu.

Nơi này chính là cảnh giới hoan lạc, xin mời vào!

Hoa dại bên đường thật tươi đẹp, xin vui lòng không tùy tiện ngắt hoa, nếu không sẽ gặp họa máu!

Đậu Đồ Đồ nói với vẻ khinh thường: "Ừm, ở đây ngẩng đầu không thấy máy bay, cúi đầu không thấy xe ngựa và những động vật khác, còn có thể có cái gì mà tai nạn máu chứ?"

"Đúng đấy, không phải là trò ác ý gì chứ hả?" Lạc Viễn quyết định không để ý đến những nội dung bằng cột mốc chỉ đường, đi thẳng đến cánh đồng hoa hướng dương, cách cánh đồng khoảng hơn một mét thì cậu nhìn thấy một chấm đen trong biển hoa hướng dương, vội vàng rút ra kính râm chuyên dụng, trời ơi! Đó là...

"Thẩm đại nhân! Thẩm đại nhân ở đây này!" Lạc Viễn hét lớn về phía hai người đằng sau.

Cả đám bạn lập tức chạy đến, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Tiểu Lệ trắng bệch, Nhiếp Phi Phàm dò xét cái trán của cô, rồi nói: "Không sốt, thở vẫn đều, trên người cũng không có vết thương."

Thẩm Tiểu Lệ dường như nghe thấy bèn cố gắng mở mắt thật to, ba bóng hình lờ mờ xuất hiện trong tầm nhìn của cô, ánh sáng mặt trời quá chói mắt, cô không thể không nhắm mắt lần nữa. Cô chau mày, rồi giọng như yếu ớt: "Nước...khát quá..."

Đậu Đồ Đồ nhanh chóng lấy ra một chai nước suối cho cô uống, nhưng sau khi uống xong thì rất Thẩm Tiểu Lệ vẫn không tỉnh lại. Nhiếp Phi Phàm nhìn thấy ánh sáng vào thời khắc này quá gắt, gần đó chỉ có một cái cây gầy guộc bèn để Lạc Viễn cõng Thẩm Tiểu Lệ lên lưng rồi cõng đến dưới bóng cây.

Lạc Viễn nói với vẻ tức giận: "Cát Thụy và Carl đã hại Thẩm Tiểu Lệ đến mức thê thảm này, lần tới để tôi gặp lại bọn chúng nữa thì tôi nhất định sẽ chỉnh đốn chúng một trận!"

"Cơ hội đó của cậu đến rồi đó!" Một giọng nói Đài Loan thân thuộc vang lên, cả đám bạn nhìn vào người trên lưng Lạc Viễn. Thẩm Tiểu Lệ nhảy từ trên lưng xuống, sắc mặt đã hồng hào hơn trước đây, khiến cả đám bạn kích động, cả đám cùng nhảy lên vây quanh Thẩm Tiểu Lệ, ai ngờ rằng cô lại trốn ở bên trái, cả ba chàng trai vô tình ôm chầm lấy nhau với dáng vẻ thân thiết.

"Ừm..." Đại Liễm Đồ từ trong chiếc áo sơ mi trắng cười lớn.

"Cười cái gì mà cười hả? Còn cười nữa thì tối nay, Lạc Viễn sẽ không thấy cậu đâu." Đậu Đồ Đồ khua nắm đấm uy hiếp Đại Liễm Đồ, Đại Liễm Đồ không để ý đến khuôn mặt quỷ của cậu ta.

“Cái đồ người ngoài hành tinh này có ý gì đây? Coi thường nắm đấm của bổn đại vương ta đây? Đậu Đồ Đồ bị thành công gây hấn, xắn ống tay áo lên rồi đi thẳng về phía Đại Liễm Đồ, thấy vậy nó cũng không kém cạnh, phồng má lên còn để lộ hai cánh tay với cơ bắp lần đầu tiên nhìn thấy.

Vừa nhìn thấy *Lưỡng Đồ* sắp khai chiến nhưng đây lại là địa bàn của Carl, Thẩm Tiểu Lệ để lấy đại cục làm trọng bèn đứng ra lớn tiếng ngăn cản hai người họ: “Bây giờ không phải là lúc đánh nhau đâu, nhưng mà sao chúng ta lại ở đây vậy chứ? Tôi còn nhớ gã hắc y nhân đã đưa tôi xuống đường hầm dưới lòng đất trong cung thể thao ở thành phố Nam Minh đó!”

“Thế sao cậu quay về được?” Nhiếp Phi Phàm kinh ngạc vô cùng, thành phố Nam Minh cách nơi này ít thì cũng là hành trình trên nghìn cây số, lớp trưởng đại nhân sao bỗng nhiên lại quay về được? Lẽ nào cũng giống như người ngoài hành tinh có thể di chuyển trong chớp mắt hay sao?

“Phi thuyền dừng lại ở trước một cái hồ màu xanh, đúng vào lúc tôi sắp xuống phi thuyền thì nó bỗng nhiên nổi lên, còn truyền đến thứ âm thanh với tiếng nổ mạnh, dọa tôi phải bịt tai và nhắm mắt. Sau đó, tôi lại mở mắt ra thì đã nhìn thấy các cậu rồi.” Thẩm Tiểu Lệ cũng cảm thấy kỳ lạ, rồi nói, “Dù thế nào thì chúng ta cũng phải đi cứu những người ở trong đường hầm đó trước đã! Nhiếp Phi Phàm phân tích rất đúng, những người bị mất tích chỉ lớn hơn chúng ta vài tuổi mà thôi!”

Cả đám bạn gật đầu lia lịa, lập tức quay người bước về phía con đường đất nhỏ hẹp, lúc này, cả nhóm mới nhận ra, hai bên trên con đường đất đó ngập tràn những bông hoa nhỏ và nấm đỏ vô cùng đáng yêu, trên nền đất cỏ là, những cây nấm đỏ trên nền đất cỏ to lớn nhưng có chút gì đó bất thường, với đủ loại kích cỡ, có thứ hình kem cốc, hình mặt trăng...Còn những bông hoa với năm cánh hoa bằng thịt như nửa chiều cao của người, Nhiếp Phi Phàm đưa mắt nhìn thì cảm thấy mình đã gặp bông hoa này ở đâu đó rồi, nhưng vẫn không thể nhớ ra. Phần giữa của hoa giống như một vòi hoa sen, không có nhụy hoa, với cuống màu xanh lục. Những cánh hoa bằng thịt với sắc đỏ như máu màu sắc có chút ảm đạm nhưng lại có thứ ma lực dẫn dụ cả đám bạn tự mình đến gần.

Những thứ thực vật này...có chút gì đó không đúng lắm! Lạc Viễn cảm thấy bộ não càng thấy không tỉnh táo khi tiến sát gần thứ đó hơn, cậu lắc đầu cật lực và ngăn cản cả đám bạn đến gần nó,

nhưng Đậu Đồ Đồ lại hiếu kỳ ngắt thử một bông.

“Thẩm đại nhân, bông hoa này kỳ lạ lắm, cậu biết không?” Nhiếp Phi Phàm lớn tiếng hỏi.

“Hơi giống hoa ăn thịt người đấy!” Thẩm đại nhân nói.

“Hoa ăn thịt người ư? Là thứ gì mà kỳ quái vậy?” Lạc Viễn nhất thời cao hứng.

Từ trong ba lô của mình Thẩm Tiểu Lệ lấy ra cuốn “Đại toàn thực vật”, rất nhanh chóng mở đến trang hoa ăn thịt người, cả ba chàng trai đều túm lại nhìn những bức ảnh trong sách, quả nhiên là rất giống nhau, chỉ là hoa ăn thịt người ở trong bức ảnh hơi thấp.

“Mọi người đứng xa hơn một chút đi, cẩn thận thứ hoa này đấy!” Hai tay Nhiếp Phi Phàm kéo chặt đám người Lạc Viễn, lùi lại ra ngoài con đường bùn đất.

“Vì sao phải tránh xa những bông hoa này chứ?” Đậu Đồ Đồ quay đầu hỏi Thẩm Tiểu Lệ, “Hoa ăn thịt người là hoa gì? Có nuôi được không?”

Thẩm Tiểu Lệ lắc đầu: “Nghe nói, sau khi nở ra bông hoa cực đại, hoa ăn thịt người thì sẽ tỏa ra thứ mùi thối dị kỳ, sẽ thúc đẩy mấy con côn trùng men theo mùi thối đó đến để thụ phấn cho nó, kiểu hoa này sẽ ăn côn trùng, còn có...còn có thể ăn cả thịt người nữa!”

Sau khi Thẩm Tiểu Lệ nói xong, Đậu Đồ Đồ ngây người ra, hoa ăn thịt người trên tay rơi xuống nền đất, bất giác thảng thốt sởn hết cả gai ốc.

Bỗng nhiên, có một con chim trắng bay lượn trên bầu trời, nó không ngừng lượn vòng trên đầu của Lạc Viễn, rồi phát ra tiếng kêu “xì xì”. Nhưng giây sau đó, cả đám bạn đã ngửi thấy thứ mùi tanh hôi bao phủ, cả nhóm tưởng đó là phân chim rơi trên người của Lạc Viễn, ánh mắt tỏ ý cần tránh xa cậu, rồi lần lượt cách Lạc Viễn hơn một mét.

Nhưng mà, thứ mùi tanh hôi đó không hề tan biến mà trái lại càng nồng hơn, sắp khiến cả đám bạn cũng cảm thấy váng vất.

“Trên người tôi không có phân chim, sao các cậu lại như thế hả?” Lạc Viễn nói với vẻ hờn dỗi.

“Vậy thì thứ mùi thối đó từ đâu ra hả?” Nhiếp Phi Phàm rên rỉ, sắc

mặt cũng như ngưng lại.

“Không được rồi, tôi thực sự sắp bị thứ mùi thối này làm cho ngất xỉu rồi.” Đậu Đồ Đồ suýt chút nữa khóc mếu.

Thẩm Tiểu Lệ nhìn ra xung quanh thì phát hiện ba người họ để trốn Lạc Viễn đã bước vào đường bùn đất, và chỉ còn cách thứ hoa ăn thịt người đó ba bước chân. Tim cô bất giác đập loạn nhịp, vừa đang nghĩ đến đám bạn, nhưng lại cảm thấy toàn thân vô lực, không chỉ không bước nổi lên đường mà ngay nói cũng không còn sức nữa. Lòng cô bỗng chốc nóng lên như lửa đốt, ba chàng trai trước mặt cô vẫn đang tranh luận về thứ mùi thối đó, không mảy may hay biết gì về thứ hoa ăn thịt đặc biệt nguy hại này. Càng sợ hãi đó là, thứ hoa ăn thịt người vươn dài cánh hoa bằng thịt, và vươn dài cuống hoa, lắc đầu, giống như đang lướt qua người cả đám bạn.

“Nhiếp...Phi Phàm...cẩn thận!” Thẩm Tiểu Lệ trút toàn bộ sức lực, tiếng “bốp bốp” vang lên một cách ròn tan rồi ngã nhào trên đất.

Ba chàng trai nghe thấy tiếng đó thì mới quay đầu nhìn lại, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thẩm Tiểu Lệ, cô đang nằm trên nền đất.

“Thẩm đại nhân, cậu lại làm sao nữa thế?” Lạc Viễn lo lắng khóc rống lên.

“Hoa...” Giống như đang trút hết hơi sức, Thẩm Tiểu Lệ mới nói ra được chữ này.

Cả ba chàng trai nhìn theo hướng tay của Thẩm Tiểu Lệ, kinh hãi đến mức mở lớn có thể nhét cả quả trứng vào, hoa ăn thịt người cách họ gần nhất giống như đang thở, chiếc lưỡi màu đỏ thè ra từ chiếc vòi hoa cùng với những chiếc răng màu đen, điều khiến người ta khiếp đảm hơn nữa là những cái răng đen phát ra những tiếng cọ xát ghê người, giống như chuẩn bị sẵn tâm trạng hưng phấn cho thứ đồ mà nó sắp nuốt được.

“Được thôi!” Lạc Viễn bị dọa đến mức ngồi bịch trên nền đất.

“Đi thôi! Đi thôi! Nhanh trở về phi thuyền ngay!” Nhiếp Phi Phàm hối thúc.

Đậu Đồ Đồ gật đầu rối trí, nhanh chóng cõng Thẩm Tiểu Lệ trên lưng, nhưng chẳng bước được mấy bước như bị Thẩm Tiểu Lệ truyền thứ vô lực kia khắp toàn thân, dường như người mà mình

đang cõng không phải là người mà là một hòn đá trăm cân, bị ép đến mức run lên bần bật.

Bên tai của cả đám bạn truyền đến một tiếng cười u linh, nghe đến mức khiến cả đám nổi hết da gà.

Lạc Viễn để đám người Nhiếp Phi Phàm đi trước, Đại Liễm Đồ sẽ giúp cậu khai chiến với thứ hoa ăn thịt người kia. Nhưng cậu vừa quay người đã bị dọa đến mức hai chân phải run lên bần bật, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi hàng nấm màu đỏ đã cao hơn cậu, tiếng "ka cha" vang lên, nấm đỏ mọc ra tứ chi, cũng giống như hoa ăn thịt người đang hướng về phía Lạc Viễn!

"Đại Liễm Đồ, mau tỉnh dậy đi, giúp ta đi nào!" Âm thanh của Lạc Viễn còn mang theo cả những tiếng nức nở.

"5 cái càng cua?" Đại Liễm Đồ thở ra một câu không đầu không đuôi.

"Chốt luôn!" Lạc Viễn bỗng chốc hiểu ra, cái tên vua ăn vặt này đã làm một cuộc trao đổi với cậu, rõ ràng là đang uy hiếp cậu, nếu không nhận lời mời cho nó ăn năm cái càng cua thì nó sẽ không giúp cậu.

Nấm đỏ cùng với hoa ăn tthịt đều đã thò ra khiến người ta sởn cả tóc gáy rồi lén cười: "Các người...xông tới đây...thì sẽ không chạy nổi đâu! Ha ha! Không chạy được nữa rồi!"

Khắp người Lạc Viễn phát ra thứ ánh sáng huỳnh quang màu lam, càng ngày càng có nhiều nấm đỏ và hoa ăn thịt người đứng dậy, chúng giống như toàn quân với khí thế hung hăng hướng về phía mình. Điều khiến Lạc Viễn tức giận đó là, dẫn đầu thứ hoa ăn thịt người đó đã ra lệnh cho một bông hoa ăn thịt thấp lùn chiến đấu với Lạc Viễn, rõ ràng chúng đã mang hết cả thể diện của Lạc Viễn đi rồi.

(2)

Hoa ăn thịt người mở căng những cánh hoa cực lớn rồi kẹp chặt lấy Lạc Viễn, không ngờ, cậu nhún người nhảy vọt lên, lơ lửng trên không trung. Cậu lao thẳng xuống mặt đất cười hờ hững trước lũ thực vật đang nháo nhác chưa hiểu gì, sau đó nhanh chóng xông thẳng về phía cây hoa ăn thịt người thấp lùn kia, sau

tiếng kêu "ai ya", cây hoa thấp lùn đó bị cú đấm của Lạc Viễn dúi dụi trên mặt đất, đang rên lên vì đau đớn.

Hoa ăn thịt người cầm đầu có chút kinh ngạc, liền phái hai ba thuộc hạ tiến về phía trước, rồi đồng minh của chúng là những cây nấm đỏ cũng lần lượt bị hạ ván, và phe địch bỗng chốc nhiều hơn, Lạc Viễn có chút không chống đỡ nổi nữa. Đúng vào lúc này, Nhiếp Phi Phàm phát hiện sau khi phi thuyền mở cửa, đã yêu cầu Đậu Đồ Đồ đặt Thẩm Tiểu Lệ lên mặt đất, sau đó hai người họ cùng chạy đến giúp đỡ Lạc Viễn.

Một lát sau, dường như tất cả những cây hoa ăn thịt và nấm đỏ đều bị đánh ngã dúi dụi trên đất, rên lên vì đau đớn.

"Khốn thật!" Hoa ăn thịt dẫn đầu tức giận sục sôi, nó lại banh ra những cánh hoa cực đại kẹp chặt Lạc Viễn, sau đó quẳng đi một cách tàn nhẫn, đầu gối của Lạc Viễn bị xây xát, còn chảy máu. Nó hít một hơi thật sâu, rồi từ vòi phun xuất hiện một thứ khí màu vàng, cả đám bạn ho liên tiếp mấy lần, bị luồng khí thối quen thuộc khiến đầu óc họ váng vất và hoa mắt.

"Đi thôi! Bóp chết người bên cạnh chúng mày cho ta!" Một thanh âm vừa trầm ngâm vừa u ám cất lên.

Cả ba chàng trai giống như gặp phải ma vậy, hướng về người bạn đồng hành của mình mà đi, dường như đồng hành là từng gã hắc y nhân, dù bạn đồng hành phát ra những âm thanh đau khổ, chúng vẫn là kẹp chặt cổ của đối phương.

"Lạc Viễn, Nhiếp Phi Phàm, Đậu Đồ Đồ, mau ra tay đi!" Thẩm Tiểu Lệ dùng khăn tay bịt kín mũi, kinh hãi chạy lại, lập tức kéo tay của ba người, và đưa cho họ mỗi người một chiếc khăn. Chiếc khăn vừa chạm lên mũi thì đám người Lạc Viễn đã tỉnh ra.

"Các cậu đã ngửi ra chưa? Có mùi của tinh dầu!" Lạc Viễn nói.

Hoa ăn thịt người nhìn thấy họ đều bình an vô sự thì càng tức giận hơn, lại một lần nữa phun ra thứ khí màu vàng. Rồi trong tích tắc, hoa ăn thịt người vặn mình, rên lên vì đau khổ: "Đây là thứ quái quỷ gì thế? Đau quá!"

Thẩm Tiểu Lệ cầm lấy khẩu súng phun nước, phun liên tiếp vào đám hoa, cả ba chàng trai cùng thích chí reo vang: "Mau bắn chúng bằng súng phun nước đi!"

Ba người cầm lấy súng phun nước, tiến sát vào ngửi hóa ra là thứ mùi tinh dầu. Cả đám bạn chơi đùa bỗng dưng hăng máu, cứ thế ngắm bắn thật chuẩn vào đám hoa ăn thịt người, rồi cười đắc ý cất lời: "Ha ha ha! Hoa ăn thịt người à, lũ chúng mày có chạy đằng trời!"

Hoa ăn thịt người xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra khỏi chỗ của đám bạn, và duỗi cái lưỡi màu đỏ muốn nuốt lấy Thẩm Tiểu Lệ, kết quả cả đám bạn đổi một khẩu súng khác, vừa lùi vừa phun, "bùm bùm", hoa ăn thịt người nằm ở trên nền đất, nhưng vẫn không bỏ qua mà bò hướng về hướng của đám bạn trẻ.

"Tránh hết ra!" Một giọng nói quen thuộc cất lên, đám người Lạc Viễn dựa vào bên, họ quay đầu nhìn lại, Đậu Đồ Đồ lại khiêng một bình nước lớn màu xanh nhạt chạy đến, nhưng đúng ào lúc cậu ta sắp sửa mở nắp hướng về đám hoa ăn thịt người thì có một hòn đá vướng dưới chân cậu.

"A..." Đậu Đồ Đồ ngã nhào trên đất, chiếc bình tuột khỏi tầm tay rơi ra. Thẩm Tiểu Lệ nhắm mắt không đành lòng, cô lại không muốn nhìn thấy Đậu Đồ Đồ bị thương thảm hại như thế. Lạc Viễn và Nhiếp Phi Phàm căng thẳng dán chặt mắt vào bình nước, chỉ sợ vụt mất thời khắc tuyệt vời.

"Ái chà!" Thứ nước màu xanh nhạt đó đã vô tình bắn khắp trên thân hoa ăn thịt người, và đám hoa đã héo rũ trên sàn, năm cánh hoa to cực lớn bằng thịt cũng khép chặt lại, một luồng tinh dầu nồng đặc phả thẳng vào mũi.

Đậu Đồ Đồ nhanh chóng đứng dậy, vui vẻ chạy lại ôm chầm cả đám bạn, gọi lớn với sự vui vẻ: "Chúng ta thắng rồi!"

Một lúc trôi qua, Thẩm Tiểu Lệ cẩn thận đưa cho Đậu Đồ Đồ và Lạc Viễn một giấy dán vết thương, để họ dán nơi bị xây xát trên da. Cô chau mày rồi nhìn ra xung quanh, rồi nói: "Nơi này không thể ở lại được nữa, chúng ta phải nhanh chóng lên phi thuyền rời đi thôi!"

"Nhưng mà cửa của phi thuyền không mở ra được!" Đậu Đồ Đồ mặt mày xa xầm, lông mày kết lại thành một hàng.

Lạc Viễn và Thẩm Tiểu Lệ không dám tin nhìn về phía Nhiếp Phi Phàm, nhưng nhìn thấy cậu ta cũng gật đầu. Chuyện gì xảy ra vậy? Cửa của phi thuyền không mở được, chúng ta sẽ về bằng cách nào đây?

Cả đám bạn đến bên cửa sổ của phi thuyền, Thẩm Tiểu Lệ ấn mở

công tắc của khinh khí cầu, kết quả là phi thuyền đều không có phản ứng gì.

"Để tôi thử đi." Cả đám bạn để mở đường, Lạc Viễn bước đến, nhưng Đại Liễm Đồ duỗi móng tay mèo ra, bỗng nhiên một tiếng "tách" vang lên và cửa phi thuyền lại lần nữa mở ra!

Cả đám bạn bội phục nhìn Đại Liễm Đồ, bốn người lần lượt bước vào phi thuyền, ngồi ở trên ghế sofa mềm mại.

Cả đám bạn nhớ đến cảnh tượng hoa ăn thịt trong cuộc đại chiến ban nãy, toàn bộ dòng máu nóng sục sôi, cậu ta nhanh chóng lấy nắm đấm thành hình micro, như hành động của phóng viên phỏng vấn Thẩm Tiểu Lệ: "Thẩm đại nhân, cậu làm sao mà biết được phun đám hoa ăn thịt người đó bằng tinh dầu vậy?"

"Trong lúc quẫn bách ban nãy, sau khi tỉnh dậy, phát hiện đầu còn đang váng vất đã lấy tinh dầu trong ba lô bôi lên huyệt Thái Dương, toàn người tỉnh táo. Thế là, tôi đoán là, tinh dầu có thể chống lại đám hoa ăn thịt người đó, chỉ đành làm vỡ lọ." Thẩm Tiểu Lệ cười và nói.

"Vậy thì, xin hỏi cô đây sao lại biết chúng tôi ngửi phải mùi thối đó thì không thể tự kiểm soát được mình chứ?" Câu hỏi này vẫn khiến Lạc Viễn nghi hoặc bấy lâu, rõ ràng vừa giây trước đó, cậu vẫn còn nhận ra được Nhiếp Phi Phàm và Đậu Đồ Đồ, nhưng giây sau đó đã đi bóp cổ họ.

Thẩm Tiểu Lệ chau mày, rồi đáp: "Hoa ăn thịt người tỏa ra thứ mùi thối đó, trong khoảng cách nhất định, những người ngửi phải sẽ bị thứ mùi thối đó dẫn dụ rồi sinh ra ảo giác, thậm chí là có người sẽ tự sát hoặc là tàn sát lẫn nhau!"

"Trời ơi, đáng sợ quá! Cũng may là dù sao chúng ta cũng đã đánh bại chúng." Trong lòng Đậu Đồ Đồ nghĩ lại còn rùng mình sợ hãi vỗ lên ngực để tự an ủi.

Rồi từ từ, khoang máy bay tĩnh lặng dần, cuộc chiến bất thình lình này khiến cả đám bạn đã mệt mỏi rã rời, ai nấy cũng nghiêng đầu xuống rồi chìm vào giấc ngủ.

Còn trong đường hầm ở thành phố Nam Minh, Carl đang đứng trước mặt Cát Thụy, giống như một tên trộm co rút chân tay, không dám ho he nửa lời.

"Cái gì?" Ngươi đã để chúng trốn thoát rồi!" Lông mày của Cát

Thụy chau lại nổi cuộn hình chữ bát, rồi trách móc từng người trong đoàn chiếc của Carl, "Chỗ các ngươi có bao nhiêu người mà mấy đứa trẻ cũng không bắt được, còn để chúng trộm phi thuyền đi nữa?" Thật đúng là, việc tốt mong cầu, cầu mỏi mắt, việc xấu muốn rời, rời chẳng nổi mà!"

Trong lòng Carl vô cùng bực bội nhưng chỉ dám cất giọng nhỏ nhẹ giải thích: "Ông chủ Cát, cái này thì cũng không thể cứ trách cứ chúng tôi như thế, trong bốn đứa trẻ miệng còn hôi sữa đấy, có một đứa toàn thân phát ra thứ ánh sáng xanh vô cùng lợi hại đấy, tôi thấy, nó đã một mình đại bại một người đàn ông lực lưỡng đấy, còn bị bay lơ lửng trên không trung nữa..."

"Đủ rồi! Ta không muốn nghe nhà ngươi tiếp tục viện cớ này nọ nữa!" Cát Thụy cắt ngang lời Carl, nhìn đối phương bằng ánh mắt đầy hoài nghi.

Bỗng nhiên, Cát Thụy nghĩ đến bốn đứa trẻ trong trận chiến ở núi tuyết, bất giác ớn lạnh khắp người, lẽ nào lại gặp chúng hay sao? Xem ra, sau này muốn lập công lớn trước mặt Tiến sỹ thì lần này nhất định phải giải quyết lũ nhóc phiền toái này, để tránh đêm dài lắm mộng!

Cát Thụy như đã nhìn thấy được sự cân nhắc của Tiến sỹ dành cho mình, và cảnh tượng nhận được sự tán dương của đám người hắc y nhân kia lộ ra nụ cười đầy tà ác, suýt chút nữa đã phát ra những tiếng cười như ác quỷ, đám người của Carl tung hô y vài tiếng nhưng y vẫn không nghe thấy, thế là, Carl khẽ đẩy nhẹ y một cái.

"Ngươi làm gì thế?" Cát Thụy bị đám người phá tan mộng đẹp, hướng ánh mắt không mấy vui vẻ đáp trả, "Trong ba ngày nữa, lũ các ngươi phải tóm được bốn đứa trẻ đó về đây cho ta, đây là cơ hội cuối cùng, nghe chưa, nếu các ngươi không trân trọng cơ hội này thì các ngươi cứ chờ mà ngồi tù đi!"

Trong lòng Carl thật sự vô cùng bức bối, nhưng chỉ dám gật đầu rồi khom lưng kính cẩn trước Cát Thụy, "Vâng! Thưa ngài, ngài hãy yên tâm!"

Nói xong, Cát Thụy xoay người bước ra khỏi đường hầm, trong mắt Carl hằn lên những tia đỏ ngầu, thầm thề rằng, nhất định sẽ bắt được bốn đứa trẻ.

Bầu trời bên ngoài khung cửa dần sáng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu khắp không gian bên trong, âm thầm đánh thức cả bốn bạn trẻ đáng yêu đang vùi mình trong giấc ngủ trên khoang

tàu, nhưng ba chàng trai đã quay người, tiếp tục ngủ. Còn Thẩm Tiểu Lệ nhìn thấy thời gian hiển thị trên đồng hồ đeo tay hình động vật trên tay đã là 7 giờ sáng, phi thuyền đã bay được gần 5 tiếng, bây giờ đang ở đâu đây? Vì sao bên ngoài lại là ban ngày vậy? Cô nhanh chóng đánh thức cả ba chàng trai dậy, cả đám dụi nhẹ lên mắt hướng ánh mắt lờ mờ ra phía ngoài cửa sổ, giây sau, họ vô cùng kinh ngạc...

Cây cầu lớn trên dòng sông, một tiểu khu được bao quanh bởi cây cỏ xanh rì, tòa chung cư màu trắng...với những tòa nhà cao vút, đặc biệt là tòa cao ốc với bề ngoài trong sắc xám, rất giống với tòa nhà Thời Không của thành phố Nam Minh!

“Chúng ta trở về rồi sao?” Lạc Viễn kích động, nước mắt chực trào.

“Đúng rồi! Nơi này chính là thành phố Nam Minh quen thuộc của chúng ta! Là quê nhà của chúng ta, chúng ta đã trở về rồi!” Đậu Đồ Đồ vui mừng ghé sát vào bên cửa sổ, giống như sắp phá vỡ cửa lao thẳng ra ngoài.

“Chà! Tôi không nằm mơ đấy chứ? Sau khi trải qua những cuộc gặp gỡ với những gã hắc y nhân, phi thuyền kỳ dị cả vụ chiến đấu sống chết với hoa ăn thịt người nữa nữa, chúng ta vẫn trở về được thành phố Nam Minh.” Nhiếp Phi Phàm cũng vô cùng vui mừng.

Vì không kết nối được với mạng, Thẩm Tiểu Lệ chỉ đành mở phần mềm bản đồ trên điện thoại, tải xuống bản đồ ngoại tuyến của thành phố Nam Minh, mũi tên xanh trên màn hình tự động định vị, rất nhanh chóng hiển thị vị trí của họ rất gần thành phố Nam Minh.

Phi thuyền dần hạ cánh, bỗng dưng một cuộc rung động dữ dội, phi thuyền ổn định một lúc rồi mới đáp xuống mặt đất, cả đám bạn cùng nóng lòng bước xuống phi thuyền, hít thở một hơi thật sâu, không sai! Đây chính là mùi vị của thành phố Nam Minh! Họ nhìn xung quanh rồi từ căn biệt thự Thời Không vừa quen thuộc lại tràn ngập cảm giác thân thiết xuất hiện trước mắt họ.

“A a a! Chúng ta thực sự đã trở về rồi!” Cả đám bạn kích động đến mức nhảy cẫng lên, Thẩm Tiểu Lệ còn kỳ công chạy đến ôm lấy cả ba cậu bạn.

Rồi bỗng nhiên, một giọng nói yếu ớt vang lên, cắt ngang cả đám bạn: “Các ngươi cứ hét lên như thế không mệt hay sao? Lạc Viễn vừa kêu lên, ta đã cảm thấy đói lắm rồi đây.” Đại Liễm Đồ thò đầu ra, nở một nụ cười về phía họ, “Trong những ngày tháng tươi đẹp

này, chúng ta đi ăn một bữa thịnh soạn đi hả?"

Cả đám bạn nhìn về Thẩm Tiểu Lệ đội trưởng tay nắm đại quyền, mong chờ cô sẽ cười và gật đầu, ai ngờ rằng, lúc này một hồi chuông điện thoại vang lên, Thẩm Tiểu Lệ làm động tác im lặng, cô nghe máy.

"Anh họ, có chuyện gì thế ạ... Bọn em vừa trở về thành phố Nam Minh đấy! Đang định đi ăn!" Thẩm Tiểu Lệ cười và nói.

Ba chàng trai nghe thấy lời này thì cùng vỗ tay tung hô. Cả đám bạn nhanh chóng lên xe bus, nhưng trong ngõ nhỏ lại gặp bốn gã hắc y nhân với vóc dáng khôi ngô, với hai cánh tay đan chéo, đeo kính râm màu đen, xem ra giống những tên giang hồ xã hội đen. Bất thình lình, có một đôi tay thẳng tắp khoác lên bờ vai của họ, bốn gã hắc y nhân nghiêng người, Carl đeo mặt nạ xuất hiện trước mắt cả đám bạn, kỳ lạ là trên tay của Carl đang cầm cuốn sách động vật.

Carl một tay cướp lấy điện thoại của Thẩm Tiểu Lệ, trên điện thoại còn truyền ra tiếng của Thẩm Phi Long: "Alo, alo? Tiểu Lệ?"

"Lại là ngươi! Mau trả điện thoại cho ta!" Thẩm Tiểu Lệ tức giận cướp lại điện thoại, nhưng bị hai gã hắc y nhân tóm lại.

Carl cười đắc ý, nhanh chóng tắt máy, và tắt điện thoại, sau đó, bỏ thẳng vào trong túi áo.

"Ngươi... ngươi muốn làm gì? Nhanh thả Thẩm Tiểu Lệ ra, nếu không đừng trách ta không khách sáo đấy!" Trong lòng Lạc Viễn có chút sợ hãi, nhưng vẫn vén tay áo lên rồi chuẩn bị ứng chiến.

"Ha ha! Các ngươi nói xem nào? Đương nhiên là phải bắt mấy lũ nhóc các người về cho Tiến sỹ rồi!" Carl cười gian xảo.

"Hừm! Ngươi an dưỡng đi!" Nhiếp Phi Phàm và Đậu Đồ Đồ cũng đứng bên cạnh Lạc Viễn.

Nhưng Carl lại giống như nghe thấy một đoạn đối thoại nực cười, ngẩng đầu cười lớn, rồi hướng về ba gã hắc y nhân ra lệnh: "Nhanh bắt chúng nó cho ta, không được để sót một đứa nào."

(3)

"Ái da!" Thẩm Tiểu Lệ cắn chặt vào tay gã hắc y nhân, bị đau nên

gã đành vội buông ra, cô vội vàng chạy lại bên đám bạn, bốn gã tức mình nhưng trên thực tế lại thấp giọng trao đổi với nhau gì đó.

Bốn gã hắc y nhân nhận được mệnh lệnh bèn lập tức sải bước tóm ngay lấy các bạn trẻ, bốn đứa trẻ ba chân bốn cẳng té chạy, giống như bốn con thỏ chạy đi rất nhanh, gã hắc y nhân đang theo sát không rời ở phía sau. Bỗng nhiên, Lạc Viễn chạy dần rồi toàn thân tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh, khiến người ta kinh ngạc đó là, Lạc Viễn đã cao đến một mét năm, cậu vào lúc này giống như một người khổng lồ, dễ dàng tóm lấy mấy gã hắc y nhân.

"Cứu mạng! Cứu mạng với!" Đám hắc y nhân giẫm đạp, rồi từ từ kêu gọi cứu mạng về phía Carl.

Carl suýt chút nữa tức chết, lũ nhóc con nhãi nhép này! Hắn tùy ý mở trang trên sách bản đồ về động vật, trên mặt lại xuất hiện một nụ cười nham hiểm, trong miệng niệm thần chú, và nhìn về hình khủng long trên sách thổi một hơi.

Đúng vào lúc Lạc Viễn quẳng bốn gã hắc y nhân về phía Carl thì điều kỳ lạ xảy ra. Một bóng hình màu đỏ vọt chạy ra từ trang sách, cả đám chăm chú nhìn, chỉ là một con khủng long nhỏ! Mấy giây trôi qua, cơ thể con khủng long nhỏ đó bỗng lớn gấp đôi giống như một con voi nhỏ, lúc nó bước trên đường trên mặt đất đều bắt đầu rung lắc.

Cả đám bạn đều sững người, chuyện gì đang xảy ra thế? Rõ ràng là loài khủng long đã tuyệt chủng ở kỷ trung sinh rồi mà! Cả đám sợ hãi hai chân đều như mềm nhũn, suýt chút nữa bị trấn động quỳ rạp trên đất, vẫn còn bốn tay kéo tay mới giữ vững được.

"Thẩm đại nhân, sao, sao lại có khủng long thế hả?" Lạc Viễn lập cập hỏi.

"Con khủng long này không phải sẽ ăn thịt chúng ta đấy chứ hả? Mẹ ơi...con muốn về nhà!" Đậu Đồ Đồ sợ hãi âm thanh run rẩy, xen lẫn là giọng nghẹn ngào.

"Tôi cũng không biết nữa. Theo như tôi biết thì khủng long đã tuyệt chủng cách đây 245 triệu năm, và khủng long bay đã hoàn toàn biến mất cách đây 65 triệu năm trước ở cuối kỷ Phấn trắng, là một bí mật trong lịch sử tiến hóa sinh vật toàn cầu. Khủng long có rất nhiều loại, với hình dáng và tập tính gần giống nhau. Cứ lấy thói quen ăn uống mà nói thì có loài ăn cỏ hiền lành, và cũng có loài ăn thịt hung bạo, còn có những loài khủng long ăn tạp vừa ăn

cỏ vừa ăn thịt."

Thẩm Tiểu Lệ cũng căng hết não, trước mắt chỉ thấy con khủng long đỏ xem ra không mấy thân thiện.

Bỗng nhiên, Thẩm Tiểu Lệ như đang nghĩ ra điều gì đó, rồi cô lấy ra một cuốn sách về các loài động vật từ trong ba lô, rồi nhanh chóng lật trang có loài khủng long đó, chỉ vào chân của bức ảnh rồi nói: "Các cậu nhìn đây này, có phải là rất giống con khủng long nhỏ màu đỏ nhỏ này phải không?"

Cả ba chàng trai đều chụm lại nhìn vào con khủng long Theropoda trên bức hình, giống đến 90% con khủng long nhỏ màu đỏ đó. Chúng đều đi bằng hai chân, với ngón chân dài có hình móng vuốt sắc nhọn, trong miệng là một thanh đoản kiếm hoặc răng nhọn giống những con dao nhỏ, xem ra rất giống như thế hệ sau của khủng long bạo chúa.

Trên bức ảnh còn chú thích rõ: Theropoda sống ở kỷ Trias đến kỷ Phấn trắng, chúng đều là khủng long ăn thịt.

Cả đám bạn tim đập chân run, ánh mắt lần lượt dừng lại ở ba chữ *loài - ăn - thịt*, cũng tức là nói khủng long trước mặt họ chính là khủng long bạo chúa!

"Xem ra, lần này mấy người chúng ta đã gặp phiền toái lớn rồi!" Câu nói này của Nhiếp Phi Phàm càng khiến Đậu Đồ Đồ càng thêm thút thít nức nở.

Cả bốn gã hắc y nhân cũng bị dọa cho kinh người bạt vía, chúng không chỉ tái nhợt mặt mà còn lộ rõ thần sắc hoảng loạn, con khủng long nhỏ giống như biết được mấy gã hắc y nhân đang dán chặt mắt vào nó bèn rống lên một tiếng kinh người về phía bọn chúng. Gã hắc y nhân "á" một tiếng chói tai rồi lần lượt khiếp sợ hôn mê.

"Cái đám vô dụng này còn nhát gan hơn lũ trẻ, vừa nhìn đã biết chẳng làm nổi chuyện gì rồi!" Carl lắc đầu hoài nghi. Rồi hắn thổi một tiếng về phía con khủng long nhỏ, chỉ nhìn thấy nó lắc nhẹ cái đuôi, rồi bộ não ngơ ngác dường như gật đầu, sau đó quay ngược đầu chạy thẳng về phía đám bạn trẻ.

Chỉ giây trước đó, cả bốn bạn trẻ còn cảm thấy khủng long nhỏ có chút đáng yêu, nhưng giây sau đó đã cảm thấy nó vô cùng đáng sợ. Như đón được ánh mắt đầy hoảng loạn của cả đám bạn, hai mắt tròn như đốt lên vòng tròn lửa, nó ngước nhìn rồi rống lên

một tiếng vang trời, tiến nhanh về phía đám bạn trẻ.

Cả đám bạn cố gắng nuốt một miếng nước bọt, mồ hôi lạnh trên trán toát ra chảy xuống không ngừng, vừa ngẩng đầu nhìn khủng long vừa lùi lại phía sau.

“Đại Liễm Đồ, làm thế nào bây giờ?” Đậu Đồ Đồ vừa gặp vấn đề đã tìm Đại Liễm Đồ.

“Còn có thể làm gì nữa? Chạy thôi! Đến được chỗ an toàn thì bàn tiếp cách đối phó với con khủng long này! Bây giờ giữ mạng trước đã!” Đại Liễm Đồ lần đầu gặp phải chuyện phải bó tay không nghĩ ra được cách như này.

Năm giây sau đó, cả đám bạn mới dần phản ứng lại được, họ chạy đến mức mồ hôi nhễ nhại, con khủng long sau lưng phát ra những âm thanh hoan hô khiến người ta phải sởn cả tóc gáy. Lạc Viễn quay đầu nhìn lại, phát hiện ra con khủng long con đang đuổi theo, “tùm” cậu cố ý nằm bò trên nền đất, còn con khủng long không kịp dừng lại bỗng chốc bước một bước lớn lao qua.

“Tu – tu – tu”

Điện thoại bỗng dưng bị ngắt giữa chừng, Thẩm Phi Long bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành, anh nghi ngờ đám người Thẩm Tiểu Lệ đã gặp phải bất trắc, anh vội vã chạy đến văn phòng của cục trưởng, và phải nói cho ông ấy biết về chuyện mà bốn đứa trẻ đó gặp phải, hy vọng cục trưởng có thể hạ lệnh cho người anh họ sẽ làm người giám hộ này. Nhưng mà, sự việc không đơn giản như anh vẫn tưởng.

“Cục trưởng, những lời tôi nói đều là sự thật, kính nhờ ông, hãy nhanh chóng phái người đến tìm nơi mà lũ trẻ rơi xuống!” Thẩm Phi Long hạ giọng van nài khẩn thiết.

“Tiểu Lệ, không phải là tôi nói cậu, đám nhóc trước đó đã bịa đặt nói dối, tuyên truyền Carl là thầy phù thủy thì coi như bỏ qua, lần này...cậu..., cậu thử suy nghĩ xem, nếu họ đã về rồi thì sao mà lại bỗng dưng biến mất như thế? Nói chưa biết chừng đám nhóc đó lại đã chạy đến nơi nào đó để vui đùa cũng nên.” Hiển nhiên là cục trưởng chẳng mấy để tâm đến chuyện này.

“Cục trưởng, nếu ngài đã không tin tôi, vậy thì tôi xin phép đi trước. Cũng xin nghỉ phép vài ngày, mấy ngay này, tôi sẽ tự mình đi tìm đám nhóc Thẩm Tiểu Lệ đó, đến lúc đó thì ngài sẽ tin thôi, những gì tôi nói đều là sự thật!” Giọng của Thẩm Phi Long trầm

ổn, thần mắt nhưng lại không che giấu nổi cảm giác thất vọng với người mà anh vẫn luôn tin tưởng hết mình.

“Không phải là tôi không tin cậu, mà là thời gian những người biến mất chưa vượt quá 24 tiếng, cũng không thể lập án được!” Cục trưởng thở dài rồi nói.

“Rầm!”” Thẩm Phi Long tức giận quay người bước đi, thuận người đóng luôn cánh cửa phòng làm việc.

Thẩm Phi Long đứng bên ngoài phòng làm việc, vừa chán chường vừa thất vọng, anh cũng không dám cứ cứng đầu chống chọi lại trước mặt cục trưởng. Trong cơn tức giận, anh đã đi đến bộ phận điều tra thông tin của cục và đưa điện thoại cho cộng sự điều tra địa chỉ cuộc gọi cuối cùng của Thẩm Tiểu Lệ.

Một lát trôi qua, đồng nghiệp thông báo với anh: “Thẩm lão đại của tôi, tôi đã điều tra ra rồi, địa chỉ đó ở gần căn biệt thự Thời Không.”

“Cảm ơn nhé, Tiểu Vương.” Thẩm Phi Long lấy lại điện thoại, rồi nói lời cảm ơn cảnh sát Vương, đúng lúc đang muốn hỏi anh định làm gì nhưng thoáng cái đã không thấy Thẩm Phi Long đâu nữa.

Thẩm Phi Long ngồi trên xe cảnh sát, điều khiển vô lăng đầy lão luyện, trong lòng thầm cầu nguyện cho đám người Thẩm Tiểu lệ được an toàn, vừa lái xe nhanh như bay đến đó. 15 phút sau mới đến gần được căn biệt thự Thời Không, anh dừng xe ở bên ngoài một ngõ nhỏ hẹp. Rồi anh nhanh chóng xuyên qua con hẻm nhỏ, nhìn thấy phía trước căn biệt thự Thời Không là một dải trống không, không có phương tiện giao thông nào, cũng chẳng có bất kỳ bóng người nào.

“Tiểu Lệ! Lạc Viễn! Đồ Đồ! Phi Phàm!” Thẩm Phi Long lớn tiếng gào thét, nhưng đáp lại anh chỉ là tiếng gió xào xạc thổi lên qua các bụi cỏ, rồi những tiếng chiếp chiếp chạm nhẹ vào nhau.

“Các em ở đâu rồi?” Ánh mắt Thẩm Phi Long mờ đi và nước mắt trào ra.

Anh không biết rằng chỉ một tiếng trước đây thôi, chính tại nơi này đã xảy ra một cuộc chiến kinh hồn bạt vía!

Con khủng long nhỏ bám riết không rời, nhìn thấy mình không theo kịp Lạc Viễn nên nó đã đổi hướng, đuổi theo Đậu Đồ Đồ. Bình thường đi đường 2 tiếng đã kêu mệt nhưng anh chàng mập này

lần này đã chạy hết vòng này đến vòng khác cũng không kêu mệt, hơn nữa tốc độ của Đậu Đồ Đồ cũng khiến người ta kinh hãi, dường như đã lắp mô tơ dưới chân vậy.

Khủng long nhỏ cũng mệt vì đuổi theo, không kiên nhẫn đuổi theo mấy bạn trẻ nữa, nó rống lên một tiếng, hướng về bốn bạn trẻ phun lửa, bầu không khí khí nóng tỏa ra, cả đám bạn theo bản năng lùi lại phía sau, nhưng thế lửa đang mức to, làm cháy cả một lọn tóc xoăn của Nhiếp Phi Phàm.

"Mẹ ơi! Nó còn biết phun lửa nữa chứ?" Đậu Đồ Đồ mếu máo kêu gào.

"Cứ như thế thì chúng ta nhất định chẳng chóng thì chầy gì cũng sẽ bị nó ăn tươi nuốt sống đấy." Thẩm Tiểu Lệ nhìn thấy đói đến mức bụng lép kẹp, bèn nghĩ ra một cách ngay lập tức, "Trước tiên chúng ta trốn vào trong biệt thự Thời Không đã, nó to như thế, chắc chắn không vào nổi đâu."

Ý hay đấy! Cả đám bạn lần lượt di chuyển vào trong căn biệt thự, Carl nhìn thấy họ có ý trốn vào trong tòa biệt thự liền nhanh chóng nói một chuỗi những lời gì đó lạ kỳ với khủng long.

Con khủng long nhỏ hết mực trung thành với chủ nhân, lập tức thu lại ngọn lửa trong miệng, rồi nhảy về phía trước đám bạn trẻ.

"Lúc này, mau chạy vào trong đi!" Nhiếp Phi Phàm có chút hưng phấn, cánh cửa của căn biệt thự Thời Không lại không khóa, thật là trời giúp ta mà!

Cả đám bạn lần lượt vào trong căn biệt thự Thời Không, chạy thẳng một mạch lên tầng 5, khi họ ngừng lại nghỉ lấy hơi thì cúi đầu nhìn lại, Carl lại không đuổi theo.

"Vù...vù..."

Từng hồi tiếng va đập từ tầng dưới vọng lên, trên sàn cũng bắt đầu va chạm rung lắc rồi nứt ra, trần nhà rơi xuống từng hòn đá nhỏ, thậm chí khoảng nền nhà chưa sửa chữa xong đã rạn nứt hoàn toàn. Cả đám bạn kinh hoàng, ngoài con khủng long nhỏ thì e rằng không có sinh vật nào có sức mạnh khủng khiếp đến thế?

Cả đám bạn trốn cạnh một cột trụ đá, mỗi người đều ôm lấy cột trụ, bốn đôi bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Một lúc trôi qua, mặt đất dừng rung chuyển, cả đám mới dám thở

một hơi thoải mái.

Nhưng giây sau đó, một chuỗi pháo bông được bắn lên từ bên ngoài khung cửa, mặt ngoài bức tường bị đốt cháy đen ngòm, còn trên hành lang tiếng bước chân cũng vang lên rõ mồn một. Tim của cả đám như treo ngược lên, Carl rất nhanh chóng xuất hiện trước mặt họ, và theo sau hắn chính là con khủng long màu đỏ phiên bản thu nhỏ!

Lạc Viễn dường như đã đoán ra được bèn cảnh giác trừng mắt nhìn Carl, trao đổi với Đại Liễm Đồ bằng sóng tư duy:

"Đại Liễm Đồ, Carl đã thu nhỏ khủng long lại còn một nửa rồi sao?"

"Đúng vậy. Nhất định là Carl phải bắt bằng được mấy người mới thôi, hiện giờ, ta không có cách nào chống lại chúng, nếu hắn đã có thể biến ra một con khủng long thì nhất định cũng có thể biến ra nhiều thứ động vật khác nữa."

"Ừm, vậy thì chúng ta sẽ bị bắt đến làm vật thí nghiệm sống hay sao chứ?"

"Đừng bi quan như thế, ta bỗng nhiên có ý kiến này!"

Đại Liễm Đồ lén bỏ thiết bị ghi âm vào trong túi quần của Lạc Viễn, thần sắc nở rộ, rồi tiếp tục dùng sóng tư duy để đối phó với Carl và "thú cưng kiêm vũ khí" của hắn.

Carl biến quyển sách trong tay trở nên nhỏ hơn, rồi bỏ vào trong túi, cười và nói: "Ha ha! Lần này, lũ nhóc các người có chạy đằng trời, mau ngoan ngoãn chịu trói cho ta, đừng có không biết điều như thế, sớm kết thúc cuộc chiến này, bằng không thì đừng trách ta không khách sáo!"

"Ngươi đừng hòng! Ta nhất định sẽ báo cho cảnh sát biết bí mật của ngươi, để cảnh sát tống hết lũ ôn dịch các ngươi vào tù, cả đời này ở trong nhà tù mà hối lỗi và chuộc tội!" Lạc Viễn nói những lời nhân đức.

Carl cắn nhẹ lên môi, các cục gân xanh trên trán nổi cả lên, rồi hét lớn: "Hừ, chỉ sợ mày không có cơ hội này thôi!"

Chương 7
Tiến sỹ thần bí

(1)

Trong không gian chật hẹp, con khủng long nhỏ phun ra từng ngọn lửa dài, dọa cả đám bạn trẻ trốn sau cây cột trụ bằng đá. Carl lại lần nữa móc ra cuốn sách động vật, thổi một luồng khí lên hình mèo trên trang sách, nhưng mèo hoa vẫn chần chừ không nhảy. Lạc Viễn nhân lúc hắn không chú ý, nhún người bổ nhào về phía hắn, và duỗi tay cướp lấy cuốn sách, nhưng không cướp được mà trái lại bị Carl chọc tức.

“Mau phun lửa thiêu chết nó cho ta!” Carl chỉ vào Lạc Viễn, dặn dò nó.

Con khủng long nhỏ gào thét ầm ĩ, chân tập tễnh nhảy đến, một ngọn lửa dài phun thẳng vào mặt Lạc Viễn, khiến Thẩm Tiểu Lệ sợ ngây người, Đậu Đồ Đồ cũng bịt mắt không dám nhìn, Nhiếp Phi Phàm cũng căng thẳng đến mức không dám cử động.

Lạc Viễn quên cả chạy trốn, hai mắt trợn tròn, hình ảnh của ngọn lửa phản ánh trong mắt, ngọn lửa lớn bỗng chốc vây quanh cậu. Nhưng điều kỳ lạ đó là, trên người Lạc Viễn như có một bức bình phong, ngọn lửa không thể đốt cháy những sợi lông trên cơ thể cậu, mà cơ thể của Lạc Viễn dần dần trở nên trong suốt, chỉ có một cuộn lửa đang cháy ngay tại chỗ. Kế đó, ngọn lửa bắt đầu di chuyển chậm lại, rồi từ từ nhảy xuống ra phía cửa sổ.

Trời bỗng đổ mưa, ngọn lửa bị dập tắt, cơ thể của Lạc Viễn đã hiện ra. Carl nằm bò bên cửa sổ, vẻ mặt kinh hãi nhìn theo cậu bé ở tầng dưới với bộ mặt sửng sốt, từ trong sách hắn thổi ra một con quạ đen tuyền, đang muốn cưỡi trên lưng con quạ đen thì tiếng

quác quác, miệng dài của nó mổ liên tiếp vào hắn, với ý không muốn chở hắn trên lưng.

Ba người trong đám bạn cất tiếng "phù..." tỏ ý giễu cợt.

Carl vừa phẫn nộ vừa bực dọc, mắt nhìn Lạc Viễn giống như mũi tên càng chạy càng xa, rồi hắn nhanh chóng thổi ra một con đại bàng cực lớn từ trong trang sách, con đại bàng đó trông vô cùng lực lưỡng, đầu trắng, mình đen, với những móng vuốt sắc nhọn, hai cánh cực lớn, nó nhìn chằm chằm Carl với ánh mắt sắc bén khiến người ta rùng mình, không dám nhìn nó một lần, nhưng nó dường như đang dùng thần mắt mà nói với Carl rằng: Ngươi dám ngồi trên lưng ta thì ta sẽ tiễn ngươi về Tây thiên!

Carl trói cả đám bạn bằng dây thừng ở phòng họp. Rồi hắn bước ra từ phòng họp, nhìn thấy con đại bàng đang đứng ở trước cửa sổ, Carl do dự một lúc, cuối cùng vẫn cẩn thận ngồi trên lưng con đại bàng. Giây sau, con đại bàng đập không ngừng, những tiếng đập cánh hất mạnh Carl lên bầu trời.

Nhưng hắn vẫn gắng chịu đau rồi gượng ngồi dậy, Carl không cam lòng mở cuốn sách ra, nhìn xuống một chuỗi lời ở dưới bức ảnh của con đại bàng, bỗng chốc chú ý. Hắn hát lên mấy người khó nghe mà kỳ dị, con đại bàng dường như đã nghe vào rồi từ từ trở nên yên tĩnh và ngoan ngoãn. Carl nhân cơ hội ngồi trên lưng nó rồi hạ lệnh: "Đuổi theo! Đuổi theo thằng nhóc đó cho ta, ta sẽ cho ngươi mồi ngon!"

"Rít rít..."

Carl hướng ra ngoài cửa sổ kêu một tiếng dài, trong không trung vọng lại thứ âm thanh vừa trong veo vừa lanh lảnh, cả đám bạn ở phòng họp cũng nghe thấy, cả đám nhất thời cảm thấy không ổn, Thẩm Tiểu Lệ nói với vẻ thấp thỏm không yên: "Carl lại biến thành hình quái vật gì để đối phó với Lạc Viễn rồi?"

Đậu Đồ Đồ dường như nhìn thấy Lạc Viễn nằm trên mặt đất khắp người toàn là máu tanh, dáng vẻ hấp hối, cất lời với vẻ mặt cầu xin: "Lạc Viễn có bị Carl đánh trọng thương không vậy? Nếu cậu ấy không cứu được chúng mình thì cả nhóm sẽ bị Carl bắt đi làm vật thí nghiệm sống phải không..."

Nhiếp Phi Phàm càng nghe càng sầu não hơn, bèn ngắt lời: "Đậu Đồ Đồ, cậu đang nghĩ vớ vẩn cái gì thế hả? Ngậm cái miệng thối của cậu lại đi, thì chúng ta sẽ bình an vô sự! Không đến phút cuối thì chúng ta cũng không thể kết luận theo lối ngõ cụt này!"

Thẩm Tiểu Lệ gật dầu, rồi lạc quan cất lời: "Đúng đấy, dù sao, tôi cũng tin rằng Đại Liễm Đồ chắc chắn sẽ có cách. Đừng quên là nó là người ngoài hành tinh thần thông quảng đại!"

"Rít rít..."

Con đại bàng lại cất tiếng kêu một lần nữa, dường như đã nhìn thấy mồi ngon. Carl hơi nhướn người về phía trước, hướng ánh mắt xuống phía dưới, phát hiện Lạc Viễn từ bốt điện thoại bước ra, và đang đứng trước bến xe bus đợi xe.

"Chính là thằng nhóc đó, mau bắt nó lại cho ta, và mang về tòa nhà Thời Không cho ta!" Carl ra lệnh, một nụ cười đắc ý nở trên mặt.

"Trời ơi, đó là thứ đồ gì vậy? Trong thành phố lớn này sao lại có con chim to như thế?" Một người đàn ông đứng ở trạm chờ xe bus ngửa mặt nhìn con chim lớn đang bay lượn trên bầu trời, bất giác kinh hãi cất lời.

Lạc Viễn nhìn theo ánh mắt của người đàn ông đó, hướng lên bầu trời nhưng ánh sáng quá chói nên cậu chỉ có thể đeo kính râm chuyên dụng để quan sát. Bỗng nhiên, mắt như mở lớn gấp đôi, cậu nhìn rõ con đại bàng đen đó đang nhìn chằm chằm về phía mình, nhưng lại bay lên bầu trời, dường như đang nảy ra ý xấu nào đó, còn người ngồi trên lưng nó chính là...trời ơi, là Carl! Carl đeo mặt mặt nạ và cười khoái chí, ghé sát vào lưng con đại bàng chỉ sợ vì bất cẩn mà mình sẽ rơi từ trên cao xuống.

Một chiếc xe bus chạy đến, hành khách đều lên xe, đứng trước trạm chờ chỉ còn lại Lạc Viễn, vẫn đang ngây người tại chỗ. Con đại bàng đã tìm được cơ hội, bỗng nhiên lao thẳng về phía Lạc Viễn nhanh như cắt.

Lạc Viễn lo lắng nhìn ngó xung quanh, nhìn thấy một bốt điện thoại màu đỏ bèn nhanh chóng chạy vào trong đó, rồi đóng chặt cửa lại. Trong khi không gian của bốt điện thoại thì nhỏ hẹp, cửa màu đỏ là kính trong suốt và bằng gỗ. Khi con đại bàng bay đến, nhất thời không chú ý đến cánh cửa kính trong suốt, chỉ muốn xổ thẳng bắt được Lạc Viễn, rồi bỗng dưng "phang" một tiếng, Lạc Viễn nhắm mắt, lại một lần mở to mắt, con đại bàng từ bên ngoài cửa kính trượt xuống, đang nằm trên sàn đất, còn hai mắt thì sáng lên hai chấm nhỏ, phần đầu cũng váng vất.

Carl cũng ngã nhào trên mặt đất, nhưng hắn nhanh chóng đỡ lấy đầu và đứng dậy, hai mắt trợn trừng nhìn Lạc Viễn đứng trong bốt

điện thoại, rồi mở cánh cửa màu đỏ đầy thô bạo. Nhưng tiếng "tạch tạch" cất lên, Carl đã khóa cửa lại, hắn tức giận vứt khóa đi rồi chỉ tay vào Lạc Viễn hét lớn: "Mày cứ đợi đấy!"

Carl lôi cuốn sách ra, trước tiên thu lại con đại bàng trong sách, rồi niệm một câu thần chú gì đó, thổi một hơi vào trong cuốn sách, một con gấu đen bò ra từ trang sách, hai mắt nó lóe sáng, bàn tay của nó có thể chống lại hai tay của Lạc Viễn, cơ thể vạm vỡ cao ngang với chiếc bốt điện thoại. Con gấu đen dưới mệnh lệnh của Carl đã hướng bộ mặt khiếp sợ đó về phía Lạc Viễn, vẫy tay rồi đập bể bốt điện thoại. Rồi nó nắm chặt lấy áo sơ mi của Lạc Viễn, và nhẹ nhàng nhấc bổng cậu lên, sau đó ngẩng đầu rồi cười với vẻ ngây ngô.

Bất thình lình, con gấu đen mở lớn miệng và nuốt Lạc Viễn vào trong, nhìn thấy mình sắp bị gấu đen nuốt vào trong bụng thì hai mắt tối sầm, sợ đến mức ngất đi. Carl cũng tưởng rằng gấu đen sắp ăn thịt cậu liền nhanh chóng thu con gấu lại trên sách rồi trói Lạc Viễn lại đặt vào trong túi hành lý, thần không biết quỷ không hay mang theo túi hành lý đó trở về căn biệt thự Thời Không.

Thời khắc Carl trở về căn biệt thự Thời Không cũng là lúc trời nhá nhem tối, ráng chiều tuyệt đẹp vắt mình trên bầu trời. Hắn vứt túi hành lý trên mặt đất rồi một tiếng "ai ya" phát ra từ trong đó, Carl kéo khóa, chỉ thấy Lạc Viễn đã tỉnh dậy, khắp người tê dại, muốn bứt hết dây thừng ra.

"Từ bỏ đi! Ngươi làm như thế chỉ khiến ngươi càng đau đớn thôi, dây thừng ta đang dùng chính là loại ráp nhất, càng cựa quậy thì sẽ càng tốn công thôi!" Carl giả vờ khuyên nhủ.

Lạc Viễn trừng mắt nhìn hắn rồi không thèm điếm xỉa nữa, vẫn giãy dụa khỏi dây thừng.

Carl lôi Lạc Viễn đến phòng họp rồi quẳng mạnh cậu xuống, cậu không cẩn thận ngã nhào bên Đậu Đỏ Đỏ, Carl chỉ và gật đầu với cả đám bạn: "Mấy nhóc các người yên lặng cho ta, bằng không sẽ bịt kín luôn miệng lũ các người!"

Cả đám bạn nhìn Carl với ánh mắt đầy căm phẫn, đợi Carl đi, Đậu Đỏ Đỏ nhìn về phía Lạc Viễn và hỏi: "Lạc Viễn, cậu không bị thương đấy chứ hả?"

Lạc Viễn lắc đầu, với vẻ đầy hổ thẹn cất lời: "Xin lỗi, tôi không cứu được mấy cậu rồi, vốn dĩ, tôi muốn đến đồn công an để báo cảnh sát đến giúp đỡ chúng ta nhưng giữa đường lại gặp Carl, hắn ngồi

trên con đại bàng và lao đến."

Thẩm Tiểu Lệ nhanh chóng an ủi: "Lạc Viễn, đừng nhọc công nữa, đừng trách mình nữa."

Nhiếp Phi Phàm khéo léo hỏi: "Vậy thì mọi thứ vẫn chưa đi đến đâu phải không?"

Carl đứng ở bên ngoài nghe trộm phát hiện cả đám bạn đang huyên náo, nhất thời không có hứng thú nghe trộm bèn đi mất.

Lạc Viễn nhìn ra bên ngoài khung cửa, và phát hiện gã đại ca đó với bóng hình phản chiếu đã không còn ở đó nữ bèn ghé sát vào đám bạn, nhỏ nhẹ cất lời với vẻ thần bí: "Xuỵt! Vừa nãy Carl ở bên ngoài lén nghe chúng ta nói chuyện, bây giờ hắn đi rồi. Thực ra, trước khi Carl đến, tôi đã gọi điện cho Thẩm đại ca đến và nói cho anh ấy về hành tung của chúng ta, anh ấy hứa sẽ nhanh chóng đến đây cứu chúng ta."

Thẩm Tiểu Lệ bất giác thở phào một hơi, nhưng bỗng nhiên cô cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn Lạc Viễn rồi hỏi: "Đại Liễm Đồ thì sao? Nó không bảo vệ cậu ư?"

Đậu Đồ Đồ cũng mồm năm miệng mười kinh ngạc hỏi: "Đúng rồi! Có Đại Liễm Đồ ở bên cạnh, sao cậu có thể bị bắt chứ?"

Nhiếp Phi Phàm cũng cảm thấy kỳ lạ, vội vàng cất lời hỏi: "Đại Liễm Đồ đã xảy ra chuyện gì ư?"

Lạc Viễn nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của cả nhóm liền vội vàng hỏi: "Không có, không có, chúng ta không ăn uống trong thời gian dài nên Đại Liễm Đồ tiêu hao nhiều năng lượng, đã rơi vào trạng thái ngủ say rồi, nếu không tôi sớm đã di chuyển đến đồn công an trong chớp mắt rồi!"

Cả đám bạn như chợt hiểu ra, hóa ra là thế, thật sự là khổ cho người ngoài hành tinh này rồi.

Ở trong đồn công an, sau khi nhận điện thoại của Lạc Viễn thì Thẩm Phi Long trầm tư suy nghĩ cẩn trọng, nếu cục trưởng đã không bằng lòng trợ lực thì anh chỉ đành đi tìm một nhân vật lớn khác.

Thẩm Phi Long lái xe đến toà thị chính của thành phố Nam Minh, đi thang máy lên văn phòng thị trưởng ở tầng cao nhất. Sau khi mở cửa, Thẩm Phi Long và thị trưởng bắt tay nhau, ngay đến ngồi

trên ghế sofa cũng không ngồi liền nói: "Thị trưởng, tôi có một chuyện quan trọng muốn báo cho ngài biết."

Thị trưởng ngồi trên ghế sofa rồi ra hiệu cho anh ngồi xuống, hứng thú rồi rướn lông mày: "Là chuyện gì? Nói đi."

"Thị trưởng, ở thành phố của chúng ta hiện giờ đã mất tích rất nhiều người, phần lớn đều là những thanh thiếu niên hơn 10 tuổi, và có người báo án, nói rằng những thanh thiếu niên này mất tích có liên quan đến nhà ảo thuật Carl."

"Là thật sao? Cục trưởng của mấy cậu nói thế nào?" Thị trưởng đặt cốc trà xuống rồi tỏ vẻ kinh ngạc.

"Hoàn toàn là sự thật! Cục trưởng của chúng tôi không thụ lý, cho nên, tôi mới phải đến tìm Ngài. Tôi dám dùng chức nghiệp của mình để đảm bảo, vụ án hoàn toàn là sự thật." Thẩm Phi Long vỗ lên ngực dõng dạc cất lời.

Bỗng nhiên, chuông điện thoại vang lên, Thị trưởng bước qua nghe điện thoại thì trên mặt càng trở nên trầm mặc hơn. Ông gác máy rồi nói: "Vừa nãy cục trưởng của các cậu gọi điện thoại đến, nói rằng rất nhiều phụ huynh đã báo cáo, con của họ đã mất tích sau khi đi xem ảo thuật. Bây giờ, ông ấy đã phái người đi điều tra rồi, cậu cũng trở về giúp đỡ một tay đi."

Thẩm Phi Long gật đầu, trên mặt mừng vui, anh cùng với Thị trưởng nhanh chóng cáo từ rồi lái xe trở về đồn công an. Thẩm Phi Long đến văn phòng của đồn công an, cục trưởng trước đây không tin tưởng anh đã nói lời xin lỗi, nhưng anh đã lắc đầu biểu thị mình không để tâm, và đưa những chứng cứ mà Lạc Viễn đã cung cấp cho cục trưởng.

Để phối hợp với phía cảnh sát bắt được băng nhóm tội phạm này, thị trưởng đã cố ý liên hệ với Carl, lấy lý do là đám đông yêu thích ảo thuật nên muốn mời hắn lại biểu diễn một lần nữa.

"Thật không? Vậy thì tôi quá vui rồi, cảm ơn mọi người đã yêu thích tiết mục của tôi như thế, tối mai, tôi sẽ cùng cả đoàn xiếc nhất định đến đúng giờ." Carl nở nụ cười và tắt máy.

"Carl đại nhân, đã có chuyện gì vậy? Hai gã hắc ý nhân mà Cát Thụy phái đến hỏi.

"Thật kỳ lạ!" Carl thầm thì một tiếng, và nói với gã hắc y nhân, "Rõ ràng là tối mai ta có việc gấp, chúng mày ở đây trông giữ lũ nhóc

này, không được rời nửa bước, cho đến khi ta và Cát Thụy trở về."

Gã hắc y nhân lần lượt cúi đầu, rồi cung kính đáp lời: "Vâng! Tiểu nhân đã hiểu rõ rồi!"

(2)

Buổi tối ngày hôm sau, thành phố Nam Minh oi bức bỗng nhiên đổ mưa tầm tã, cơn cuồng phong mang theo những hạt mưa lớn bằng hạt đậu đang nện mạnh trên những lán chống mưa, những tiếng chim kêu rầm vang cứ thế rền vang, dọa những đứa trẻ đang xếp hàng chờ soát vé co ro trong vòng tay của cha mẹ, nhưng tuyệt nhiên không có ai làm ồn đòi về nhà.

Đoàn xiếc Carl danh tiếng vang xa, người dân thành phố vừa nghe nói đến Carl lại được mời biểu diễn, cơ hội khó có được, cộng thêm đám trẻ con vô cùng yêu thích biểu diễn của đoàn xiếc và ảo thuật, kéo theo một kết quả dễ đoán được, 500 tấm vé đã được bán hết sạch khi chỉ vừa mới bán ra một tiếng trên mạng.

Vẫn chưa đến 7 giờ, mọi người dùng bữa tối xong đã đi đến bên ngoài lối vào của cung thể thao của thành phố Nam Minh từ rất sớm.

Mưa to khiến người ta sợ hãi, rất nhanh chóng 500 vị khán giả đều đã ngồi trong phòng biểu diễn, và ngồi ở chỗ ngồi của mình, nhưng tối nay nhiều hơn những người đàn ông đến xem biểu diễn.

Khúc nhạc piano du dương cất lên, Carl giống như một con chim lớn, từ hàng ghế sau cùng bay lên sân khấu, cơ thể của hắn khoác lên mình một lớp áo lông màu trắng, vẫn đeo mặt nạ cáo, nở nụ cười và cúi người chào khán giả ở phía dưới sân khấu.

Khán giả đều kinh hoàng trước cách xuất hiện này của Carl, còn bọn trẻ thì không ngớt mấy lời "woa woa", chúng đang vỗ tay cật lực. Điều càng khiến khán giả hưng phấn nữa là, Carl đã dùng micro, tuyên bố tiết mục tối nay, hắn sẽ biểu diễn hai lần tiết mục thôi miên, lần lượt là tiết mục đầu tiên và tiết mục cuối cùng trong buổi tối nay.

"Màn biểu diễn ảo thuật kế tiếp đây, xin mọi người hãy tận hưởng,

tuyệt đối không được dùng thứ gì để bịt tai. Sau khi mọi người tỉnh lại thì màn hình sẽ trình chiếu lại quá trình thôi miên.

Carl nói xong thì hướng về phía khán giả làm động tác hôn gió hai lần.

Bỗng nhiên, "pha" một tiếng, đèn sân khấu vụt tắt, chỉ còn duy nhất một ngọn đèn chiếu trên thân người Carl, hắn búng tay rồi một chiếc đồng hồ quả quýt lắc lư trên màn hình, bên tai họ vang lên một khúc nhạc róc rách như dòng nước chảy, phả thẳng ra không phải là gió đêm mát lành là là một mùi hương như ẩn như hiện đặc biệt.

Rồi dần dần, đám đông khán giả nhìn về phía sân khấu đang mờ dần, người có mặt ở đó chỉ có thể nghe thấy âm thanh trầm ngâm mà thuần phác của Carl:

"Bây giờ, bên tay trái của bạn có một hàng dừa cao thẳng tắp, bên tay phải là biển cả xanh rì, nước biển trong đến mức bạn có thể nhìn thấy những viên sỏi trắng. Lúc đó, bạn quay người hướng về phía đại dương mênh mông, nhìn thấy con cò trắng trên bãi cát, chúng đang tự do bay lượn, thế là bạn cũng tưởng tượng ra mình cũng có thể sải rộng cánh bay...

Toàn bộ đám đông đều nhắm mắt, cả khán phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng đặc biệt, Carl nở một nụ cười dị thường, dùng tay ra lệnh cho đám thuộc hạ tạm thời đóng máy quay lại. Rồi hắn nhẹ nhàng áp sát vào một cậu bé, trong miệng lẩm bẩm thứ thần chú gì đó, giây sau đó, cậu bé đó liền biến thành một quả bí ngô, rồi người phụ nữ đẹo mặt nạ lên trình diễn ở hậu trường.

Carl có chút hưng phấn, cuối cùng thì hắn đã có thể hoàn thành được nhiệm vụ mà Cát Thụy giao cho hắn rồi, sẽ có một khoản tiền cực lớn được chuyển vào tài khoản của hắn. Hắn đã có thể tưởng tượng ra hình ảnh mình nằm trên giường đầy tiền, và cười khoái chí biết mấy.

Trong căn biệt thự Thời Không vào lúc này phát ra mấy âm thanh lộc cộc, bụng của cả đám bạn đang vọng ra bên ngoài: "Đói quá rồi! Hai chú ơi, xin các ngươi hãy thương xót, mua chút đồ ăn gì đó cho tụi cháu mới, nếu không tụi này sẽ đói chết mất."

Hai gã hắc y nhân đang canh cửa nhìn về phía các bạn trẻ phát hiện Lạc Viễn đang nằm trong vòng tay của Đậu Đồ Đồ, sắc mặt trắng nhợt khiến người ta kinh hãi, rồi sờ lên chiếc bụng đói lép kẹp của mình, thương lượng một người sẽ đi mua đồ ăn, còn

người kia sẽ ở lại trông giữ bốn đứa trẻ này.

“Ha ha! Các ngươi bị ta dọa cho sợ rồi sao? Lạc Viễn nhanh chóng đứng dậy, rồi thấp giọng hỏi.

“Thật chỉ có cậu mới nghĩ ra được, bọn chúng vừa đi mua cơm hộp rồi.” Thẩm Tiểu Lệ cười rồi nói.

“Xát mặt vào tường trắng thế kia, kiểu quái gở này cũng chỉ có mình cậu nghĩ ra được thôi.” Nhiếp Phi Phàm nhìn Lạc Viễn.

“Cảm ơn các cậu đã quá khen, ai bảo tôi là người ngoài hành tinh thông minh nhất trong vũ trụ chứ! Ha ha! Thực ra là chủ ý của ta, ta thực sự đã đói đến mức không chịu nổi rồi!” Đại Liễm Đồ thò cái đầu đáng yêu của nó ra, cười thẹn thùng.

Cả ba người bạn kinh ngạc nhìn vào Đại Liễm Đồ, nghe thấy người ngoài hành tinh này với bộ mặt huyênh hoang như thế thì khuôn mặt của cả đám bạn bỗng chốc lộ ra vẻ “á khẩu giữa ban ngày”.

“Sao dạo gần đây lại có người cứ thích tự khen mình như thế nhỉ, thật là mặt dày mà!” Đậu Đồ Đồ bất thình lình thổ ra câu này.

“Ngươi!” Đại Liễm Đồ tức giận nói vào mặt cậu ta rồi bỗng nhiên hai tay chống nạnh , dẩu môi nói, “Hừm, đại nhân ta tự có kế hoạch chi tiết, không so bì với nhà ngươi.”

Thẩm Tiểu Lệ động vào cánh tay của Đậu Đồ Đồ, với ý bên ngoài họ vẫn còn có gã hắc y nhân đang gác cửa, Đậu Đồ Đồ làm mặt quỷ nhìn về phía Đại Liễm Đồ.

“Rầm rầm rầm...”

Lúc này, bên ngoài cửa đang vang lên từng hồi tiếng gặt đập, vài tia sáng kỳ dị chiếu sáng khắp các ngõ ngách ở năm tầng. Cả đám bạn yên lặng, lần lượt bò ra phía cửa sổ nhìn những chùm sáng quá mạnh, chói đến mức khiến người ta không thể nhìn rõ khung cảnh ở bên ngoài.

“Woa, sao trời lại sáng như thế chứ?” Lạc Viễn hỏi với vẻ kinh ngạc.

“Không! Bây giờ...rõ ràng vẫn là 10 giờ tối mà!” Thẩm Tiểu Lệ nhìn đồng hồ động vật.

“Hừ, gã hắc nhân sao không nhìn thấy nữa? Là cảnh sát bắt đi rồi

à?" Đậu Đồ Đồ nghi hoặc không hiểu nổi.

"Chắc chắc bên ngoài có chuyện gì đó rồi, chúng ta ra ngoài xem đi!" Nhiếp Phi Phàm mở cửa phòng họp, ba người bạn khác thì chạy ra ngoài.

Cả đám bạn đến bên cửa sổ của sảnh lớn, vừa đẩy cửa sổ cũ nát, bụi lã chã rơi xuống. Lúc này, ánh sáng càng trở nên mạnh hơn, cả đám bạn dùng tay che luồng ánh sáng ấy rồi mắt cứ thế trợn mắt há mồm ngẩng lên bầu trời. Giây sau đó, Lạc Viễn thở hắt ra một hơi, trên mặt để lộ vẻ khiếp sợ: "Trời ơi!"

Có thứ gì đó giống như quả bí ngô màu vàng cam khổng lồ đang rớt xuống vùng trời của căn biệt thự Thời Không, chiếc đèn pha bên ngoài đang phát ra thứ ánh sáng màu vàng. Thứ vật to lớn đó nhanh chóng rơi xuống mặt đất, bên dưới duỗi ra bốn móng kim loại, theo cùng là một luồng khí lưu cực lớn cuộn lên cả cát bụi, khiến cả đám bạn nghẹn lại vội vàng bưng kín mặt.

"Toang toang..."

Theo cùng là tiếng lắc lư khe khẽ, bụi mù mịt dần tán ra, thứ khổng lồ đó rõ ràng hiển thị trước mắt, một tiếng tách vang lên, cửa tự động mở ra. Cả đám bạn nhất thời kinh hãi, cái này, đây là...phi thuyền bí ngô sau khi cải tạo, hơn nữa đã từng nhìn thấy ở phòng phục trang, vỏ ngoài của nó vẽ hình bí ngô với hình mặt quỷ!

Phi thuyền bí ngô bên trong chứa đầy con rối hình người, thiết bị khoa học toàn bộ đều là những nút ấn nhiều màu. Năng lực ghi nhớ cực tốt của Thẩm Tiểu Lệ cảm thấy không đúng chút nào, một lúc sau, cô kích động hét lên: "Bên trong phi thuyền này quả thực là giống y chang!"

Cả ba chàng trai biết rằng, cô nói rất có lý, phi thuyền mà trước đó tạo thành của họ cũng treo đầy rối gỗ hình người, nhưng giây sau đó, Thẩm Tiểu Lệ liền cảm thấy nghi hoặc, vì sao bên ngoài của phi thuyền lại biến thành thế này? Trừ phi là Carl đã dùng tà thuật, mới có thể biến những gì đang nghĩ trong não thành thứ như thế này ư? Vậy thì phi thuyền đó...

"Quả thực là rất giống!" Lạc Viễn gật đầu, đề tài vừa chuyển bèn hỏi, "nhưng mà gã hắc y nhân vừa rời đi, không phải đồng bọn của chúng lại đến đấy chứ?"

Vừa dứt lời thì một tiếng cười u ám vang ra từ phi thuyền, cả đám

bạn dán mặt vào cánh cửa với vẻ cảnh giác, nhìn thấy quái nhân với bộ não con cáo sừng sững bước ra ngoài. Khuôn mặt của gã quái nhân đầy những nếp nhăn, trên cơ thể mặc bộ quần áo với những tia sáng, lúc hắn nhếch mép cười thì những nếp nhăn trên mặt co rúm lại, khiến cả đám bạn không chỉ sởn cả tóc gáy mà còn cảm thấy có chút buồn nôn.

"Ha ha! Đám nhóc các người thông minh đấy! Chào buổi tối tốt lành, ta đến đón lũ nhóc mấy người đây!" Gã quái nhân cười với nụ cười rạng ngời.

Ồ, âm thanh này nghe quen quá. Tuy đã bị méo tiếng nhưng vẫn rất giống, hình như là giọng nói của Carl.

Nhiếp Phi Phàm quắc mắt nhìn thẳng vào gã quái nhân: "Carl, ngươi đừng vờ vịt nữa, ta biết là ngươi rồi."

Quái nhân bỗng nhiên không cười nữa, bèn hỏi: "A? ngươi có chứng cứ gì chứ, nói ta là Carl chứ?"

Hai mắt Nhiếp Phi Phàm dò xét gã quái nhân, một lúc sau mới cất lời: "Nhất định là buổi biểu diễn của ngươi vừa mới kết thúc, còn chưa kịp để thay y phục nữa ư? Người bình thường ai sẽ mặc những bộ quần áo lóng lạnh như thế chứ? Hơn nữa, phần đầu luôn đeo mặt nạ hồ ly, bây giờ lại đổi thành khăn trùm hồ ly, còn nữa, mắt của ngươi vừa nhìn là biết được, chính là ngươi."

Gã quái nhân ngây người, mặt đầy vẻ thảng thốt, tên nhóc miệng còn hôi sữa này thật sự là có tài năng đấy, là ta đã coi thường nhóc con này!

Đám người Thẩm Tiểu Lệ cũng là lần đầu tiên lại cảm thấy lòng kính nể mạnh mẽ đến thế với cậu bạn Nhiếp Phi Phàm, lần lượt giơ ngón tay cái lên tán thưởng. Không ngờ người bạn đồng hành của mình lại lợi hại như thế, phân tích có đầu có đuôi, xem ra, khoảng cách đến danh hiệu đại thám tử của cậu không còn xa nữa!

Cả đám bạn biết bản thân mình khó mà trốn thoát được bèn dứt khoát đứng trước mặt của Carl, và cầm chân hắn bằng cách nói chuyện.

Carl biết mình đã bại lộ bèn, bèn xé mặt nạ cáo ra rồi lạnh lùng rống lên một tiếng: "Hừm! Lũ nhóc mấy người đừng nói mấy lời vô ích nữa, mau đi cùng với ta, nếu không ta sẽ ra tay với mấy người!"

Nhiếp Phi Phàm khuyên nhủ: “Carl, anh đừng cứ chấp mê bất ngộ như thế nữa, mau giao nộp những người mất tích ra đây, sau đó đến đồn công an đầu thú đi, như vậy mới có thể cứu được ngươi.”

“Chấp mê bất ngộ? Cứu được?” Carl đưa tay ra sau lưng, rồi nhìn cậu với ánh mắt khinh thường, cười lạnh rồi cất lời: “Ha ha! Đúng là nhóc thối, các người thì hiểu cái gì? Ta là người trưởng thành, ta cần tiền, Tiến sỹ đã nói, chỉ cần ta bắt được nhiều người như thế thì ông ấy sẽ cho ta rất nhiều tiền, ít nhất cũng hơn ba trăm nghìn tệ! Có được số tiền này thì ta không cần sống những ngày tháng nghèo túng nữa, cũng chẳng cần vất vả biểu diễn ảo thuật nữa, còn có thể hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp hơn cùng với người nhà ta. Hơn nữa, ta đâu phải kẻ ngốc, làm thì đã làm rồi, cảnh sát sẽ không vì ta tự thú mà không cho ta ngồi tù đâu, ta đã không thể quay đầu lại được nữa rồi.”

“Không! Ngươi sai rồi! Bây giờ ngươi tự thú vẫn có thể xử trí ở mức nhẹ, chỉ cần ngươi giao nộp những đứa trẻ bị bắt cóc, làm lại cuộc đời thì tất cả những tổn thất và đau thương đó đều sẽ giảm đến mức nhỏ nhất.” Thẩm Tiểu Lệ phản bác.

Hai mắt hắn đỏ ngầu rồi lắc đầu thật mạnh: “Không, không, các người nhất định là đang lừa dối ta, ta đâu có dễ bị mấy đứa nhóc như các ngươi lừa chứ. Cầm được tiền là ta có thể cao chạy xa bay rồi, ai cũng đừng hòng bắt ta.”

Lạc Viễn nghe thấy những lời này thì khắp người run lên, lớn tiếng quát lại trong cơn tức giận sục sôi: “Ngươi là ác ma! Vô sỉ! Hèn hạ! Rõ ràng, ngươi biết, Tiến sỹ lấy họ làm vật thí nghiệm sống, ngươi đã không báo cảnh sát mà còn tên Tiến sỹ làm chuyện xấu. Chỉ vì chút tiền này mà hy sinh mười mấy mạng người...”

Lạc Viễn ngày càng xúc động mạnh, bất giác cậu nhớ đến những đứa trẻ cũng chỉ chạc tuổi mình đang nằm trên bàn điều khiển lạnh băng, với những thanh âm nghẹn ngào thì không thể nói tiếp được nữa.

Đậu Đồ Đồ tiếp lời, cậu ta trừng mắt vào cặp mắt nhỏ đó, chỉ hận không vung mạnh tay mà đánh một cú vào Carl: “Đồ ác quỷ, sớm muộn gì thì ngươi cũng sẽ gặp báo ứng!”

Với vai trò là một người đội trưởng, trong lòng tuy vô cùng phẫn nộ nhưng Thẩm Tiểu Lệ vẫn nhìn Carl với ánh mắt đáng thương, rồi cô từ tốn cất lời: “Carl, tôi cảm thấy tiếc thương thay cho anh đấy. Anh cũng là một người cha cơ mà, sao lại có thể vì tiền bạc

mà làm tổn thương đến những đứa trẻ khác như thế, sau này, khi con anh trưởng thành, nó nhất định sẽ cảm thấy hổ thẹn vì những hành vi tàn độc này của anh."

"Đừng nói mấy lời vớ vẩn nữa, nếu còn không lên phi thuyền thì có tin rằng, ta sẽ giết lũ các người không hả?" Từ sau lưng Carl lôi ra một con dao găm, nhanh chóng chạy đến rồi giữ chặt lấy Thẩm Tiểu lệ và kề sát con dao lên cổ cô.

Đúng vào thời khắc nguy hiểm đó, một đám người đang cầm súng cảnh sát lao ra từ tầng một của căn biệt thự Thời Không, Carl cùng với phi thuyền của hắn đã bao vây tứ phía.

Hóa ra, trong số những khán giả đến xem biểu diễn ảo thuật của Carl đã có những cảnh sát mặc thường phục, họ đã lén bịt tai bằng thứ bông chuyên dụng, tận mắt chứng kiến màn bắt cóc khán giả của Carl, cho nên, sau khi màn biểu diễn ảo thuật kết thúc, phía cảnh sát đã theo dõi Carl, rồi nhìn thấy phi thuyền bí ngô của hắn rời khỏi cung thể thao. Đội cảnh sát mặc thường phục ngay lập tức cùng với Thẩm Phi Long đã đi cứu người ở căn biệt thự Thời Không cung cấp manh mối.

Còn sau khi gã hắc y nhân mua cơm hộp trở về, trên đường đi gặp chuyện đã phối hợp với phía cảnh sát truy bắt đồng bọn của mình. Khi cảnh sát đến giải cứu đám bạn trẻ thì phi thuyền bí ngô xuất hiện, nó hạ cánh xuống căn biệt thự Thời Không, Thẩm Phi Long bèn kiến nghị, hãy mai phục ở tầng một của tòa nhà, như vậy, Carl sẽ xuất hiện trước mặt mọi người mà không kịp phòng bị gì.

"Đúng vậy, đồng chí cảnh sát, chính là hắn. Hắn đã bắt cóc bốn đứa trẻ này, chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi! Cầu xin hãy thả chúng tôi ra!" Nhìn thấy hai gã hắc y nhân đang chỉ về phía Carl và hét lớn.

Khuôn mặt Carl thất sắc kinh hãi nhìn theo, rồi theo bản năng đưa con dao găm kề sát bên da thịt của Thẩm Tiểu Lệ, gằn giọng: "Chúng mày...báo cảnh sát từ khi nào hả? Khốn thật! Đã bị bốn đứa nhóc các người làm trò đùa thế này! Ta nói cho chúng mày biết, đừng qua đây, không thì ta sẽ giết con bé này!"

"Không được!" Cả ba chàng trai dán chặt mắt vào Carl, Lạc Viễn sốt sắng khuyên nhủ, "Carl, anh bình tĩnh một chút đi, người nhà anh vẫn đợi anh trở về mà!"

"Hừ..." Carl nở nụ cười, trên khuôn mặt đầy vẻ âu sầu, trong mắt long lanh hàng lệ, hắn đưa mắt nhìn về hơn mười cảnh sát phía

sau đám bạn, “Tình hình này thì ta không thể về được nữa rồi.”.

(3)

Vừa nói xong thì tay Carl run lên, con dao găm sắc bén nhanh chóng cắt vào làn da mỏng manh của Thẩm Tiểu Lệ, máu tươi chảy ra. Môi của Thẩm Tiểu Lệ tái nhợt, hai mắt đảo liên tục và ngất xỉu.

Thẩm Phi Long dẫn đầu đội cảnh sát nhìn thấy cảnh tượng ấy thì sắc mặt cũng trở nên khó coi, anh ngắm đúng bãi cỏ cạnh chân của Carl rồi nổ một tiếng lớn, viên đạn trúng vị trí, chỉ còn 5 cm nữa là trúng chân của Carl.

Carl bị tiếng súng làm cho khiếp sợ liền nhảy dựng lên, con dao găm trong tay cũng rơi trên bãi cỏ, rồi theo bản năng hắn dùng tay che kín phần đầu. Nhân cơ hội đó, Thẩm Phi Long chạy lên giành lấy Thẩm Tiểu Lệ, và đẩy Carl sang một bên. Trọng tâm không vững nên Carl bỗng nhiên ngã nhào trên đất, nhưng vẫn đứng dậy rất nhanh và chạy vào trong phi thuyền.

“Không được nhúc nhích!” Ba cảnh sát cầm súng xông lên, trong đó hai cảnh sát ghì chặt vai của Carl xuống, khiến hắn quỳ gục trên mặt đất không thể động đậy, còn viên cảnh sát còn lại đã còng tay hắn lại bằng chiếc còng lạnh như băng.

Bị phía cảnh sát dồn lên rồi bị áp giải về phía xe cảnh sát. Lạc Viễn bỗng nhiên chặn đường của cảnh sát rồi nhìn thẳng về phía Carl và hỏi: “Người trên phi thuyền giống như rối gỗ có tác dụng gì? Người biến mất có phải là vẫn ở trong đường hầm hay không? Thứ mật mã giống như bốn con rắn đá trong đường hầm là gì?”

Đậu Đồ Đồ và Nhiếp Phi Phàm nhìn Lạc Viễn có chút lạ thường chỉ quẳng cho cậu một ánh nhìn ra hiệu, rồi lại nhìn vào phần bụng của cậu bỗng nhiên hiểu ra, hóa ra là Đại Liễm Đồ đang bắt chước tiếng nói của Lạc Viễn và hỏi Carl.

Hai mắt Carl trợn trừng nhìn đám bạn, gân xanh trên trán nổi hẳn lên, rõ ràng là đang vô cùng tức giận, rồi hắn quét mắt qua đám bạn đang mong mỏi, rồi cất tiếng cười nhưng vẫn không hé răng nửa lời.

Cảnh sát nhìn thấy tình hình này thì ấn chặt bả vai của Carl

xuống đất, Carl cảm thấy cơn đau nhói lên bèn trừng mắt nhìn lại cảnh sát. Nhưng cảnh sát lại coi như không nhìn thấy gì bèn hững hờ nói: "Đây là manh mối cần để phục vụ điều tra phá án đúng không? Carl, đây chính là cơ hội chuộc tội cuối cùng của ngươi."

Nét mặt của Carl thẫn thờ, suy tư một lúc rồi đáp: "Người ở trong đường hầm dưới lòng đất nhất định phải có người giống rối gỗ mới cứu được. Phần lưng của rối gỗ có một nút ấn, ấn nút này thì họ sẽ được cứu sống, như vậy họ mới có thể đi lại tự nhiên được. Nhưng còn về mật mã của bốn hình tượng đá rắn thì các người cần phải trả lời ta một câu hỏi mới có thể biết được."

Cả ba chàng trai cùng nhìn nhau, Carl lại muốn chơi trò giải đố gì đây, Thẩm đại nhân thông minh của chúng ta không còn bên cạnh chúng ta nữa!

Carl không không cho họ từ chối bèn nói thẳng: "Trong tâm lý học có một loại bệnh được gọi là 'hội chứng sợ hãi', chẳng hạn như hiện giờ có rất nhiều người thành phố đều mắc chứng bệnh sợ không gian kín. Ít nhiều gì thì các người cũng phải trả lời hai phương pháp trị liệu cho ta."

What? (Cái gì chứ) Tâm lý học ư? Điều trị chứng sợ hãi ư? Đậu Đồ Đồ cứ như đang nghe Kinh thánh, hoàn toàn không thể hiểu được những gì mà Carl đang nói, rồi cậu ta nhún vai và nói: "Ta đâu phải là bác sỹ đâu, cũng không biết điều trị bệnh tâm lý đâu. Tôi đi xem Thẩm đại nhân đã tỉnh dậy trước đã."

Nói xong, Đậu Đồ Đồ cứ thế rời đi, Nhiếp Phi Phàm và Lạc Viễn đưa mắt nhìn nhau, trong mắt của hai người họ hiện rõ bốn chữ "không có manh mối". Bỗng nhiên, miệng của Lạc Viễn tự động liên hồi, cậu cứ lùm tùm nói ra một chuỗi: "Thứ nhất chính là dùng thuốc thôi miên để trị liệu. Thứ hai, tìm ra nguyên nhân gây nên chứng sợ hãi đó từ phía mình, đối mặt với thứ mà mình sợ nhất, từ từ cảm nhận được chứng bệnh sẽ biến mất hoàn toàn trong toàn bộ quá trình này."

Carl hướng cái nhìn kinh ngạc về phía Lạc Viễn, thầm nghĩ đứa trẻ này thật là lợi hại. Rồi hắn gật đầu, và nói: "Mật mã chính là niệm thầm ba lần - Úm ba la xì bùa!"

Nói xong, Carl bị cảnh sát áp tải lên xe cảnh sát. Sau khi Lạc Viễn nghe được mật mã thì không kìm lòng được lườm hắn một cái, thảo nào Carl lại yêu câu thần chú này đến thế!

Nhiếp Phi Phàm nhìn cậu rồi lại nhìn vào bụng của cậu: "Đại Liễm

Đồ, bọn họ đi hết rồi, chúng ta sẽ đi cứu người như thế nào đây?"

Đại Liễm Đồ trong chiếc áo sơ mi trắng của Lạc Viễn lầu đầu rồi nở một nụ cười tươi rói: "Ha ha, đương nhiên là..."

Lạc Viễn bỗng nhiên nắm chặt Nhiếp Phi Phàm, hai người họ trong bỗng chốc từ căn biệt thự Thời Không đã đến dưới đường hầm của cung thể thao. Nhiếp Phi Phàm kinh ngạc nhìn vào thứ xanh trước mặt, Cát Thụy ở trong nước giống như một con cá sấu đang ngóc đầu dậy, khóe mắt co rút, thần sắc căng thẳng, nhưng nhìn động tác của hắn thì giống như đang di chuyển những người trẻ tuổi này. Nhìn y cứ như một con cá đang lăn qua lăn lại, bỗng chốc nhảy lên bờ, rồi hướng ánh mắt hằn học nhìn về phía họ.

"Cát Thụy, dừng tay! Nếu ngươi còn là một người đàn ông thì hãy đấu một trận sống chết với ta, nếu không ta sẽ không để ngươi mang những người này đi!" Lạc Viễn cũng không kém cạnh, trừng mắt đáp trả.

"Được đấy, nếu lũ chúng mày đã đến còn gửi thư mời đến ta thì ta chỉ đành cung kính không bằng tuân lệnh. Hừ! Nhãi ranh, thật sự không biết tốt xấu thế nào! Lần trước gặp mày trên núi tuyết, chúng mày may mắn mới sống sót đến giờ, lần này sẽ không may mắn như thế nữa đâu!" Cát Thụy nhìn họ với ánh mắt khinh thường.

Nhiếp Phi Phàm nói khẽ: "Lạc Viễn, cậu phải cẩn thận một chút, cố gắng kéo dài thời gian để phía cảnh sát nhanh đến."

Nhiếp Phi Phàm nói xong thì đứng trong đường hầm, Lạc Viễn gật đầu, ánh mắt vẫn khóa chặt trên người gã hắc y nhân đối diện, Cát Thụy không biết đã học được Thái Cực Quyền từ đâu, thời khắc này giống như một ông lão đầu bạc từ từ múa Thái Cực. Lạc Viễn nhướn mày, nhất thời chưa quen kẻ địch bỗng nhiên đổi tác phong, bèn giống như một người qua đường nhìn y với ánh mắt tò mò.

"Lạc Viễn, cậu nhớ cảnh giác đấy! Cậu không nhìn ra hay sao? Cát Thụy đang muốn phân tán sự chú ý của cậu đó, nhân lúc cậu không để ý thì sẽ đánh úp cậu!" Đại Liễm Đồ nhắc nhở với vẻ nghiêm nghị, Lạc Viễn biết Đại Liễm Đồ giờ khắc này nhất định giống như một thầy giáo, sắc mặt lạnh lùng, hai móng vuốt đan chéo, cảnh giác nhìn Cát Thụy không chớp mắt.

"Cát Thụy, xem chiêu đây!"

Lạc Viễn không thể kiên nhân chờ đợi nữa, cũng không muốn cứ nhìn theo kẻ địch đánh Thái Cực Quyền trước mặt, cậu bay lơ lửng trong không trung, vươn nắm đấm ra lao tới Cát Thụy, Cát Thụy kịp thời giở một bàn tay ra, nhưng lui về phía sau một bước, cố gắng chặn đứng lực của Lạc Viễn. Cậu cũng không bỏ qua, lập tức lại khua tay, nhưng Cát Thụy lại nghiêng mình trốn qua một bên.

Cát Thụy nở nụ cười đắc ý, dường như đang nói, hai mánh khóe này của Lạc Viễn cũng chỉ là đang gãi ngứa cho gã mà thôi. Hắn lập tức chủ động xuất kích, dáng người Lạc Viễn không cao, luôn có thể né được đòn quyền của hắn, thế là hắn lại duỗi chân ra, không ngờ Lạc Viễn lại ngửa người về phía sau, khi hắn còn chưa kịp đứng vững thì Lạc Viễn đá tung một cú thật mạnh, khiến bụng của hắn bị đánh bung lên, máu bỗng chốc trào ra khóe miệng, khắp người dựa vào tường đá không dám hít thở sâu.

Hai mắt Cát Thụy đỏ ngầu, nhìn Lạc Viễn bằng ánh mắt đầy hằn thù, lau đi máu ở khóe miệng. Bỗng nhiên hắn móc ra một khẩu súng lục ở bên hông rồi nhắm thẳng vào đầu của Lạc Viễn, đi kèm tiếng "bằng" vang lên, viên đạn tựa như được bọc trong lớp mật bay thẳng đến Lạc Viễn, cậu nhanh chóng bay đến phía đông, rồi lại phía tây, viên đạn toàn bộ đều bắn vào tường đá.

"Ka ka..." khẩu súng trong tay Cát Thụy không còn đạn, hắn ngây người ra rồi bỗng nhiên, giống như một kẻ thất bại cười lớn tiếng, một tay lại bắt chéo bên hông đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lạc Viễn và Nhiếp Phi Phàm dõi theo hắn từ khoảng cách khá xa, rồi nói: "Cát Thụy, quay đầu là bờ, ngươi tự đi đầu thú đi!"

Cát Thụy không điếm xỉa đến những lời đó, vẫn ngẩng mặt lên trời và cười lớn, nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn về phía hai người họ, thấy họ không cảnh giác hắn bèn rút ra một băng đạn từ bên hông rồi nhanh chóng cho vào trong súng, nhắm thẳng vào ngực của Lạc Viễn và bắn.

"Cẩn thận!" Nhiếp Phi Phàm đẩy Lạc Viễn ra và viên đạn đã vô tình bắn vào cánh tay của cậu, đau đớn bỗng chốc lan ra toàn thân, cơ thể bình thường của Nhiếp Phi Phàm vốn gầy guộc không trụ nổi gục ngay trong lòng của Lạc Viễn.

"Đừng cử động! Bỏ súng xuống!" Thẩm Phi Long dẫn theo một đội cảnh sát xuất hiện, Cát Thụy nhìn họ bằng ánh mắt đầy thù ghét, hắn quẳng khẩu súng trên mặt đất. Hai cảnh sát tiến lên trước nhặt súng lên, và đè hắn trên nền đất, khiến hắn không thể nhúc

nhích.

Còn năm cảnh sát khác thì hạ nước hồ, đưa những người trẻ tuổi bị giam lỏng thả ra, thay họ tháo dây thừng và băng keo trên miệng.

“Phi Phàm! Phi Phàm! Cậu phải trụ vững, chúng tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện ngay lập tức!” Nước mắt Lạc Viễn lã chã tuôn rơi trên khuôn mặt tái xanh của Nhiếp Phi Phàm, Thẩm Phi Long nhanh chóng phái người đưa họ ra xe cảnh sát rồi hướng thẳng về phía bệnh viện.

Đúng vào lúc này, Cát Thụy bỗng dưng hét lớn: “Tiến sỹ, cứu mạng!”

Những người có mặt ở đó đều nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu, rồi lại nhìn ra xung quanh, và phát hiện không có kẻ nào khả nghi xuất hiện. Nhưng giây sau đó, bức tường đá xuất hiện một hàng chữ màu xanh:

Thứ đồ vô dụng, chút chuyện cỏn con cũng không làm nổi, còn muốn ta cứu mạng ư?

Ngay giây sau đó, Cát Thụy bỗng nhiên hôn mê rồi ngã vật trên sàn, sắc mặt tái mét, hai mắt vẫn mở, viên cảnh sát đang áp tải hắn bị dọa cho kinh hãi. Thẩm Phi Long tiến lại gần, sờ mạch trên cổ rồi lại sờ lên mũi hắn, Thẩm Phi Long trừng mắt nhìn kinh ngạc, không thể tin được bèn nghe nhịp tim của hắn. Cuối cùng, Thẩm Phi Long lắc đầu rồi nói: “Tim đã ngừng đập.”

Năm ngày sau, phòng bệnh của Nhiếp Phi Phàm đầy ắp người của giới truyền thông với nào là mic và ống quay. Thẩm Phi Long giải thích, phóng viên nghe nói cả đám bạn trợ giúp phía cảnh sát phá vụ án này này nên lần lượt đến đây để phóng vấn cả đám bạn trẻ. Cả đám bạn lại lắc đầu, bày tỏ họ không muốn lên báo hay xuất hiện trên ti vi. Thế là, Thẩm Phi Lòng từ chối phóng viên.

Căn phòng lại trở về trạng thái tĩnh lặng như trước đó, bỗng nhiên có hai tiếng “đinh đinh” vang lên, Thẩm Tiểu Lệ và Lạc Viễn từ trong túi cùng truyền ra âm thanh, họ vội vàng lấy ra xem, trên mặt bỗng dưng nở một nụ cười.

“Thư chúc mừng của ‘Người Thần Bí’! Cả đám bạn ngầm hiểu rồi đưa mắt nhìn nhau, nở một nụ cười.